BĂTĂLIA VRĂCIULUI

7

JOSEPH DELANEY

JOSEPH DELANEY

BĂTĂLIA VRACIULUI

Cronicile Wardstone 04

CEL MAI ÎNALT DEAL DIN COMITAT
ESTE ÎNVĂLUIT ÎN MISTER.
SE ZICE CĂ UN OM A MURIT AICI ÎNTR-O
APRIGA BĂTĂLIE, ÎN TIMP CE ÎNCERCA
SĂ SUPUNĂ UN DEMON
CARE AMENINŢA ÎNTREAGA LUME.
APOI GHEȚURILE AU VENIT DIN NOU PESTE PĂMÂNT,
IAR CÂND S-AU RETRAS, PÂNĂ ŞI FORMA DEALURILOR,
PÂNĂ ŞI NUMELE TÂRGURILOR DIN VALE
SE SCHIMBASERĂ.
ASTFEL, PE VÂRFUL CEL MAI ÎNALT
DIN LANŢUL DEALURILOR, N-A RĂMAS NICIUN SEMN
DIN CE S-A ÎNTÂMPLAT ODINIOARĂ.
DOAR NUMELE I S-A PĂSTRAT.
I SE SPUNE
WARDSTONE
LESPEDEA CARE PECETLUIEȘTE RĂUL.

CAPITOLUL 01

UN VIZITATOR DIN PENDLE

Vrăjitoarea mă urmărea prin pădurea întunecată, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu fiece secundă.

Alergam cât puteam de repede, înnebunit să scap, croindu-mi drum disperat printre crengile care mă biciuiau peste faţă şi mărăcinii care mi se agăţau de picioarele obosite. Aerul inspirat mă râcâia dureros pe gât în jos, în timp ce mă chinuiam să răzbat, din ce în ce mai anevoie, către marginea pădurii. Dincolo de ea se afla panta care ducea la grădina de apus a Vraciului. Dacă aş fi putut ajunge la acel liman, aş fi fost salvat!

Nu eram chiar lipsit de mijloace de apărare. În mâna dreaptă ţineam toiagul de scoruş-de-munte, cu mare putere tocmai împotriva vrăjitoarelor, iar pe mâna stângă aveam lanţul meu de argint, înfăşurat la încheietură, gata pentru aruncare. Dar oare aş fi avut măcar o jumătate de şansă să-l folosesc pe vreunul dintre ele? Ca să arunc lanţul, trebuia să fie o distanţă între noi, dar vrăjitoarea îmi sufla deja în ceafă.

Deodată, paşii din spatele meu se opriră. Renunţase? Am fugit mai departe. Luna în descreştere, acum vizibilă prin frunzişul copacilor, împestriţa cu pete argintii pământul de sub picioarele mele. Copacii se răriseră. Mai aveam puţin până la marginea pădurii.

Atunci, tocmai când să trec de ultimul copac, ea apăru pe neaşteptate şi se repezi la mine din partea stângă, cu dinţii sclipind în lumina lunii, cu braţele întinse şi ghearele răşchirate, ca şi când ar fi fost gata să-mi scoată ochii. Încă alergând, cârmind brusc, am zvâcnit din încheietura mâinii stângi şi-am aruncat lanţul, trimiţându-l drept spre ea. Pentru o clipă, m-am gândit că am nimerit-o, dar ea s-a ferit şi lanţul a căzut, fără să-i facă niciun rău, în iarbă. În clipa următoare, se năpusti asupra mea, zburându-mi cât colo toiagul din mână.

M-a trântit la pământ cu atâta putere că mi-a tăiat şi bruma de răsuflare rămasă şi, cât ai clipi, era călare pe mine,

apăsându-mă cu toată greutatea. M-am zbătut un moment, dar eram fără suflu şi epuizat, iar ea era foarte puternică. Se aşeză pe pieptul meu şi-mi ţintui braţele la pământ, deasupra capului. Apoi se aplecă până când aproape că ni se atinseră feţele, iar părul ei îmi acoperi obrajii ca un giulgiu negru, împiedicându-mă să mai văd stelele. Îi simţeam răsuflarea pe faţă, dar nu era urât mirositoare, ca ale vrăjitoarelor ce se hrăneau cu sânge sau cu oase. Mirosea dulce, a flori de primăvară.

— Te-am prins, Tom, te-am prins! Exclamă Alice triumfătoare. Nu eşti destul de bun la asta. Va trebui să poţi mai mult, în Pendle!

Cu acestea, izbucni în râs şi se rostogoli, dându-se la o parte de pe mine, iar eu m-am ridicat în picioare, încă luptându-mă să-mi recapăt suflul. După vreo câteva momente, am găsit puterea să merg şi m-am dus să-mi recuperez toiagul şi lanţul de argint. Deşi era nepoata unei vrăjitoare, Alice era prietena mea şi nu o dată îmi salvase viaţa, cu un an în urmă. În seara asta exersam tehnicile de supravieţuire, Alice jucând rolul unei vrăjitoare care încerca să mă omoare. Ar fi trebuit să-i fiu recunoscător, dar mă simţeam foarte prost. Era a treia seară la rând când mă învingea.

Am început să cobor panta către grădina de apus a Vraciului, iar Alice veni în fugă lângă mine, potrivindu-şi paşii după ai mei.

— Nu te bosumfla, Tom! Zise ea, cu blândeţe. E o seară plăcută de vară. Hai să ne bucurăm de ea cât mai putem. O să pornim la drum, curând, ştii c-o să pornim, şi-o să ne fie dor, şi mie şi ţie, să mai fim aici, înapoi.

Alice avea dreptate. Urma să împlinesc paisprezece ani, la începutul lui august, şi eram ucenicul Vraciului de mai bine de un an, acum. Cu toate că înfruntaserăm multe şi mari primejdii împreună, ceva încă şi mai rău se întrezărea la orizont. De la o vreme, Vraciul primea veşti că ameninţarea vrăjitoarelor din Pendle crescuse; mă anunţase că, peste puţin timp, urma să ne ducem până acolo ca să încercăm să rezolvăm problema. Dar acolo erau zeci de vrăjitoare şi poate sute de sprijinitori ai lor, iar eu nu vedeam cum am fi putut birui împotriva atâtor potrivnici. La urma urmelor, noi nu eram decât trei: Vraciul, Alice şi cu mine.

— Nu m-am bosumflat, am zis eu.

— Ba da, te-ai bosumflat. Ţi s-a lungit mutra de ţi-a ajuns nasul în iarbă.

Am continuat să mergem în tăcere până am intrat în grădină şi-am zărit casa Vraciului printre copaci.

— N-a zis încă nimic despre când o să plecăm la Pendle, nu-i aşa? Întrebă Alice.

— Nicio vorbuliţă.

— L-ai întrebat? Nu afli nimic dacă nu întrebi!

— Fireşte că l-am întrebat, am asigurat-o eu pe Alice. Dar el doar se bate uşor cu degetul peste o nară şi-mi spune că o să aflu eu, când vă veni momentul. Am impresia că aşteaptă ceva, dar nu ştiu ce.

— Ei bine, aş vrea să termine odată. Aşteptarea mă scoate din sărite.

— Zău? Eu nu mă grăbesc deloc să plec şi cred că nici tu nu-ţi doreşti să te întorci acolo.

— Nu-mi doresc. E un loc rău, Pendle, şi e şi mare, pe deasupra – un district întreg cu sate şi cătune, şi cu Dealul Pendle, mare şi urât, chiar în mijloc. Am o grămadă de rude rele acolo de care aş uita bucuroasă. Dar dacă tot trebuie să mergem, mi-ar plăcea să plecăm odată şi gata. Abia mai pot să dorm noaptea, de grija asta.

Când am intrat în bucătărie, Vraciul stătea la masă, scriind de zor în caietul său, la lumina nesigură a unei lumânări de alături. Îşi ridică puţin privirea, dar nu spuse nimic, rămânând foarte concentrat. Noi ne-am aşezat pe două scăunele, pe care le-am tras mai aproape de vatră. Fiind vară, focul era micuţ, dar trimitea totuşi o lumină caldă şi prietenoasă pe feţele noastre.

În cele din urmă, magistrul meu închise cu zgomot caietul şi se întoarse spre noi.

— Cine a câştigat în seara asta? Întrebă el.

— Alice, am răspuns eu, plecându-mi capul.

— Băiete, asta-i a treia seară la rând când te întrece fata. Va trebui să te descurci mai bine de-atât. Mult mai bine. Primul lucru mâine-dimineaţă, înainte de micul dejun, ne întâlnim în

grădina de apus. Trebuie să faci nişte exerciţii în plus.

Am bombănit, în sinea mea. În grădina aceea era un stâlp de lemn, care folosea drept ţintă. Dacă aruncările nu-mi ieşeau bine, magistrul meu avea să mă ţină multă vreme acolo, întârziind masa de dimineaţă.

Am ieşit în grădină imediat după ce s-a luminat de ziuă, dar Vraciul era deja acolo, aşteptându-mă.

— Ei bine, băiete, ce te-a reţinut? M-a certat el. Doar nu durează atât să te dezmeticeşti din somn.

Încă mă simţeam obosit, dar m-am străduit cât am putut să zâmbesc şi să mă arăt treaz şi vioi. Apoi, cu lanţul de argint înfăşurat pe mâna stângă, am ochit cu atenţie stâlpul.

Curând, m-am simţit mult mai bine. Pentru a suta oară, de când începusem, am zvâcnit din încheietură şi lanţul a şuierat ascuţit, descolăcindu-se, s-a înălţat prin aer, a sclipit orbitor în lumina răsăritului şi a căzut într-o spirală perfectă peste stâlpul de încercare.

Până cu o săptămână în urmă, cel mai bun rezultat pe care-l puteam obţine de la opt paşi distanţă era, în medie, de nouă aruncări reuşite din zece. Dar acum, dintr-odată, lungile luni de practică îşi spuneau cuvântul. Când lanţul se înfăşură pe stâlp pentru a suta oară în dimineaţa aceea, nu ratasem nici măcar o aruncare!

Am încercat să nu zâmbesc, serios am încercat, dar colţurile gurii au început să mi se ridice şi, în câteva clipe, un rânjet larg mi se desenă pe faţă. L-am văzut pe Vraci clătinând din cap, dar oricât m-am străduit, nu mi-am putut stăpâni rânjetul.

— Nu-ţi lua nasul la purtare, băiete! Mă preveni el, venind spre mine cu paşi mari prin iarbă. Sper că n-ai să te culci pe-o ureche. Mândria te duce întotdeauna la pierzanie, după cum mulţi au aflat-o pe pielea lor. Şi aşa cum ţi-am mai spus de nenumărate ori, o vrăjitoare n-o să stea nemişcată până arunci tu lanţul! Din ceea ce mi-a povestit fata aseară, mai ai încă mult de lucrat. Aşa că hai să încercăm nişte aruncări din fugă!

Pentru încă un ceas, a trebuit să arunc lanţul la stâlp din mişcare. Uneori ţâşnind în viteză, alteori alergând mai în voie, fugind ba către stâlp, ba îndepărtându-mă de el, aruncând înainte, dintr-o parte sau în spate, peste umăr, le-am făcut pe

toate, muncind din greu şi devenind mai flămând cu fiecare minut. Am ratat stâlpul de o grămadă de ori, dar am şi izbutit vreo câteva aruncări spectaculoase. Vraciul s-a declarat, în cele din urmă, mulţumit şi am trecut la următorul exerciţiu, pe care începusem să-l repet de vreo câteva săptămâni.

Mi-a dat toiagul lui şi m-a condus la copacul uscat pe care-l foloseam ca ţintă. Am apăsat mânerul ca să scot la iveală lama ascunsă în toiag şi am petrecut următoarele cincisprezece minute înverşunându-mă împotriva trunchiului putred ca şi cum ar fi fost un duşman ce mă ameninţa cu moartea. Am tot înfipt lama în el până când mi-au amorţit braţele de oboseală. Magistrul meu mă învăţase de curând o figură nouă: să ţin relaxat toiagul în mâna dreaptă şi-apoi să-l trec iute în mâna stângă, mai puternică, împlântându-l cu forţă în copac. Îţi trebuia abilitate. Trecerea dintr-o mână în alta trebuia s-o faci fulgerător.

Când am început să dau semne de oboseală, Vraciul a ţocăit sever.

— Haide, băiete, să te văd făcând-o încă o dată. Într-o bună zi s-ar putea să-ţi salveze viaţa!

De data asta, mi-a ieşit aproape perfect: Vraciul a dat aprobator din cap şi a luat-o înainte, printre copaci, iar eu l-am urmat către micul dejun câştigat cu atâta trudă.

Zece minute mai târziu, a coborât şi Alice şi ne-am aşezat toţi trei la marea masă de stejar din bucătărie, să mâncăm ouăle cu şuncă pregătite de către duhul domestic al Vraciului. Duhul avea multe treburi gospodăreşti de îndeplinit în casa de la Chipenden: gătea, făcea focul, spăla vasele şi deopotrivă păzea casa şi grădinile. Era un bucătar destul de priceput, dar uneori reacţiona la cele ce se petreceau în casă şi, dacă se simţea furios sau cu capsa pusă, te puteai aştepta la o mâncare greu de înghiţit. Ei bine, duhul era cu siguranţă în toane bune, în dimineaţa aceea, pentru că-mi amintesc că mi-am zis în sinea mea că e una dintre cele mai bune gustări de dimineaţă din lume.

Am mâncat în tăcere, dar pe când îmi ştergeam ultima dâră de gălbenuş auriu cu o felie groasă de pâine, Vraciul şi-a împins scaunul de la masă şi s-a ridicat. S-a plimbat o vreme cu paşi mari pe dalele din faţa vetrei, apoi s-a oprit, s-a întors cu faţa spre masă şi s-a uitat drept în ochii mei.

— Aştept un vizitator, pe la sfârşitul zilei, băiete, zise el. Avem multe de discutat, aşa că, după ce-o să apară şi o să faci cunoştinţă cu el, mi-ar plăcea să ne laşi să stăm de vorbă între patru ochi. Cred că e vremea să te duci acasă, la ferma fratelui tău, ca să iei cuferele pe care ţi le-a lăsat mama ta. După părerea mea, cel mai bine ar fi să le aduci aici, la Chipenden, unde le poţi cerceta pe îndelete. S-ar putea să găsim în ele lucruri care să ne fie de folos în călătoria noastră la Pendle. O să avem nevoie de tot ajutorul.

Tata murise vara trecută şi îi lăsase ferma lui Jack, fratele meu mai mare. Dar după înmormântare, descoperiserăm ceva foarte neobişnuit în testamentul tatei.

Mama avea o odaie numai a ei în casa fermei noastre. Se afla chiar sub pod şi o ţinea întotdeauna încuiată. Odaia asta îmi fusese lăsată mie, cu toate cuferele şi lăzile dinăuntru, iar în testament se spunea că mă puteam duce acolo oricând aş fi vrut eu. Asta îi supărase pe fratele meu Jack şi pe nevasta sa, Ellie. Ucenicia mea la Vraci îi îngrijora. Se temeau că aş putea atrage vreo creatură de-a Întunericului asupra casei. Nu le purtam pică – exact asta se petrecuse în primăvara trecută, când le pusesem vieţile în primejdie.

Dar fusese dorinţa mamei ca eu să moştenesc acea odaie cu tot ce se afla în ea şi, înainte de a pleca, ţinuse să se asigure că atât Ellie cât şi Jack acceptau situaţia. Ea se întorsese în ţara ei de baştină, Grecia, pentru a lupta împotriva forţelor Întunericului ce apăruseră acolo. Mă mâhnise gândul că nu aveam s-o mai văd niciodată şi cred că de aceea amânasem până acum să mă duc să cercetez cuferele. Cu toate că eram curios să văd ce e în ele, mi-era greu să mă gândesc că voi vedea din nou ferma şi casa, goale, fără mama şi tata.

— Da, aşa o să fac, i-am spus eu magistrului meu. Dar vizitatorul dumitale cine e?

— Un prieten de-ai meu, zise Vraciul. Locuieşte în Pendle de mulţi ani şi ne va fi cum nu se poate mai de folos în ceea ce avem noi de făcut acolo.

Eram uluit. Magistrul meu păstra distanţa faţă de oameni şi, pentru că avea de-a face cu stafii, spirite, duhuri rele şi vrăjitoare, bineînţeles că şi ei păstrau distanţa faţă de el! Nicio

clipă nu-mi închipuisem că ar exista cineva pe care el să-l socotească „prieten”!

— Închide gura, băiete, că-ţi intră muştele! Zise el. Ah, şi o s-o iei şi pe tânăra Alice cu tine. Am multe lucruri de discutat şi mi-ar plăcea să nu staţi în picioarele mele, niciunul din voi.

— Dar Jack n-o să fie de acord s-o primească şi pe Alice, am protestat eu.

Nu că n-aş fi vrut să vină şi Alice cu mine. M-aş fi bucurat s-o am tovarăşă de drum. Numai că Jack şi Alice nu se aveau prea bine. El ştia că Alice era nepoata unei vrăjitoare şi nu voia s-o ştie pe lângă familia sa.

— Foloseşte-ţi mintea, băiete. Dacă închiriezi un cal şi-o căruţă, ea o să te poată aştepta dincolo de hotarele fermei, până încarci tu cuferele. Iar eu vă aştept pe amândoi înapoi, aici, cât mai curând cu putinţă. Acum n-avem prea mult timp, azi nu pot pierde mai mult de o jumătate de ceas cu lecţiile tale, aşa că hai să-i dăm drumul.

Am ieşit după Vraci în grădina de apus şi m-am aşezat pe banca de acolo, cu caietul deschis şi tocul gata de scris. Era o dimineaţă însorită şi caldă. Oile behăiau în depărtare, iar dealurile din faţa noastră erau scăldate în razele soarelui, pătate doar de umbra micilor norişori care goneau unul după celălalt spre răsărit.

Primul meu an de ucenicie fusese dedicat, în mare parte, studiului duhurilor rele. Anul acesta, vrăjitoarele erau principalul subiect.

— Aşa, băiete, zise Vraciul, începând să se plimbe în sus şi-n jos, în timp ce vorbea. După cum ştii, o vrăjitoare nu ne poate adulmeca pe noi, pentru că şi tu, ca şi mine, eşti al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Dar asta se aplică doar la ceea ce numim „adulmecarea de la distanţă”. Aşa că notează-ţi asta. Este primul tău titlu. Adulmecarea de la distanţă este adulmecarea dinainte a unui pericol care se apropie, cum a adulmecat de pildă Osoasa Lizzie răscoala aceea a localnicilor din Chipenden care i-au ars casa. O vrăjitoare nu ne poate simţi astfel şi pe noi, ceea ce ne asigură elementul surpriză.

Dar există şi „adulmecarea de aproape” de care trebuie să ţinem seama, aşa că noteaz-o şi pe asta şi subliniaz-o, ca să iasă în evidenţă. De la o distanţă ceva mai mică, o vrăjitoare poate afla multe despre noi şi îşi poate da seama imediat de

puterile şi slăbiciunile noastre. Şi cu cât te vei afla mai aproape de o vrăjitoare, cu atât mai multe va ştii despre tine. Aşadar, ţine-te întotdeauna departe, băiete. Nu lăsa niciodată o vrăjitoare să se apropie de tine la mai mult decât lungimea toiagului tău de scoruş – şi, mai ales, fii atent ca vrăjitoarea să nu-ţi sufle în faţă. Răsuflarea ei îţi poate paraliza şi voinţa, şi trupul. S-au văzut cazuri în care oameni în toată firea au leşinat pe loc!

— Mi-aduc aminte de damful Osoasei Lizzie, am spus eu. Era mai curând de animal decât de om. Aducea mai degrabă a răsuflare de pisică sau de câine.

— Da, e-adevărat, băiete. Pentru că, după cum ştim, Lizzie folosea magia de oase şi, uneori, se hrănea cu carne de om sau bea sânge de om.

Osoasa Lizzie, mătuşa lui Alice, nu era moartă. Trăia închisă într-un puţ din grădina de la răsărit a Vraciului. Era o cruzime, dar aşa trebuise. Vraciul nu era de acord cu arderea vrăjitoarelor, aşa că scăpa Comitatul de ele închizându-le în câte-un puţ.

— Însă nu toate vrăjitoarele au respiraţia urât mirositoare a celor care se ocupă cu magia de oase sau de sânge, continuă magistrul meu. O vrăjitoare care foloseşte doar magia animalelor de casă poate avea o răsuflare la fel de parfumată ca florile de mai. Aşadar, ia seama, căci în dulceaţa asta stă primejdia cea mare. O astfel de vrăjitoare are puterea de „seducţie” – scrie şi cuvântul ăsta, băiete. La fel cum nevăstuica poate încremeni un iepure din ochi, în timp ce se apropie de el, şi unele vrăjitoare îl pot înşela pe om. Îl pot face să se simtă sigur pe sine şi fericit, şi să nu-şi mai dea seama de pericol decât atunci când e mult prea târziu.

Iar asta este în strânsă legătură cu o altă putere a vrăjitoarelor. Noi o numim „farmec” – aşa că scrie şi acest cuvânt. O vrăjitoare poate să-ţi apară sub o înfăţişare mincinoasă. Poate să-ţi apară mai tânără şi mai frumoasă decât este de fapt. Folosind această putere de amăgire, îşi poate crea o aură – arătându-se cu o imagine falsă – şi noi trebuie să fim mereu cu ochii-n patru. Pentru că odată ce farmecul a atras un om, începe seducţia şi măcinarea treptată a voinţei lui. Folosindu-se de aceste mijloace, o vrăjitoare îl poate supune voinţei sale într-atât încât el ajunge să-i creadă

toate minciunile şi să vadă numai ceea ce vrea ea să vadă.

Şi farmecul şi seducţia sunt primejdii serioase pentru noi. Faptul că suntem, fiecare, al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu nu ajută la nimic. Aşadar, ia seama! Presupun că tot mai crezi că am fost aspru cu Alice. Dar am făcut cum era mai bine, băiete. Întotdeauna m-am temut că, într-o bună zi, ea îşi va folosi aceste puteri ca să te ia în stăpânire…

— Ba nu, l-am întrerupt eu. Nu-i drept. Îmi place Alice – dar nu pentru că m-a vrăjit ea, ci pentru că s-a dovedit cinstită şi o bună prietenă pentru mine. Pentru noi amândoi! Mama, înainte să plece, mi-a spus că are încredere în Alice şi pentru mine asta e suficient.

Vraciul dădu din cap, cu o expresie mâhnită pe chip.

— Mama ta s-ar putea să aibă dreptate. Timpul ne-o va spune, dar tu fii totuşi atent – atâta-ţi cer. Chiar şi o fire puternică poate îngenunchea la vicleniile unei fete frumoase cu pantofi ascuţiţi. Aşa cum eu ştiu din proprie experienţă. Şi acum notează-ţi ceea ce tocmai ţi-am spus despre vrăjitoare.

Vraciul s-a aşezat pe bancă lângă mine şi a tăcut, cât timp am scris eu tot în caietul meu. Când am terminat, i-am pus o întrebare.

— Când o să mergem la Pendle, o să avem de înfruntat şi alte primejdii, deosebite, în afară de sabatul vrăjitoarelor? Ceva de care n-am aflat până acum?

Vraciul se ridică şi începu din nou să se plimbe în sus şi-n jos, adâncit în gânduri.

— Ţinutul Pendle este năpădit de vrăjitoare – tot ce se poate să fie lucruri de care nici măcar eu să nu fi dat vreodată. Va trebui să fim pregătiţi pentru orice şi gata să învăţăm. Dar cred că problema cea mai mare cu care ne confruntăm este numărul lor. Vrăjitoarele se ciorovăiesc şi se războiesc adesea, dar atunci când cad la înţelegere şi se adună pentru un scop comun, puterea lor creşte foarte mult. Da, trebuie să luăm seama la asta. Pentru că, vezi tu, s-ar putea să avem de-a face chiar cu primejdia cea mare – clanurile vrăjitoarelor să se fi unit deja!

Şi încă ceva pentru caietul tău – ai nevoie de denumirile

corecte. Un „sabat” este termenul pentru treisprezece vrăjitoare care se adună să-şi pună puterile în comun într-un soi de ceremonie la care se invocă puterile Întunericului. Dar familiei mai mari de vrăjitoare i se spune, de regulă, „clan”. Un clan include şi bărbaţii şi copii, ca şi membrii familiei care nu practică personal magia neagră.

Vraciul aşteptă răbdător să sfârşesc de scris, ca să-şi continue lecţia.

— La origini, după cum ţi-am mai spus şi înainte, sunt trei clanuri principale de vrăjitoare în Pendle – Malkin, Deane şi Mouldheel – iar primul este cel mai rău dintre ele. Toate se ceartă şi se vrăjmăşesc, dar clanul Malkin şi clanul Deane au devenit mai apropiate, de-a lungul anilor. Au făcut şi căsătorii între ele – prietena ta Alice este rezultatul tocmai al unei astfel de uniri. Mama ei a fost o Malkin, iar tatăl un Deane, dar vestea bună este că niciunul dintre ei nu practica vrăjitoria. Pe de altă parte, ambii părinţi au murit de tineri şi, după cum ştii, ea a fost dată în grija Osoasei Lizzie. De pregătirea pe care a primit-o acolo, ea s-a luptat mereu să scape, iar pericolul de a o duce înapoi la Pendle constă în faptul că se poate întoarce la matcă şi se poate alătura unuia dintre clanuri.

Am fost din nou gata să protestez, dar magistrul meu m-a oprit cu un gest.

— Hai să sperăm că n-o să se întâmple asta, continuă el. Iar dacă ea *nu* va fi recâştigată de partea Întunericului, cunoştinţele ei despre cei din partea locului vor fi foarte importante: va fi un ajutor nepreţuit pentru noi şi misiunea noastră.

Acuma, cei din al treilea clan, Mouldheel, sunt mult mai misterioşi. În afară de faptul că folosesc magia de sânge şi de oase, se laudă că sunt pricepuţi la oglinzi. După cum ţi-am mai spus şi-altă dată, eu nu cred în profeţie, dar se zice că membrii clanului Mouldheel folosesc în principal oglinzile pentru predicţie.

— Predicţie? M-am mirat eu. Ce-i asta?

— A spune viitorul, băiete. Se zice că oglinzile le arată ce urmează să se întâmple. Ei, clanul Mouldheel a ţinut multă

vreme distanţa faţă de celelalte două, dar de curând am auzit că ţine cineva sau ceva morţiş să îngroape vechea duşmănie. Şi asta trebuie să împiedicăm noi să se întâmple. Pentru că dacă se împacă astea trei clanuri şi, mai rău încă, dacă se adună toate la sabat, atunci cine ştie ce nenorocire pot să abată asupra Comitatului? Dacă-ţi mai aduci aminte, au mai făcut-o o dată, cu mulţi ani în urmă, când m-au blestemat pe mine.

— Mi-aduc aminte că mi-ai povestit, am zis eu. Dar parcă nu credeai în blestemul lor.

— Nu, îmi place să cred c-a fost doar o prostie, dar tot m-a zdruncinat. Din fericire, adunarea lor s-a destrămat curând după aceea, mai înainte de a face mai mult rău în Comitat. Dar, de data asta, e ceva mai grav în ceea ce se întâmplă în Pendle şi de aceea îl aştept pe vizitatorul meu ca să-mi confirme. Trebuie să ne pregătim sufleteşte şi trupeşte pentru ceea ce s-ar putea să fie o cumplită bătălie – şi apoi trebuie să ne ducem la Pendle, până nu e prea târziu.

Vraciul îşi puse mâna pavăză la ochi şi cătă spre soare:

— Ei bine, băiete, încheie el, lecţia asta a durat destul, aşa că treci înapoi în casă. Poţi să-ţi petreci restul dimineţii studiind.

Celelalte ore ale dimineţii am stat singur în biblioteca Vraciului. El tot nu avea pe deplin încredere în Alice şi nu-i dădea voie în bibliotecă, să nu cumva să găsească vreo carte pe care nu trebuia s-o citească. Acum, că locuiam toţi trei sub acelaşi acoperiş, magistrul meu descuiase, în sfârşit, încă una dintre încăperile de la parter, pe care o foloseam, de regulă, drept cameră de lucru. În ziua aceea, în ea lucra Alice, care-şi câştiga pâinea copiind o carte de-a Vraciului. Unele cărţi erau rare şi el îşi făcea griji că li s-ar putea întâmpla vreo nenorocire, aşa că îi plăcea să ştie că mai are un exemplar de rezervă.

Eu învăţam despre sabaturi – cum un grup de treisprezece vrăjitoare îşi uneau puterile pentru ritualurile lor. Tocmai citeam un fragment care descria ce se întâmplă când vrăjitoarele se întâlnesc la petrecerile lor speciale.

Unele cete îşi celebrează sabaturile săptămânal, altele lunar,

în nopţile când fie e lună plină, fie lună nouă. În plus de acestea, există patru mari sabaturi, ţinute când puterile Întunericului sunt la apogeu: de Întâmpinarea Domnului[1], în Noaptea Walpurgiei[2], de Lammas[3] şi de Halloween[4].

La aceste patru banchete ale Întunericului, cetele vrăjitoarelor se pot uni în efectuarea ritualurilor.

Deja ştiam despre Noaptea Walpurgiei. Era pe 30 aprilie şi, cu mulţi ani mai înainte, trei cete de vrăjitoare se adunaseră la Pendle, pentru sabatul de la acea dată, ca să arunce un blestem asupra Vraciului. Ei bine, acum eram în a doua săptămână din iulie; m-am întrebat când avea să fie următorul mare sabat şi am început să caut pagina respectivă. N-am ajuns prea departe, fiindcă în clipa aceea s-a întâmplat ceva ce nu-mi mai fusese dat niciodată să trăiesc de când mă aflam eu la Chipenden.

Cioc! Cioc! Cioc! Cioc!

Cineva bătea la uşa din spate! Nu-mi venea să cred. Nimeni nu se apropia de casă. Vizitatorii urcau întotdeauna doar până la sălciile de la răscruce şi acolo trăgeau clopotul să se anunţe. Să intri în grădini însemna să rişti să fii sfâşiat de duhul care păzea casa Vraciului şi împrejurimile. Cine bătuse la uşă? Să fi fost oare „prietenul” pe care-l aştepta Vraciul? Şi dacă el era, cum izbutise să ajungă întreg până la uşa din spate?

---

[1] Prezentarea pruncului Iisus în Templu (2 februarie) de către Fecioara Maria, la patruzeci de zile de la naştere.

[2] La origini, era în Sâmbăta Mare, înainte de Înviere, când se credea că, Iisus coborând în Iad, puterile Binelui sunt foarte slăbite; cu timpul, s-a consacrat noaptea dintre 30 aprilie şi 1 mai.

[3] Ziua recoltei (1 august).

[4] Seara dinainte de 31 octombrie (Ziua Tuturor Sfinţilor).

CAPITOLUL 02

TÂLĂRIE ȘI RĂPIRE

Curios, mi-am pus cartea la loc pe raft şi am coborât scara. Vraciul răspunsese deja la uşă şi acum conducea pe cineva în bucătărie. Când l-am văzut, am rămas cu gura căscată de uimire. Era un munte de om, cu umeri largi şi cel puţin cu o palmă mai înalt decât Vraciul. Avea un chip prietenos şi deschis, şi părea să se apropie de patruzeci de ani, dar lucrul cu adevărat surprinzător era că purta o sutană neagră.

Era un preot!

— El e ucenicul meu, Tom Ward, zise Vraciul, cu un zâmbet.

— Foarte bucuros de cunoştinţă, Tom, zise preotul, întinzându-mi mâna. Eu sunt Părintele Stocks. Parohia mea este Downham, la nord de Dealul Pendle.

— Şi eu mă bucur de cunoştinţă, am răspuns, strângându-i mâna.

— John mi-a povestit totul despre tine în scrisori, zise Părintele Stocks. Se pare că ai reuşit să faci progrese promiţătoare…

În clipa aceea intră şi Alice în bucătărie. Se uită la vizitator din cap până-n picioare, cu o uimire sinceră în ochi când văzu că era preot. La rândul lui, Părintele Stocks aruncă o privire în jos, la pantofii ei ascuţiţi, şi sprâncenele i se ridicară puţin a mirare.

— Şi aceasta este tânăra Alice, zise Vraciul. Alice, salută-l pe Părintele Stocks.

Alice dădu din cap şi îi zâmbi preotului.

— Am auzit multe şi despre tine, Alice, zise el. Credeam că familia ta e în Pendle…

— Rude, atâta tot, răspunse Alice, încruntându-se deodată. Mama a fost o Malkin şi tata un Deane. Nu-i vina mea că m-am născut acolo. Nimeni nu-şi poate alege neamurile.

— Asta-i foarte adevărat, zise preotul, cu voce blândă. Sunt sigur că lumea ar arăta cu totul altfel, dacă am putea. Ceea ce contează cu adevărat este modul în care ne trăim vieţile.

Mai departe, nu s-a mai spus mare lucru. Preotul era obosit după călătorie şi era limpede că Vraciul voia să ne vadă plecaţi la ferma lui Jack, aşa că ne-am pregătit de drum. Nu m-

am ostenit să-mi fac bagajul, ci mi-am luat doar toiagul şi o bucată de brânză, ca să avem ce mânca până acolo.

Vraciul ne-a condus la uşă.

— Uite, ca să ai cu ce să închiriezi o căruţă, zise el şi-mi întinse o mică monedă de argint.

— Cum a izbutit Părintele Stocks să treacă de duh şi să străbată grădina nevătămat? Am întrebat eu, vârând moneda în buzunarul pantalonilor.

Vraciul zâmbi.

— A străbătut grădina de multe ori înainte, băiete, iar duhul îl cunoaşte bine. Părintele Stocks a fost, cândva, ucenicul meu. Şi încă unul foarte mulţumitor, aş putea să adaug, căci şi-a încheiat cu succes ucenicia. Dar, mai târziu, s-a gândit mai bine şi a hotărât că Biserica era adevărata sa menire. Prinde bine să cunoşti un om ca el, fiindcă are două meserii la degetul său mic, preoţia şi a noastră. Dacă mai punem la socoteală şi ce ştie despre Pendle, chiar că nu puteam avea un aliat mai potrivit.

Când am pornit spre ferma fratelui meu Jack, soarele strălucea, păsărelele cântau, ce să mai, era o după-amiază de vară minunată. Alice îmi ţinea tovărăşie şi mă duceam acasă. În plus de asta, ardeam de nerăbdare să-i văd pe micuţa Mary, pe Jack şi pe nevasta lui, Ellie, care aştepta un al doilea copil. Mama prezisese că avea să fie un băiat, fiul pe care Jack şi-l dorise dintotdeauna, cineva care să moştenească ferma după moartea lui. Aşadar, ar fi trebuit să mă simt fericit. Însă, pe măsură ce ne apropiam de fermă, îmi încolţi în suflet, mai presus de voinţa mea, un sentiment de tristeţe, care mă învălui treptat ca un nor negru.

Tata murise şi n-avea să fie nici mama care să mă întâmpine. Acolo niciodată n-aveam să mă mai simt din nou acasă. Acesta era crudul adevăr şi eu încă nu mă obişnuisem pe deplin cu el.

— La ce te gândeşti? Mă întrebă Alice, zâmbind.

Am ridicat din umeri.

— Ei, haide, curaj, Tom. De câte ori să-ţi spun? Trebuie să ne bucurăm de asta cât putem. După socotelile mele, săptămâna viitoare vom fi la Pendle.

— Îmi pare rău, Alice. Mă gândeam la mama şi la tata. Se pare că nu mi-i pot scoate din minte.

Alice veni mai aproape de mine şi-mi strânse braţul, cu căldură.

— E greu, Tom, ştiu. Dar sunt convinsă că o s-o vezi din nou pe mama ta, într-o bună zi. Oricum, nu eşti nerăbdător să afli ce-i în cuferele alea pe care ţi le-a lăsat ţie?

— Sunt curios, da, acuma n-am s-o neg…

— Iată un loc drăguţ de popas, zise Alice, arătând spre marginea potecii. Mi s-a făcut foame. Hai să mâncăm.

Ne-am aşezat pe un tăpşan cu iarbă deasă, la umbra unui stejar uriaş şi ne-am împărţit brânza pe care o luasem de mâncat pe drum. Ne era foame la amândoi, aşa c-am mâncat-o pe toată. Nu plecasem să îndeplinesc vreo misiune de vraci, aşa că n-aveam niciun motiv să postesc. Puteam să uit de reguli.

Alice parcă-mi citea gândurile.

— O să prind vreo doi iepuri fragezi, pe înserat, făgădui ea cu un zâmbet.

— Ar fi grozav. Ştii, Alice, am zis eu, mi-ai povestit foarte multe despre vrăjitoare, în general, dar foarte puţine despre Pendle şi vrăjitoarele care trăiesc acolo. De ce? Cred că va trebui să ştiu cât mai multe amănunte cu putinţă, dacă tot ne ducem acolo.

Alice se încruntă.

— Am multe amintiri dureroase despre locul ăla. Nu-mi place să vorbesc despre familia mea. Nu-mi place să vorbesc nici despre Pendle – mă sperie şi numai gândul că mă întorc.

— E ciudat, am zis eu, dar nici domnul Gregory nu vorbeşte prea mult despre Pendle. M-aş fi aşteptat să discutăm despre cum o să fie şi să plănuim ce o să facem când ajungem acolo.

— Întotdeauna îi place să păstreze cât mai mult secretele numai pentru el, asta e. Trebuie să aibă el vreun plan. Sunt sigură că o să ni-l spună şi nouă când o veni vremea. Îţi vine să crezi că Moş Gregory are un prieten? Urmă Alice, schimbând subiectul. Şi un prieten care mai e şi preot, pe deasupra!

— Ce nu pot eu pricepe e de ce ar renunţa cineva să mai fie

vraci ca să se facă popă.
Alice râse.

— Păi, nu-i mai de neînţeles ca Moş Gregory care a fost popă, dar a renunţat tocmai ca să se facă vraci!
Avea dreptate – Vraciul fusese cândva preot – aşa că am râs şi eu. Dar părerea mea nu se schimbase. După câte-mi puteam da eu seama, preoţii predicau şi atât. Nu făceau nimic propriu-zis ca să înfrunte Întunericul. Le lipseau cunoştinţele practice din meseria noastră. Eu aveam impresia că Părintele Stocks se abătuse de la calea cea dreaptă.

Cu puţin înainte de a se întuneca, ne-am oprit din nou şi ne-am găsit un loc de popas într-o văioagă dintre două dealuri, aproape de-o pădure. Cerul era senin, cu luna în descreştere vizibilă spre sud-est. Eu mi-am făcut de lucru s-aprind focul, în vreme ce Alice s-a dus să vâneze iepuri. În mai puţin de un ceas, iepurii erau la frigare, grăsimea picurând din ei şi sfârâind pe foc de-mi lăsa gura apă.
Eram totuşi curios să mai aflu despre Pendle şi, în pofida reţinerii lui Alice de a vorbi despre viaţa ei de acolo, m-am hotărât să mai încerc o dată.
— Haide, Alice, am rugat-o eu. Ştiu că e dureros pentru tine să povesteşti, dar trebuie să ştiu mai multe despre Pendle…

— Da, cred că da, zise Alice, uitându-se la mine pe deasupra flăcărilor. E mai bine să fii pregătit pentru ce-i mai rău. Nu-i un loc în care să-ţi placă să fii. Şi toată lumea e speriată. În orice sat te-ai duce, citeşti spaima pe feţele oamenilor. Nu poţi să-i învinuieşti, fiindcă vrăjitoarele ştiu aproape tot ce se întâmplă. După apusul soarelui, cei mai mulţi dintre ei îşi întorc oglinzile din case cu faţa la perete.
— De ce?
— Ca să nu poată fi iscodiţi. Nimeni n-are încredere într-o oglindă, noaptea. Vrăjitoarele, mai ales cele din clanul Mouldheel, le folosesc ca să iscodească oamenii. Le place să le folosească pentru a cerceta viitorul şi a iscodi. În Pendle, niciodată nu ştii cine sau ce poate trage cu ochiul la tine dintr-o oglindă. Îţi aminteşti cum era bătrâna Mama Malkin? Asta-ar

trebui să-ţi dea o idee despre ce fel de vrăjitoare vom avea de înfruntat...

Numele de Malkin îmi dădea fiori pe şira spinării. Mama Malkin fusese cea mai rea vrăjitoare din Comitat şi, în urmă cu un an, cu ajutorul lui Alice, eu reuşisem s-o nimicesc. Dar nu înainte de a le pune în pericol vieţile lui Jack şi alor lui.

— Chiar dacă ea acuma nu mai e, în Pendle există întotdeauna cineva gata să-i ţină locul unei vrăjitoare moarte, zise Alice, înnegurată. Şi-n clanul Malkin sunt destule capabile de asta. Unele locuiesc în Turnul Malkin, de care e bine să te ţii cât mai departe, după lăsarea întunericului. Oamenii care tot dispar din Pendle – acolo sfârşesc, cei mai mulţi dintre ei. Sunt tot felul de tuneluri, puţuri şi temniţe sub turn, pline de oasele celor pe care i-au ucis.

— De ce nu se iau măsuri? Am întrebat-o. Şi Înaltul Pretor din Caster? Nici el nu poate face nimic?

— A trimis judecători şi oameni de ordine, într-o vreme, e adevărat. În mai multe rânduri. Dar n-a dus la nimic bun. De cele mai multe ori au spânzurat oameni nevinovaţi. Bătrâna Hannah Fairborne a fost una dintre victime. Avea aproape optzeci de ani când au târât-o la Caster în lanţuri. Ziceau că e vrăjitoare, dar nu era adevărat. Totuşi, a meritat să fie spânzurată, fiindcă îşi otrăvise trei nepoţi. În Pendle se petrec multe dintr-astea. Nu-i sănătos să fii acolo. Şi nu e uşor să te descurci. De aceea a plecat şi Moş Gregory de-acolo, odinioară.

Am încuviinţat tăcut.

— Ştiu mai bine ca oricine ce înseamnă să trăieşti acolo, continuă Alice. S-au făcut multe căsătorii între Malkin şi Deane, chiar dacă sunt clanuri rivale. Adevărul e că amândouă urăsc clanul Mouldheel mai mult decât se urăsc între ele. E complicat, în Pendle. Am trăit acolo aproape toată viaţa mea, dar tot nu pot să-i înţeleg.

— Ai fost fericită? Am întrebat-o eu. Vreau să spun, înainte să rămâi în grija Osoasei Lizzie...?

Alice rămase tăcută şi-mi ocoli privirea. Mi-am dat seama că n-ar fi trebuit s-o întreb. Niciodată n-ar mai fi putut vorbi cu

inima uşoară despre viaţa alături de părinţii ei sau de Lizzie, după ce aceştia muriseră.

— Nu-mi amintesc prea multe despre cum era înainte de Lizzie, zise ea, într-un târziu. Cel mai bine îmi amintesc scandalurile. Eu, stând acolo, în întuneric, şi plângând, în timp ce mama şi tata se băteau ca pisica şi câinele. Dar uneori se întâmpla şi să stea de vorbă şi să râdă, aşa că nu era rău tot timpul. Asta a fost marea deosebire faţă de ceea ce a urmat. Tăcerea. Lizzie nu vorbea prea mult. Mai degrabă îmi dădea o palmă după ceafă, decât să-mi spună o vorbă bună. Veşnic urzea câte ceva, veşnic. Se uita fix în foc şi-şi murmura vrăjile. Şi dacă nu se holba în flăcări, se holba într-o oglindă. Uneori mai zăream şi eu câte ceva, peste umărul ei. Lucruri care nu erau din lumea asta. Mă speriau, tare mă mai speriau. Preferam bătăile dintre mama şi tata decât asta.

— Ai locuit şi tu în Turnul Malkin?

Alice clătină din cap.

— Nu. Numai clanul Malkin şi vreo câteva ajutoare alese locuiesc chiar în turn. Dar am fost pe acolo cu mama, de vreo câteva ori. O parte din el e sub pământ, dar n-am coborât niciodată acolo. Toţi stau laolaltă într-o sală mare, unde-s numai certuri, ţipete şi fum de-ţi dau lacrimile. Fiindcă era un Deane, tata nu vizita turnul. N-ar mai fi ieşit niciodată viu din el. Noi locuiam într-o căsuţă de lângă Vântoasele, satul în care trăiesc cei mai mulţi din clanul Deane. Cei din clanul Mouldheel locuiesc în Desculţi, iar restul Malkinilor în Dumbrava de Aur. Cel mai adesea rămân în teritoriul lor.

După asta, Alice tăcu, iar eu n-am mai stăruit să continue. Mi-era limpede că de Pendle erau legate foarte multe amintiri dureroase pentru ea – chinuri nemărturisite, pe care le puteam doar ghici.

*

Cel mai apropiat vecin al lui Jack, domnul Wilkinson, avea un cal şi o căruţă şi ştiam că ar fi foarte bucuros să le închirieze. Cu siguranţă că avea să-l trimită pe unul dintre băieţii lui să ne ducă, aşa că nu trebuia să mai bat drumul înapoi, după aceea. M-am hotărât să trec mai întâi pe la fratele meu, ca să-l anunţ ce voiam să fac cu lăzile şi cuferele.

Am mers voiniceşte şi am ajuns să vedem ferma lui Jack pe la sfârşitul după-amiezii, în ziua următoare. De la prima privire mi-am dat seama că nu era deloc în regulă.

Ne-am apropiat dinspre nord-est, trecând pe la marginea Dealului Spânzuraţilor şi, când am început să coborâm, am văzut imediat că nu era niciun animal la păscut pe câmp. Apoi, când am ajuns în dreptul casei, a fost şi mai rău. Hambarul nu mai era decât o ruină negricioasă: arsese din temelii.

Nu mi-a mai dat prin minte s-o rog pe Alice să mă aştepte la hotarele fermei. Se întâmplase ceva rău şi singurul meu gând era să mă duc să văd dacă Jack, Ellie şi fiica lor Mary erau teferi. Câinii fermei ar fi trebuit să-nceapă deja să latre, dar totul rămase cufundat în linişte.

Când am intrat grăbiţi pe poartă şi-am străbătut curtea, am văzut că uşa din spate a casei fusese spartă şi atârna doar într-o balama. Am luat-o la fugă, şi Alice după mine, cu un nod în gât, temându-mă că se petrecuse ceva îngrozitor.

Odată ajunşi înăuntru, i-am tot strigat pe Jack şi pe Ellie, dar n-am primit niciun răspuns. Casa era de nerecunoscut faţă de cum arăta pe vremea în care locuisem eu acolo. Toate sertarele din bucătărie fuseseră smulse, iar pe pardoseală zăceau împrăştiate tacâmurile şi cioburile veselei. Ghivecele cu ierburi de leac de pe pervaz fuseseră izbite şi sparte de pereţi; era pământ până şi-n spălătorul de vase. Sfeşnicul de alamă nu mai era pe masă, în schimb se vedeau cinci sticle goale de vin de soc, din rezerva mamei din pivniţă. Dar, pentru mine, cel mai rău a fost să descopăr balansoarul mamei făcut fărâme, ca şi cum îl tocase cineva cu toporul. M-a durut să-l văd aşa. Parcă o răniseră pe mama.

La etaj, dormitoarele fuseseră răvăşite – hainele aruncate pe paturi şi pe podea, şi toate oglinzile sparte. Însă cel mai tare m-am speriat când am ajuns la odaia specială a mamei. Uşa era închisă, dar peretele din jurul ei era stropit cu sânge şi se vedeau pete de sânge şi pe duşumea. Oare Jack şi familia lui fuseseră aici când se întâmplase prăpădul acesta?

M-a cuprins groaza că poate murise cineva acolo.

— Nu te gândi la ce-i mai rău, Tom! Zise Alice, prinzându-mă de braţ. S-ar putea să nu fie chiar aşa cum pare…

Nu i-am răspuns, ci am continuat să mă uit lung la stropii de

sânge de pe pereţi.

— Hai să ne uităm şi-n odaia mamei tale, propuse Alice.

Pentru o clipă, am privit-o, cutremurat. Nu-mi venea să cred că-i mai stătea gândul la asta, acum.

— Cred că trebuie să aruncăm o privire, a insistat ea.

Furios, am apăsat pe clanţă, dar nu s-a clintit.

— E încă încuiată, Alice. Eu am singura cheie. Aşadar aici n-a intrat nimeni.

— Ai încredere în mine, Tom. Te rog…

Ca să nu le pierd, purtam cheile pe sfoară, atârnate la gât. Erau o cheie mare pentru uşă şi trei mai mici, pentru cele trei cufere dinăuntru. Pe lângă acestea, mai aveam o cheie lucrată de fratele Vraciului, Andrew, care era lăcătuş, şi cu care puteam deschide fără probleme cele mai multe încuietori. În câteva clipe, am descuiat uşa şi-am intrat.

Greşisem. Cineva *fusese* înăuntru. Odaia era complet goală. Cele trei cufere mari şi toate casetele mai mici dispăruseră.

— Cum de-au putut intra în odaie? Am întrebat eu cu voce tare. Singura cheie era la mine…

Alice clătină din cap.

— Mai ştii şi celălalt lucru pe care ţi l-a spus mama ta, că nimic rău n-ar putea intra aici? Ei bine, ceva rău a fost pe aici, asta-i sigur!

Fireşte că mai ştiam ce spusese mama – data trecută când venisem în vizită pe la fermă şi când o văzusem pentru ultima oară. Stătuse chiar în odaia asta, vorbind cu Alice şi cu mine, şi-mi aminteam exact fiecare cuvânt:

Odată încuiată, nimic rău nu va putea pătrunde vreodată aici. Dacă eşti curajos, bun şi curat la suflet, odaia asta e o redută, o fortăreaţă împotriva Întunericului… Dar foloseşte-o numai când ceva cumplit te urmăreşte şi când îţi sunt puse în pericol chiar viaţa şi sufletul tău.

Aşadar ce se întâmplase? Cum de intrase cineva aici şi furase cuferele pe care mi le lăsase moştenire mama? De ce le luase? La ce puteau folosi altcuiva?

După ce am cercetat şi podul, am încuiat din nou uşa de la odaia mamei, am coborât şi am ieşit în curte. Ca prin ceaţă am trecut prin ceea ce mai rămăsese din hambar – doar câţiva

stâlpi făcuţi scrum şi nişte cioturi de lemne într-o grămadă de cenuşă.

— Încă mai simt fumul, am zis eu. S-a întâmplat de curând.

Alice încuviinţă.

— S-a întâmplat la puţin timp de la lăsarea serii, alaltăieri, zise ea, adulmecând zgomotos aerul îmbâcsit.

Alice putea adulmeca lucrurile. De obicei avea dreptate, dar acum, Uitându-mă la ea, nu mi-a plăcut ce expresie avea pe chip. Descoperise şi altceva. Ceva foarte rău. Poate chiar mai rău decât ceea ce găsiserăm până atunci.

— Ce-i, Alice? Am întrebat-o eu.

— Mai e ceva, pe lângă fum. A fost o vrăjitoare pe aici. Poate nu numai una...

— O vrăjitoare? De ce ar veni o vrăjitoare aici? Am bâiguit eu, năucit de cele ce văzusem.

— Pentru cufere, de ce altceva? Trebuie să fie ceva înăuntru pe care ele şi-l doresc nespus.

— Dar de unde să fi aflat ele despre cufere?

— Eu ştiu? Poate din oglinzi. Poate că au puteri şi dincolo de Pendle.

— Bine, dar Jack şi Ellie? Şi copilul? Unde sunt acum?

— Bănuiesc că Jack a încercat să le oprească. E solid şi puternic Jack al tău. Nu s-a dat bătut fără o luptă. Vrei să ştii ce cred eu? Mă întrebă Alice, cu ochii larg deschişi.

Am dat din cap, dar mi-era frică să aud.

— Ele n-au putut intra în odaia aceea, pentru că mama ta o protejase cumva împotriva răului. Aşa că l-au pus pe Jack să între şi să le aducă lor cuferele. La început, el s-a împotrivit, dar când ele au ameninţat-o pe Ellie sau pe micuţa Mary, s-a văzut silit s-o facă.

— Dar Jack cum a putut să între în odaie? Am strigat eu. Nu e niciun semn că uşa ar fi fost forţată, iar eu am singura cheie. Şi unde sunt? Unde sunt ei acum?

— Ţi-au luat familia cu ele. Cel puţin, aşa pare.

— Încotro, Alice? Încotro s-au dus?

— Aveau nevoie de o căruţă şi un cal ca să care cuferele. Cele trei cufere păreau foarte grele. Probabil că au mers mai mult pe drumuri. Am putea să ne luăm după ele, să vedem...

Am alergat până la capătul uliţei şi am urmat drumul spre

miazăzi, mergând repede. După vreo trei mile, am ajuns la răscruce. Alice mi-a arătat urmele.
— Au luat-o spre nord-est, Tom. E aşa cum m-am gândit eu. Se duc la Pendle.
— Atunci hai să mergem după ele, am zis eu, rupând-o la fugă.
N-am făcut nici zece paşi, când Alice m-a prins şi m-a întors în loc, trăgându-mă de braţ.
— Nu, Tom, nu asta trebuie făcut. Probabil că sunt departe, acum. Până ajungem noi acolo, îi vor ascunde şi sunt o mulţime de locuri în Pendle în care să-i poată face să dispară. Ce şanse am avea noi? Nu, mai bine mergem înapoi şi-i povestim Moşului Gregory ce s-a întâmplat. El o să ştie ce-i de făcut. Şi-o să ne ajute şi Părintele Stocks.
Am clătinat din cap. Nu eram convins.
— Tom, *gândeşte-te*! Şuieră Alice, Strângându-mi braţul până n-am mai putut de durere. Mai întâi trebuie să te întorci şi să vorbeşti cu vecinii lui Jack. Poate ştiu ei ceva. Şi cum faci cu ceilalţi fraţi ai tăi? N-ar trebui să le trimiţi vorbă despre ce s-a întâmplat? Cu siguranţă or să vrea să dea o mână de ajutor. Dup-aia o să dăm fuga la Chipenden şi-o să-i spunem Moşului Gregory ce şi cum.
— Nu, Alice. Chiar şi dacă ne grăbim, facem mai bine de o zi până în Chipenden. Apoi încă o jumătate de zi sau mai mult până la Pendle. În timpul ăsta, li se poate întâmpla orice lui Jack şi familiei sale. Am ajunge prea târziu ca să-i mai salvăm.
— Ar mai fi o cale, dar cred că n-o să-ţi placă, zise Alice, dându-mi drumul la braţ şi punându-şi ochii în pământ.
— Ce vrei să spui? Am întrebat-o, nerăbdător, căci timpul trecea în defavoarea lui Jack şi alor săi.
— Ai putea să te întorci tu la Chipenden, iar eu m-aş putea duce la Pendle, singură…
— Nu, Alice! N-aş putea să te las singură. E mult prea periculos.
— E mai periculos dacă mergem împreună. Dacă ne prind, o să suferim amândoi. Închipuie-ţi ce i-ar face unui ucenic de vraci! Unui al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu. Ar fi bătaie pe oasele tale, fii convins. Nimic nu-i mai sigur ca asta! Dar dacă mă prind numai pe mine, aş putea să spun că m-am întors acasă la Pendle, nu? Că am vrut să fiu din nou cu familia

mea.

Şi aş avea o şansă mai mare de a afla cine a făcut toată isprava asta şi unde sunt ţinuţi Jack şi Ellie.

Mi se frământau toate măruntaiele de îngrijorare, dar, încetul cu încetul, cuvintele lui Alice începură să-şi facă loc în mintea mea. La urma urmelor, ea ştia locurile şi-ar fi reuşit să străbată ţinutul Pendle fără să atragă prea mult atenţia.

— E totuşi periculos, Alice. Şi parcă ţi-era frică să te întorci acolo.

— Fac asta pentru tine, Tom. Şi pentru familia ta. Nu merită ce li s-a întâmplat. O să mă duc la Pendle. Nimic altceva nu mai contează, acum.

Alice făcu un pas înainte şi mă luă de mâna stângă.

— Ne vedem în Pendle, Tom, zise ea încetişor. Dar să vii cât poţi tu de repede…

— O să vin, am încredinţat-o eu. De îndată ce-o să afli ceva, du-te la Părintele Stocks, la biserica din Downham. O să ne întâlnim acolo.

Cu acestea, Alice dădu din cap şi porni pe drumul ce şerpuia spre nord-est. Am privit în urma ei vreo câteva clipe, dar ea n-a întors capul. M-am desprins din locul acela şi am luat-o la fugă înapoi, spre ferma lui Jack.

CAPITOLUL 03

PRIORITĂŢI

Am făcut o vizită la ferma lui Wilkinson, care se învecina cu pământul lui Jack, la apus. Tatei îi plăcuse mereu să aibă mai multe feluri de animale, dar vecinii noştri se apucaseră de crescut vite abia de vreo cinci ani. Primul lucru pe care l-am observat acum a fost o pajişte plină de oi. Dacă nu mă înşelau pe mine ochii, erau ale lui Jack.

L-am găsit pe domnul Wilkinson reparând un gard de pe păşunea lui de la miazăzi. Avea capul bandajat.

— Mă bucur să te văd, Tom! Zise el, lăsând treaba deoparte şi venindu-mi repede înainte. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Ţi-aş fi dat de ştire, dacă aş fi putut. Ştiam că te-ai dus la lucru undeva prin nord, dar n-aveam nicio adresă. I-am

trimis ieri o scrisoare fratelui tău, James. I-am spus să vină neîntârziat.
James era cel de-ai doilea frate mai mare al meu şi avea o fierărie în Ormskirk, undeva în sud-vestul Comitatului. Satul era aproape înconjurat de turbării şi de smârcuri mlăştinoase. Chiar dacă avea să primească scrisoarea în ziua următoare, urma să-i ia mai bine de o zi până să ajungă aici.
— Dumneata ai văzut ce s-a întâmplat? Am întrebat eu.
Domnul Wilkinson dădu din cap.
— Da, şi m-am ales cu asta drept răsplată, zise el, arătând către capul bandajat. S-a întâmplat imediat după ce s-a înserat. Am văzut focul şi m-am dus să dau o mână de ajutor. La început, m-am simţit uşurat că ardea numai hambarul, nu şi casa. Dar când am ajuns mai aproape, am mirosit că-i ceva necurat, fiindcă prea erau mulţi oameni care se învârteau prin bătătură. Cum eu sunt cel mai apropiat vecin al vostru, m-am mirat să văd că ajunseseră la voi înaintea mea. Iar curând mi-am dat seama că nu încerca nimeni să salveze hambarul, ci scoteau lucruri din casă şi le încărcau într-o căruţă. Cum mă îndreptam aşa, spre casa voastră, am auzit deodată un tropot de cal în spatele meu. Dar până s-apuc eu să mă întorc, mi-au dat una în moalele capului şi mi s-a întunecat totul. Când mi-am venit în simţiri, plecaseră. M-am uitat prin casă, dar n-am mai găsit nici urmă de Jack sau de familia lui. Îmi pare rău că n-am putut să fac mai mult, Tom.
— Îţi mulţumesc şi că te-ai dus şi ai încercat, domnule Wilkinson, am zis eu. Îmi pare sincer rău că te-au lovit. Dar ai văzut cumva la faţă pe vreunul dintre ei? I-ai mai recunoaşte a doua oară?
Omul clătină din cap.
— Nu m-am apropiat destul ca să mă uit la vreunul dintre ei, dar ceva mai spre mine era o femeie, care stătea ţeapănă în şa, pe un cal negru. Era un cal de rasă, asta-i sigur – unul pursânge, ca aceia pe care-i vezi la cursele de la marele târg de primăvară din Topley. Şi ea era o femeie arătoasă, înaltă, bine făcută, cu un păr lung, des şi negru. Se vântura de colo-colo, ca toţi ceilalţi. Eu eram încă la o distanţă bunicică, dar am auzit-o strigând şi mi s-a părut că erau nişte porunci. Avea cu siguranţă autoritate în glas.
După lovitura aceea în cap, n-am mai fost bun de nimic. În

dimineaţa următoare, eram slăbit ca vai de lume, aşa că l-am trimis pe băiatul meu cel mare la Topley, ca să-i povestească tărăşenia lui Ben Hindle, conetabilul de acolo. El a adunat sătenii, a doua zi, şi au mers pe urmele jefuitorilor spre nord-est cale de vreo două ore, până au găsit o căruţă abandonată, cu o roată ruptă. Ai noştri aveau şi câini cu ei şi s-au ţinut mai departe de urme peste câmp, până când la un moment dat le-au pierdut. Ben zicea că n-a mai văzut niciodată aşa ceva. Parcă se topiseră în văzduh. Înţelegând că nu mai aveau ce face, şi-a chemat gonacii şi s-au întors. În orice caz, Tom, de ce nu intri puţin în casă, să mănânci ceva? Te primim cu braţele deschise să stai la noi vreo câteva zile, până o să sosească fratele tău James.

Am clătinat din cap.

— Mulţumesc, domnule Wilkinson, dar mai bine mă întorc la Chipenden cât mai repede, ca să-i povestesc magistrului meu ce s-a întâmplat. El o să ştie ce-i de făcut.

— N-ar fi mai bine să-l aştepţi pe James?

Pentru o clipă am şovăit, neştiind ce mesaj să-i las lui James. Pe de-o parte, nu voiam să-l mai necăjesc şi eu, mărturisindu-i că urma să ne ducem la Pendle. Pe de altă parte, aflând, ar fi ţinut să ajute şi el la salvarea lui Jack şi a familiei sale. Iar noi eram atât de puţini şi-aveam nevoie de tot ajutorul pe care l-am fi putut obţine!

— Îmi pare rău, domnule Wilkinson, dar cred că-i mai bine să pornesc la drum imediat. Când o veni James, vreţi să-i spuneţi, vă rog, că am plecat la Pendle, cu magistrul meu? Ştiţi, sunt aproape sigur că vinovaţii pentru ce s-a întâmplat aici au venit de acolo. Spuneţi-i lui James să meargă direct la biserica din Downham, din ţinutul Pendle. E în partea de nord a dealului. Preotul de acolo se numeşte Stocks. El o să ştie unde suntem.

— O să-i transmit, Tom. Sper să-i găsiţi nevătămaţi pe Jack şi pe ai lui. Între timp, lasă, că am eu grijă de fermă – turmele şi câinii lui o să fie în siguranţă, la mine. Să-i spui asta, când o să-l vezi.

I-am mulţumit domnului Wilkinson şi am plecat, apucând-o pe drumul spre Chipenden. Eram foarte îngrijorat pentru Jack, Ellie şi fetiţa lor. Şi pentru Alice, de altfel. Avea dreptate, aşa cum îmi prezentase lucrurile. Mă convinsese că era cel mai bine să se ducă ea înainte, singură. Dar îi era frică şi mă

temeam că, în pofida spuselor ei, avea să fie în mare pericol.

*

Am ajuns înapoi la Chipenden a doua zi, pe la sfârşitul dimineţii, după ce îmi petrecusem o parte din noapte într-un vechi şopron. Fără altă introducere, i-am povestit Vraciului tot ce se întâmplase, prezentând faptele pe scurt şi implorându-l să pornim neîntârziat spre Pendle – puteam să mai vorbim pe drum, am zis eu, pentru că fiecare secundă pierdută sporea pericolul pentru familia mea. Dar el nu s-a lăsat impresionat de disperarea mea şi mi-a făcut semn către un scaun de la masa din bucătărie.

— Ia loc, băiete. Graba strică treaba! Călătoria o să dureze oricum toată după-amiaza şi o bună parte din seară, şi n-ar fi prea înţelept să intrăm în Pendle după lăsarea întunericului.

— Ce mai contează? Am protestat eu. O să stăm acolo o bucată de vreme, nu-i aşa? Oricum o să petrecem acolo mai multe nopţi.

— Da, foarte adevărat, dar hotarele ţinutului Pendle sunt periculoase, pentru că sunt supravegheate şi păzite, noaptea, de făpturile ce se feresc de lumina soarelui. N-avem nicio şansă să pătrundem într-un loc ca ăsta nevăzuţi, dar cel puţin în timpul zilei am putea intra vii şi pe picioarele noastre.

— Ne-ar putea ajuta Părintele Stocks să trecem de străji, am zis eu, Uitându-mă în jur după preot. El cunoaşte bine locurile. Trebuie să ştie vreo cale prin care să putem ajunge în siguranţă la Downham, în seara asta.

— Cred că ştie, dar a plecat de aici cu puţin înainte să vii tu. Am discutat pe îndelete şi mi-a oferit şi ultimele amănunte ce-mi lipseau despre cum stau lucrurile, ca să mă pot gândi cum să fac s-o scot la capăt cu vrăjitoarele. Dar el are mulţi enoriaşi îngroziţi la Downham şi nu s-a îndurat să-i lase singuri prea multă vreme. Acuma, băiete, ia-o de la început şi povesteşte-mi totul încă o dată. Nu lăsa deoparte niciun amănunt. La sfârşit, ai să vezi că-i mai bine aşa, decât să ne repezim la drum fără nici măcar o jumătate de plan închegat!

Am făcut cum mi-a cerut, spunându-mi că Vraciul, ca de obicei, avea probabil dreptate şi că aceasta era cea mai bună

cale ca să-l ajutăm pe Jack, dar când am terminat de povestit, mi-au dat lacrimile gândindu-mă la ce se întâmplase. Vraciul se uită încruntat la mine vreo câteva secunde, după care se ridică de la masă. Începu să se plimbe cu paşi mari, înainte şi-napoi pe dalele de piatră din faţa vetrei de la bucătărie.

— Îmi pare rău pentru tine, băiete. Probabil că e dureros. Tatăl mort, mama plecată şi acum şi necazul ăsta. Ştiu că e greu, dar trebuie să-ţi ţii emoţiile în frâu. E nevoie să gândim clar, cu mintea limpede. Asta-i cea mai bună cale de a-ţi ajuta familia. Primul lucru pe care o să ţi-l cer e să-mi spui ce ştii despre cuferele acelea din odaia mamei tale. Mai e ceva ce nu mi-ai spus încă? Ai vreo idee, cât de mică, despre ce-ar fi putut conţine?

— Mama ţinea lanţul de argint pe care mi l-a dăruit mie în cufărul de lângă fereastră, i-am repetat eu, dar habar n-am ce altceva se mai afla înăuntru. Ceea ce mi-a povestit mama mi s-a părut foarte misterios. A zis c-o să găsesc răspunsuri la multe întrebări care nu-mi dau pace. Că trecutul şi viitorul ei se află în cuferele acelea şi că o să descopăr despre ea nişte lucruri pe care nu le mai dezvăluise niciodată cuiva, nici măcar tatei.

— Aşadar, n-ai nicio idee? Eşti sigur?

M-am gândit bine, câteva clipe.

— S-ar putea să fie şi bani într-unul din ele.

— Bani? Câţi bani?

— Nu ştiu. Mama a cheltuit o parte din banii ei pentru a cumpăra ferma, dar nu ştiu câţi a avut la început.

Totuşi trebuie să-i mai fi rămas ceva. Îţi mai aduci aminte ziua în care, iama trecută, am dat pe-acasă să iau cele zece guinee pe care ţi le mai datora tata din plata pentru ucenicia mea? Ei bine, mama a urcat în odaie şi mi-a adus banii de acolo.

Vraciul dădu din cap.

— Deci s-ar putea ca tâlharii să fi venit pur şi simplu după bani. Dar dacă fata are dreptate şi sunt şi vrăjitoarele amestecate, mă simt îmboldit să cred că a fost vorba despre altceva. Şi de unde or fi ştiut ele unde anume erau ţinute

cuferele?

— Alice crede c-au iscodit prin oglinzi.

— Ce ştie ea! Părintele Stocks a pomenit ceva de oglinzi, dar nu-mi dau seama cum ar fi putut vedea ele cuferele dintr-o odaie încuiată. E ceva mai sinistru în spatele poveştii ăsteia.

— Ca de pildă?

— Nu ştiu încă, băiete. Dar dacă tu aveai singura cheie, cum au intrat în odaie fără să spargă uşa? Ai spus că mama ta protejase cumva odaia să ţină răul la distanţă, nu?

— Da, dar Alice crede că l-au pus pe Jack să între, când au văzut că ele nu pot. Era sânge pe perete şi pe podea… i-am mai spus eu. Cred că l-au rănit pe Jack şi l-au silit să le aducă, afară, cuferele… deşi cum au descuiat uşa rămâne un mister. Mama a spus că odaia aceea era un refugiu…

M-am simţit gâtuit de emoţie, iar Vraciul s-a apropiat şi m-a bătut uşurel pe umăr, să mă liniştească. Am rămas tăcuţi, până ce mi-am stăpânit din nou vocea.

— Hai, băiete, spune-mi.

— A zis că, odată încuiată, puteam să intru acolo şi să fiu la adăpost de orice rău din afară. Că era mai bine apărată şi decât casa dumitale. Dar că trebuia s-o folosesc numai când aş fi fost urmărit de ceva atât de cumplit, încât mi-ar fi fost ameninţate chiar viaţa şi sufletul. A spus că era un preţ de plătit pentru folosirea ei. Că eu sunt tânăr şi că în cazul meu ar fi bine, dar că dumneata n-o poţi folosi. Şi că, dacă ar deveni vreodată necesar, trebuie să te previn de asta…

Vraciul dădu din cap gânditor şi se scărpină în barbă.

— Ei bine, băiete, devine din ce în ce mai misterios. Simt ceva profund aici. Ceva peste care n-am mai dat niciodată. Misiunea noastră este şi mai grea acum, că sunt amestecate şi victime nevinovate, dar n-avem de ales decât să mergem înainte. O să pornim spre Pendle în mai puţin de un ceas – o să găsim pe drum un loc unde să dormim şi o să ajungem după ce se luminează de ziuă, când e mai sigur. O să fac tot ce-mi stă în puteri să-ţi ajut rudele, dar trebuie să-ţi spun un lucru. Nu sunt doar vieţile lor în joc. După cum ştii, am hotărât să încerc să stârpesc vrăjitoarele din Pendle o dată pentru totdeauna. Şi, exact când m-am hotărât, vine Părintele Stocks şi-mi aduce nişte veşti foarte rele. Se pare că zvonurile sunt adevărate, clanurile Malkin şi Deane au anunţat deja că au

căzut la înţelegere şi acum se duc lămuriri să-i convingă şi pe cei din clanul Mouldheel să li se alăture. Adică e atât de rău cum mă temeam. Ştii ce se întâmplă pe întâi august, în mai puţin de două săptămâni de azi încolo?

Am clătinat din cap. Ziua mea era pe trei. Asta era singura dată din august care avea vreo semnificaţie pentru mine.

— Ei bine, băiete, ar fi timpul să ştii. Are loc una dintre sărbătorile Vechilor Zei. I se spune „Lammas”, şi este un prilej pentru vrăjitoare să se adune la sabat ca să-şi facă vrăjile şi să soarbă putere de la Întuneric.

— E unul dintre principalele patru sabaturi ale vrăjitoarelor dintr-un an, nu-i aşa? Am citit despre ele, dar n-am reţinut toate datele.

— Ei, acum ştii data Lammasului. Şi din cele povestite de Părintele Stocks, se pare că vrăjitoarele din Pendle se pregătesc să încerce, cu acest prilej, ceva deosebit de rău şi de primejdios. Marele pericol este ca şi Mouldheel să li se alăture şi toate cele trei clanuri să se unească, iar, astfel, să aibă puteri şi mai mari. Trebuie să fie ceva foarte important, dacă le atrage aşa. Părintele Stocks n-a mai pomenit atâtea profanări de morminte – au fost luate cu carul oase din cimitir. Vestea proastă despre fratele tău şi familia lui complică lucrurile, dar rămâne totuşi limpede care ne sunt priorităţile.

Trebuie să pătrundem în Pendle şi să ne întâlnim cu Părintele Stocks la Downham. Trebuie să le împiedicăm pe vrăjitoarele din clanul Mouldheel să se alăture acelei alianţe demonice şi trebuie să-i găsim pe cei ce au fost răpiţi. Dacă tânăra Alice ne poate ajuta în această privinţă, foarte bine. Altminteri, o să mergem la vânătoare pe cont propriu.

* * *

Ne pregătiserăm sacii de călătorie şi tot ce mai aveam de făcut era să trecem pragul uşii din faţă şi să o încuiem în urma noastră. În sfârşit porneam spre Pendle – era şi timpul. Numai că, spre disperarea mea, Vraciul se aşeză acum pe un scăunel de lângă masa din bucătărie, scoase piatra de tocilă din sacul lui şi îşi puse toiagul pe genunchi. Se auzi un pocnet sec, când lama ascunsă ieşi la vedere, urmat de râcâitul specific când se apucă să-i ascută marginile.

Şi-a ridicat privirile spre mine şi am oftat. Citi nerăbdarea şi neliniştea de pe faţa mea.

— Uite ce-i, băiete, ştiu că arzi de nerăbdare să te vezi la drum şi ai toate motivele. Dar trebuie să facem lucrurile cum se cuvine şi să fim gata pentru orice eventualitate. Am o presimţire rea în privinţa călătoriei ăsteia. Aşa că, dacă la un moment dat o să-ţi spun să dai fuga şi să foloseşti odaia aceea specială a mamei tale, ai s-o faci?

— Ce? Şi să te las pe dumneata în urmă?

— Da, exact asta voiam să spun. Cineva trebuie să continue îndeletnicirea noastră. Niciodată nu mi-am lăudat pe faţă ucenicii. Laudele nu vă fac bine. Vă pot sminti judecata, sădindu-vă trufia pentru priceperea voastră şi v-aţi culca apoi pe-o ureche, îmbătaţi de laurii voştri. Dar o să-ţi spun un lucru. Fără îndoială ai devenit ceea ce mama ta mi-a făgăduit odinioară – *eşti* cel mai bun ucenic pe care l-am avut vreodată. N-am să trăiesc la nesfârşit, aşa că s-ar putea să fii într-adevăr *ultimul* meu ucenic, cel pe care trebuie să-l pregătesc să ducă mai departe lucrarea mea în Comitat. Şi dacă o să ţi-o cer eu, atunci să pleci imediat din Pendle, fără nicio întrebare sau o ultimă privire aruncată înapoi, şi să te refugiezi în odaia aceea. Ai înţeles?

Am dat din cap.

— Şi dacă e nevoie, o să-mi dai ascultare?

— Da, am răspuns. O s-o fac.

În cele din urmă, Vraciul păru mulţumit şi se auzi iarăşi un clic, când lama se retrase din nou în toiag. Cărând amândoi sacii şi propriul meu toiag, l-am urmat pe Vraci afară şi am aşteptat până a încuiat uşa în urma noastră. A stat o clipă pe loc, uitându-se în sus la casă, apoi s-a întors şi mi-a zâmbit trist.

— Aşa, băiete, hai să purcedem! Am amânat destul!

CAPITOLUL 04

LA RĂSĂRIT DE PENDLE

Am mers la răsărit de Chipenden, ţinându-ne pe lângă marginea de miazăzi a Dealurilor de Curbură, înainte de a face un ocol larg ca să trecem râul Ribble, cu frumoasele sale maluri împădurite. Abia îl recunoşteam ca fiind acelaşi râu larg care străbătea oraşul Priestown, dar, după ce l-am traversat, am început să mă simt din ce în ce mai neliniştit.

— Eh, iacătă-l, băiete, zise Vraciul, oprindu-se la un moment dat la o oarecare distanţă de pârâul ce ne tăia calea. Îmi făcu semn spre Dealul Pendle, care crescuse vertiginos pe măsură ce ne apropiaserăm de el. Nu-i o privelişte prea plăcută, aşa-i?

N-aveam cum să nu-i dau dreptate. Cu toate că forma lui îmi amintea de Obcinele Mari, un lanţ de dealuri de dincolo de valea dinspre miazăzi de la Chipenden, acesta era mult mai mare şi mai sălbatic. Vârful i se pierdea în norii groşi şi negri ce atârnau deasupra lui, ameninţători.

— Unii spun că seamănă cu o mare balenă eşuată, zise Vraciul. E bine, eu unul n-am văzut niciodată o balenă, aşa că nu mă pot pronunţa. Alţii spun că arată ca o barcă răsturnată. De-astea am mai văzut, dar comparaţia nu e foarte potrivită. Tu ce crezi, băiete?

Am studiat priveliştea cu atenţie. Lumina zilei începea să scadă, dar dealul însuşi părea să răspândească întuneric. Părea că mocneşte.

— Ai zice că e viu, am zis eu, alegându-mi cu grijă cuvintele. De parcă e ceva demonic înăuntrul lui care aruncă o vrajă peste toate cele din jur.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine, băiete, zise Vraciul, proptindu-se în toiagul său şi uitându-se gânditor. Dar un lucru e sigur: o ceată malefică de vrăjitoare rele îşi are cuibul acolo. Acum, se va întuneca într-o jumătate de ceas şi ar fi mai bine pentru noi dac-am rămâne de partea asta a pârâului până în zori.

Abia după aceea am putea să ne grăbim să intrăm în Pendle.

Aşa am făcut, aşezându-ne la adăpostul unui gard viu. O jumătate de ogor ne despărţea de pârâu, dar pe când dădeam să adorm, îi puteam auzi susurul în depărtare.

Ne-am trezit în zori şi, fără să ronţăim nici măcar o bucăţică

de brânză ca să ne păcălim foamea, am traversat repede pârâul şi ne-am grăbit spre Downham, prin burniţa subţire ce ne bătea în faţă. Am apucat-o spre nord, cu Dealul Pendle în dreapta noastră, dar curând l-am pierdut din vedere, intrând într-o pădure deasă de sicomori şi frasini.

— Iată ceva ce merită văzut, zise Vraciul, conducându-mă spre un stejar uriaş. Ce înţelegi din asta?

Pe trunchiul copacului era cioplit un semn curios. M-am uitat mai de aproape:

— E o foarfecă? Am întrebat eu.

— Da, răspunse Vraciul mohorât, dar una care nu este făcută să croiască haine. Este un semn cioplit de Grimalkin, vrăjitoarea ucigaşă. Îndeletnicirea ei de căpetenie e uciderea şi tortura, iar cei din clanul Malkin obişnuiesc s-o trimită pe ea să se ocupe de duşmanii lor. A cioplit asta ca avertisment. *Pendle este teritoriul meu,* spune ea. *Supără-mă şi-o să-ţi mărunţesc cu foarfecele carnea şi oasele!*

Am ridicat din umeri şi m-am îndepărtat de copac.

— Poate-mi voi măsura forţele cu ea într-o bună zi, spuse Vraciul. Lumea ar fi cu siguranţă mai frumoasă dacă ea ar fi moartă. Însă, deşi e o ucigaşă fără milă, respectă totuşi un cod al onoarei – nu s-ar folosi niciodată de un şiretlic. Cel mai mult îi plac luptele în care sorţii de izbândă nu par a fi de partea ei, dar odată ce-a câştigat un avantaj, cât de mic, fereşte-te de foarfecele ei!

Clătinând din cap, Vraciul porni mai departe spre Downham. Aflasem multe despre Pendle în ultimele două zile şi ştiam că e primejdios să trăieşti în acel loc. Fără îndoială, era cu atât mai rău să fii străin şi să vii în el.

* * *

Strada principală a satului şerpuia pe la picioarele unei

costişe abrupte. Din motive de el ştiute, Vraciul făcu un ocol ca să între în Downham dinspre nord. Dealul Pendle se afla drept în faţa noastră, dominând satul complet, umplând jumătate din cer cu prezenţa lui ameninţătoare. Cu toate că era deja mijlocul dimineţii şi burniţa se oprise, nu se vedea picior de om prin sat.

— Unde sunt oamenii? L-am întrebat pe Vraci.

— Ascunşi după perdele – unde în altă parte, băiete? Zise el cu un zâmbet amar. Văzând, fără îndoială, de treburile tuturor celorlalţi, numai de ale lor nu.

— Or să le spună vrăjitoarelor că suntem aici? Am mai întrebat eu, observând tremurul unei perdele de dantelă în stânga mea.

— Am intrat aici pe un drum întortocheat tocmai ca să ocolesc unele locuri pe unde dacă am fi fost văzuţi, s-ar fi raportat imediat. De bună seamă că mai sunt câteva iscoade şi pe aici, dar Downham a rămas încă locul cel mai sigur din întreg ţinutul. De aceea o să ne stabilim tabăra în el. Iar pentru asta trebuie să-i mulţumim Părintelui Stocks. El este preotul parohiei de mai bine de zece ani şi a făcut tot ce i-a stat în puteri să se lupte cu Întunericul şi să-l ţină la distanţă.

Dar, din cele ce mi-a spus, până şi satul ăsta e ameninţat acum. Oamenii îl părăsesc. Şi se duc cât mai departe de Pendle – chiar şi cei din familiile vechi, care au locuit aici timp de mai multe generaţii.

Mica biserică a parohiei se afla în capătul de la sud al satului, imediat lângă pârâu. Era clădită în mijlocul unui imens cimitir, cu rânduri-rânduri de pietre funerare de toate mărimile şi formele cu putinţă. Multe dintre ele erau orizontale, aproape acoperite de iarba înaltă şi de bălării; altele ieşeau din pământ în orice alt unghi numai vertical nu, semănând cu dinţii stricaţi. Pe ansamblu, cimitirul părea abandonat, cu pietrele funerare tocite de vreme, inscripţiile şterse ori acoperite de licheni şi muşchi.

— Mormintele ar cam avea nevoie de un pic de îngrijire, observă Vraciul. Mă miră faptul că Părintele Stocks l-a lăsat să cadă aşa în paragină…

Prezbiteriul era o căsoaie zdravănă, construită mai în spate, la vreo sută de yarzi de biserică, într-un pâlc de vreo duzină

de tise. Ne-am îndreptat spre el, mergând unul după altul pe o potecă îngustă, năpădită de ierburi, care şerpuia printre pietrele de mormânt. Când am ajuns la uşă, Vraciul a bătut de trei ori, cu putere. După câteva clipe, am auzit zgomotul unor bocanci grei pe pardoseală, apoi a fost tras un zăvor şi uşa s-a deschis. În prag se ivi Părintele Stocks, cu o expresie uluită pe chip.

— Ei, ce surpriză, John, zise el şi faţa i se destinse într-un zâmbet. M-aşteptam să vii abia pe la sfârşitul săptămânii. Oricum, intră, intraţi amândoi şi simţiţi-vă ca acasă!

Ne-a condus în bucătăria din spatele casei şi ne-a poftit să luăm loc.

— Aţi mâncat? Întrebă el, pe când ne trăgeam fiecare câte un scaun de la masă. Ce zici, tinere Tom? Pari flămând ca un lup!

— Mi-e foame, Părinte, i-am răspuns eu, aruncând o privire spre Vraci, dar nu cred că putem mânca…

Vraciul întotdeauna stăruia să postim când suntem în misiune, pentru că astfel eram mai puţin vulnerabili la puterile Întunericului, aşa că de obicei ronţăiam puţină brânză tare de la noi din Comitat, cât să nu cădem din picioare. Viaţa unui vraci nu e doar înspăimântătoare, periculoasă şi singuratică; adesea înseamnă şi flămânzire, pe deasupra.

— N-ar strica să luăm o gustare de dimineaţă, zise Vraciul, spre surprinderea mea. Avem nevoie de informaţii mai înainte de orice şi trăgeam nădejde, Părinte, că dumneata o să fii cel care o să le obţină pentru noi. Prin urmare, noi n-o să trecem la treabă decât abia mâine. Asta s-ar putea să fie ultima masă adevărată pe care o luăm pentru o bună bucată de vreme, aşa că, da, mulţumim, cred că o să-ţi acceptăm invitaţia.

— S-a făcut! Exclamă Părintele Stocks, înseninându-se la faţă. Vă voi ajuta bucuros cu tot ce voi putea, dar mai întâi hai să gătim ceva şi-o să vorbim în timp ce mâncăm. O să pregătesc pentru toţi trei o masă zdravănă, dar cred c-o să am nevoie de ajutor. Ştii să prăjeşti cârnaţi, tinere Tom?

Deschisesem gura să zic „da”, însă Vraciul a clătinat din cap, oprindu-mă, şi s-a ridicat în picioare.

— Nu, Părinte, nu-l lăsa pe ucenicul ăsta al meu să se apropie de tigaie! Am mai gustat eu şi altă dată din mâncarea gătită de el şi stomacul meu nu mi-a iertat-o niciodată!

Am zâmbit, dar n-am protestat, şi în timp ce Vraciul se ocupa

cu prăjitul cârnaţilor, Părintele Stocks lucra la alte două tigăi – una în care sfârâiau nişte felii groase de şuncă şi de ceapă, cealaltă în care abia încăpea omleta pufoasă cu brânză, care se rumeni, treptat, devenind aurie.

Am stat la masă cât timp au gătit ei, simţindu-mă deopotrivă flămând şi vinovat. Îmi lăsa gura apă la mirosurile ce se revărsau spre mine, dar nu mă putem opri să-mi fac griji pentru Ellie, Jack şi Mary, întrebându-mă dacă erau teferi. Cu siguranţă lor nu li se dădea un mic dejun ca ăsta. Mă întrebam şi ce-o fi făcând Alice. Fusesem pe jumătate încredinţat că o să aflu c-a trecut pe la Downham, aducând veşti. Nădăjduiam că nu păţise nimic rău.

— Ei, tinere Tom, zise Părintele Stocks, ai putea să ne dai o mână de ajutor, fără să-i pricinuieşti mari probleme stomacului magistrului tău. Unge feliile de pâine cu unt şi umple bine platoul!

Am făcut cum mi se ceruse şi îndată ce am terminat, trei farfurii aburinde poposiră pe masă, fiecare vârfuită cu cârnaţi, şuncă şi ceapă prăjită, peste o porţie uriaşă de omletă.

— Cum a fost călătoria de la Chipenden până aici? Întrebă Părintele Stocks, când ne-am apucat de mâncat.

— Nu mă pot plânge, dar lucrurile s-au înrăutăţit de când am stat noi doi de vorbă ultima oară, răspunse Vraciul.

Cât am mâncat, magistrul meu i-a povestit Părintelui Stocks despre jaful de la ferma lui Jack şi despre răpirea fratelui meu şi a familiei sale. I-a spus şi că Alice o luase înainte spre Pendle. Până a sfârşit el de povestit, ne-am golit şi noi farfuriile.

— Îmi pare rău să aud astfel de veşti, Tom, zise Părintele Stocks, punându-mi o mână pe umăr. O să-i pomenesc în rugăciunile mele…

La aceste cuvinte, un fior de gheaţă îmi străbătu şira spinării. Vorbea de parcă erau deja morţi. În orice caz, la ce foloseau rugăciunile? Întârziaserăm deja prea mult şi trebuia să pornim să-i căutăm. Am simţit cum mi se aprind obrajii şi încep să clocotesc de furie. Numai politeţea m-a făcut să-mi ţin gura. Deşi tata era mort acum, încă mă mai purtam cuviincios, aşa cum mă învăţase el.

Părintele Stocks parcă mi-a citit gândurile.

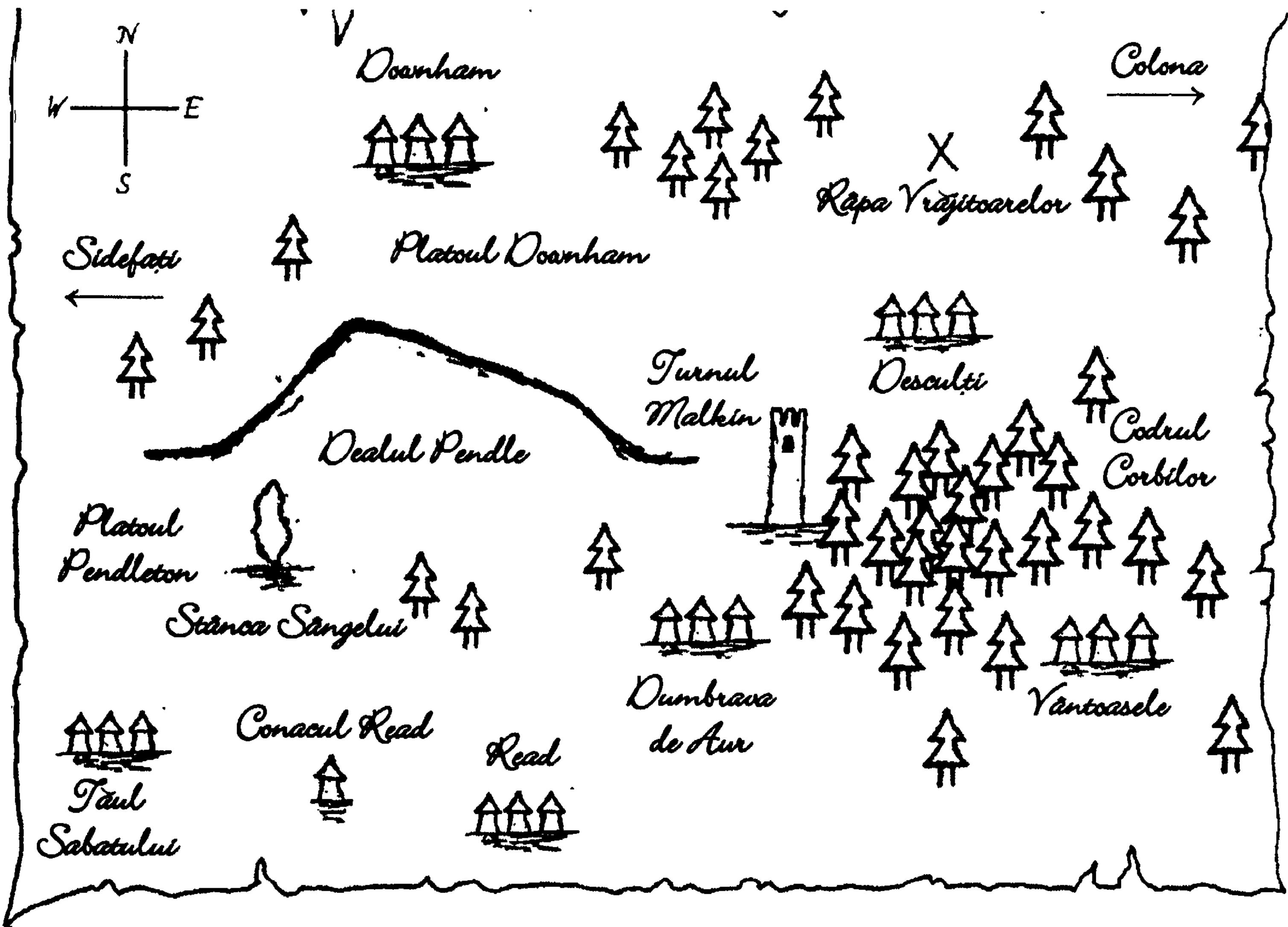
— Nu-ţi face griji, Tom, zise el cu glas blând. O să îndreptăm noi lucrurile. Cerul îi ajută pe cei care se ajută şi ei – cred asta cu tărie. Eu o să fac tot ce-mi va sta în puteri şi poate că şi tânăra Alice va sosi cu nişte veşti până la sfârşitul zilei.
— Speram ca Alice să fi trecut deja pe aici, am mărturisit eu.

— Şi eu la fel, băiete. Şi eu la fel, zise Vraciul pe un ton care îmi stârni din nou valul de mânie lăuntrică. Să nădăjduim că nu s-a apucat de rele…
— Asta nu-i drept, după câte-a făcut ea, am protestat eu. Îşi riscă viaţa doar fiind aici.
— Şi noi nu? Întrebă Vraciul. Uite ce-i, băiete, nu vreau să fiu rău cu fata, dar asta va fi cea mai mare ispită pe care a înfruntat-o până acum. Nu sunt sigur că a fost o idee bună s-o lăsăm să vină singură aici. Familia joacă un mare rol în modelarea caracterelor noastre de mai târziu, iar familia lui Alice este una de vrăjitoare. Dacă sfârşeşte prin a se întoarce la ei, cine ştie ce se poate întâmpla!
— Din câte mi-ai povestit despre ea, John, cred că putem trage nădejde că va fi bine, zise Părintele Stocks. Poate că nu credem toţi în Dumnezeu, dar asta n-ar trebui să ne împiedice să avem încredere în oameni. În orice caz, probabil că acum e pe drum spre noi. S-ar putea să mă întâlnesc cu ea când mă voi duce la treburile mele, continuă preotul.
Părintele Stocks crescu deodată în ochii mei. Avea dreptate. Vraciul ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în Alice.

— O să ies să văd ce mai pot afla, continuă preotul. Mai sunt încă şi oameni buni prin părţile astea, care vor dori să ajute o familie nevinovată. Până la căderea serii, voi şti unde sunt ţinuţi Jack şi Ellie, ascultaţi-mă pe mine. Dar mai întâi, cred c-ar mai fi ceva cu care să vă pot ajuta.
Se ridică de la masă şi se întoarse cu un toc, o bucată de hârtie şi o călimară cu cerneală. Dădu farfuriile la o parte, desfăcu dopul călimării, cufundă tocul în cerneală şi începu să deseneze. În câteva momente mi-am dat seama că desena o hartă.
— Ei bine, Tom, cu siguranţă că te-ai uitat cu atenţie prin hărţile ţinutului acestuia din biblioteca magistrului tău, înainte de a veni încoace – şi ai avut grijă să le împătureşti cum

trebuie, după aceea, bineînţeles! Zise Părintele Stocks aruncându-i Vraciului un zâmbet şi apoi continuă să deseneze. Dar schiţa asta ar putea simplifica puţin lucrurile şi te-ar ajuta să-ţi fixezi nişte repere în minte.

Desenarea hărţii îi luase doar câteva minute; încheie prin a adăuga câteva nume de locuri şi apoi o întinse peste masă, spre mine.

N
W
E
S
Doamham
Colona
Râpa Vrăjitoarelor
Sidefați
Platoul Doamham
Turnul
Malkin
Desculți
Dealul Pendle
Codrul
Corbilor
Platoul
Pendleton
Stânca Sângelui
Dumbrava
de Aur
Vântoasele
Conacul Read
Read
Tăul
Sabatului

— Îţi dai seama cum vine? Mă întrebă el.

După vreo câteva secunde, am dat din cap. Schiţase, în mare, forma Dealului Pendle şi poziţia satelor mai mari.

— Downham, la nordul dealului, este cel mai apărat sat din ţinut… zise preotul.

— Asta i-am spus şi eu băiatului, pe drumul încoace, îl întrerupse Vraciul, şi asta numai datorită ţie, Părinte Stocks. Îţi suntem recunoscători că avem un loc aproape sigur, de unde să putem acţiona.

— Nu, John, aş avea mustrări de cuget, dac-aş lua de bună lauda aceasta. Desigur, am făcut tot ce-am putut ca să ţin Întunericul la distanţă, dar, dintotdeauna, cum bine ştii, pericolul a fost în partea de sud-est a dealului. Aşadar, dacă vrei să mergi spre sud din acest punct, e întotdeauna mai sigur să apuci pe drumul spre vest şi să ai dealul în partea stângă. Fireşte, Stânca Sângelui, situată aici, la sud-vest, poate fi şi ea periculoasă. E locul unde vrăjitoarele îşi fac uneori sacrificiile. Dar vezi astea trei sate, Tom? Înţelegi scrisul meu?

— Cred că da, am răspuns şi i le-am citit cu voce tare, ca să nu existe îndoială – Desculţi, Vântoasele şi Dumbrava de Aur.

Erau cele trei sate despre care-mi vorbise şi Alice. Fiecare dintre ele era reşedinţa unui clan de vrăjitoare.

— Exact, Tom, iar aici, nu departe de Dumbrava de Aur, la marginea de vest a Codrului Corbilor, se află Turnul Malkin. Eu numesc zona asta Triunghiul Diavolului, pentru că aici se înfăptuieşte lucrarea diavolească. Undeva în interiorul triunghiului ăstuia de sate o să-ţi găseşti fratele şi familia lui, depinde care clan l-a răpit, de-asta sunt sigur.

— Râpa Vrăjitoarelor ce e? Am întrebat eu, arătând locul marcat cu o cruce pe hartă, la nord de satul Desculţi.

— Râpa Vrăjitoarelor? Se miră Vraciul, ridicându-şi sprâncenele. E nouă şi pentru mine.

— Şi-n cazul ăsta, John, e denumirea mea pentru un loc primejdios. Lucrurile s-au schimbat în rău de când ai fost tu ultima oară pe aici. Râpa asta a devenit vizuina unui mare număr de vrăjitoare moarte. Unele au scăpat din morminte nesfinţite; altele au fost pur şi simplu duse şi lăsate acolo, după moartea lor, de către rude. De obicei, în timpul zilei

dorm, îngropate adânc în humusul de sub copaci, dar noaptea ies la vânătoare de vietăţi cu sânge cald. Aşa că, după apusul soarelui, nici păsările dormind pe crăci nu mai sunt în siguranţă în râpa aceea. Cu certitudine e un loc de care să te ţii cât mai departe, iar sătenii îl ocolesc cât pot. Dar chiar şi-aşa, câţiva nefericiţi tot mai dispar, în fiecare an. Vreo două sau trei dintre aceste vrăjitoare sunt foarte puternice şi merg mile întregi în jurul râpei lor, în fiecare noapte. Altele, din fericire, nu fac decât vreo doi paşi în jurul bârlogului lor…

— Cam câte crezi că sunt acolo? Întrebă Vraciul.

Părintele Stocks se încruntă.

— Pe puţin o duzină. Dar, cum am spus, numai vreo două sau trei au fost văzute umblând afară din râpă.

— Ar fi trebuit să mă întorc mai curând! Zise Vraciul, clătinând din cap. N-aş fi îngăduit niciodată să se ajungă atât de rău. Mă tem că mi-am cam neglijat îndatorirea…

— Prostii! Îl mustră Părintele Stocks. N-aveai de unde să ştii. Dar eşti aici acum, John, şi asta-i tot ce contează. Ei bine, da, situaţia e disperată – trebuie făcut ceva înainte de Lammas.

— Când ai venit la Chipenden, zise Vraciul, ţi-am pus o întrebare, dar nu mi-ai dat încă un răspuns clar. Aşa că te întreb din nou. Ce crezi că au de gând să încerce clanurile de Lammas?

Părintele Stocks îşi împinse scaunul înapoi, se ridică încet în picioare şi oftă.

— Fie, o să-ţi spun! Zise el, cu vocea puţin spartă. Ce ar putea face două clanuri să se unească şi l-ar putea atrage şi pe al treilea să li se alăture? Ce ar putea să le hotărască să lase deoparte vechea lor duşmănie? Mai ales că nu se pot suferi între ele şi că n-au mai stat laolaltă decât o singură dată în ultimii treizeci de ani…

— Aşa e, zise Vraciul cu un zâmbet strâmb. S-au adunat ca să mă blesteme pe mine!

— Asta au vrut atunci, John, dar de data asta se adună pentru că puterile Întunericului au crescut şi bănuiesc că e cineva sau ceva care le atrage. Întunericul în creştere le dă ocazia să îndeplinească un ritual foarte periculos şi dificil. Cred că au de gând să-l reînvie pe Necuratul însuşi!

— Aş râde, Părinte, dacă n-aş ştii că nu glumeşti, zise Vraciul,

clătinând din cap cu gravitate. Nu te-am învăţat niciodată să crezi în Diavol. A vorbit numai purtătorul de sutană din tine?

— Aş vrea să fie aşa, John. Dar şi ca vraci şi ca preot, cred că au de gând să încerce exact asta. Dacă vor putea sau nu s-o facă, nu mai ştiu. Dar două clanuri sunt convinse, iar al treilea este îndemnat să li se alăture, ca împreună să încerce să reînvie Întunericul în carne şi oase – Diavolul însuşi. Unele vrăjitoare cred că, la origini, când a fost plămădită lumea, Diavolul mergea printre noi. Acum au de gând să-l aducă înapoi, astfel încât să înceapă o nouă eră a Întunericului.

Şi eu îi vorbisem o dată Vraciului despre Diavol. El îmi spusese că ajunsese să se întrebe dacă, totuşi, nu exista ceva în spatele tuturor celor cu care ne înfruntam noi, ceva ascuns în inima Întunericului. Ceva care devenea tot mai puternic, pe măsură ce forţele Întunericului creşteau. Ei bine, Părintele Stocks cu siguranţă părea să creadă că exista într-adevăr acel ceva.

Se lăsă tăcerea şi, pentru câteva momente, amândoi bărbaţii rămaseră adânciţi în gânduri.

Apoi, Părintele Stocks îşi înălţă fruntea şi ieşi din casă, fără alte pregătiri, iar noi îl conduserăm, prin cimitir, până la poarta cu boltă de piatră din faţa bisericii. Norii se împrăştiaseră şi soarele ne încălzea spinările.

— Groparul ăla al tău ar putea să se arate mai plin de râvnă, dacă i-ai zice vreo două de la obraz, zise Vraciul fără menajamente. Am văzut cimitire mai îngrijite…

Părintele Stocks suspină.

— A plecat acum o lună. S-a dus să stea cu familia lui, la Colona. Nu m-am mirat de decizia lui, totuşi – ştiam că devenise din ce în ce mai speriat să aibă grijă de cimitir. Trei morminte au fost profanate în ultimele două luni – a fost mâna vrăjitoarelor – aşa că un cimitir neîngrijit e cea mai mică dintre problemele noastre.

— Atunci, Părinte, cât timp vei fi tu plecat, o să-l pun pe băiatul meu să cureţe cât de cât pe-aici.

I-am făcut cu mâna Părintelui Stocks, după care Vraciul s-a întors către mine.

— Ei bine, ştii cum se mânuieşte o coasă, băiete, aşa că ia vezi cum faci să nu-ţi pierzi îndemânarea din lipsă de exerciţiu. Poţi să aranjezi niţel cimitirul. Ca să ai preocupare

până mă întorc eu.

— Unde te duci? L-am întrebat eu, surprins. Parcă vorbiserăm că noi o să stăm în Downham cât timp Părintele Stocks îi caută pe ai mei?

— Aşa am discutat, băiete, dar paracliserii speriaţi şi hoţii de morminte mi-au dat de înţeles că satul nu e nici pe departe atât de sigur cum am crezut. Întotdeauna mi-a plăcut să descopăr singur cum stau lucrurile, aşa că, până se întoarce Părintele Stocks, o să scurm niţel prin jur să văd ce iese. Între timp, tu mişcă-ţi fundul şi coseşte iarba şi bălăriile.

CAPITOLUL 05

CELE TREI SURORI

Am găsit coasa paracliserului într-un şopron de lângă casă şi, după ce mi-am dat jos pelerina şi mi-am suflecat mânecile cămăşii, m-am apucat să cosesc iarba şi bălăriile, cum mi se ceruse. Am început din locurile unde pietrele de mormânt erau orizontale, pentru că era mai puţin de muncă.

Nu era deloc o treabă uşoară, dar cosisem adesea când stătusem acasă, la fermă, şi-mi păstrasem îndemânarea cu iarba din grădina Vraciului, aşa că în scurt timp am reintrat în ritm. O vreme, am simţit că mă descurc cu căldura, dar când s-a făcut amiaza mare, soarele a început să ardă grozav şi, mai de la dogoarea lui, mai de la muncă, a început să-mi şiroiască năduşeala pe frunte şi să-mi între în ochi. Am socotit mai cuminte să iau o pauză şi să continui mai târziu.

Era o fântână în spatele casei şi-am tras ciutura, scoţând-o plină de apă la fel de rece şi bună la gust ca aceea din izvoarele de lângă Chipenden. După ce mi-am ostoit setea, m-am aşezat, sprijinindu-mi spatele de trunchiul unei tise, şi-am închis ochii. Am ascultat zumzetul insectelor până când am început să moţăi şi probabil că am şi adormit, fiindcă următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost lătratul unui câine, undeva în depărtare. Am deschis ochii şi-am văzut că era aproape de înserat, iar eu încă aveam mai mult de jumătate de cimitir de cosit. Cum m-aşteptam ca Vraciul sau Părintele Stocks să se întoarcă dintr-o clipă într-alta, m-am aşternut pe treabă fără întârziere.

Până să înceapă soarele să coboare, aproape terminasem de

cosit. Iarba trebuia adunată, dar am hotărât că putea să mai aştepte până dimineaţă. Magistrul meu şi preotul tot nu se întorseseră. Mă îndreptam către casă, simţind îngrijorarea încolţindu-mi în suflet, când am auzit un zgomot slab dincolo de zidul scund al cimitirului din stânga mea: un pas uşor foşnind prin iarbă.

— Ei, chiar ai făcut o treabă bună, zise o voce de fată. N-a mai fost atât de curat de luni de zile!

— Alice! Am strigat eu, răsucindu-mă spre ea.

Dar *nu* era Alice, chiar dacă vocea sunase foarte asemănătoare cu a ei. Stând de partea cealaltă a zidului scund era o fată, aproape de aceeaşi înălţime, cu toate că era probabil ceva mai în vârstă; şi, în vreme ce Alice avea ochii căprui şi părul negru, necunoscuta avea ochii verzi ca ai mei şi-un păr lung, deschis la culoare, ce-i cădea pe umeri. Era îmbrăcată într-o rochie de vară jerpelită, de un albastru-spălăcit, cu mânecile zdrenţuite şi găurită la coate.

— Nu sunt Alice, dar ştiu unde o poţi găsi, zise fata. M-a trimis să te chem. A spus să vii imediat. *Adu-l pe Tom la mine,* aşa a zis. *Am nevoie de ajutor! Adu-l numaidecât!* Dar, ştii, nu mi-a spus ce chipeş eşti. Mult mai chipeş decât bătrânul tău magistru!

Am simţit că roşesc. Instinctele mele îmi spuneau să n-am încredere în fată. Era destul de plăcută la înfăţişare, şi avea ochi mari şi luminoşi, dar era ceva prefăcut în modul în care-şi mişca buzele când vorbea.

— Unde e Alice? De ce n-a putut veni şi ea cu tine?

— Nu-i prea departe, uite colo, zise fata, arătându-mi vag spre miazăzi. Zece minute, cel mult, doar atâta. N-a putut veni pentru că are o legare pusă pe ea…

— O *legare*? Ce-i asta? Am întrebat eu.

— Eşti ucenicul unui vraci şi n-ai auzit niciodată de o vrajă de legare? Asta-i o ruşine. Magistrul tău nu te-a educat cum trebuie. Alice e legată printr-o vrajă. E legată din scurt. Nu poate să facă mai mult de o sută de paşi de la locul unde au pus vraja. E mai trainică decât orice lanţ, dacă e făcută cum trebuie. Dar eu te pot conduce până aproape, cât s-o vezi…

— Cine a făcut-o? Am întrebat-o eu. Cine a aruncat vraja?

— Cine altcineva decât alde Mouldheel? Răspunse fata. O

socotesc o mică vrăjitoare trădătoare. Au s-o facă să sufere, asta-i sigur!

— Mă duc să-mi iau toiagul, i-am spus eu fetei.

— Nu-i timp pentru asta. Nu-i timp de pierdut. Alice e într-un mare necaz.

— Aşteaptă aici, i-am spus eu hotărât. Mă întorc în două minute.

Cu acestea, am rupt-o la fugă spre casă, mi-am luat toiagul, după care m-am grăbit cât am putut înapoi, în locul unde mă aştepta fata şi-am sărit zidul, ajungând lângă ea. Am aruncat o privire spre picioarele ei, ca să văd dacă purta cumva pantofi ascuţiţi, dar spre surprinderea mea era desculţă. A băgat de seamă că mă uit în jos la picioarele ei şi mi-a zâmbit. Când zâmbea, era chiar drăguţă.

— N-am nevoie de pantofi, vara, zise ea. Îmi place să simt iarba încinsă sub tălpi şi aerul răcoros pe la glezne. Apropo, poţi să-mi spui Mab – ăsta-i numele meu, dacă vrei să-l ştii.

Se întoarse şi porni cu paşi iuţi, luând-o spre miazăzi şi îndreptându-se cumva spre Dealul Pendle. Mai era încă lumină pe cer, la apus, dar foarte curând avea să se întunece de tot. Nu cunoşteam împrejurimile şi ar fi fost probabil o idee bună dacă mi-aş fi adus şi-un felinar. Dar ochii mei vedeau pe întuneric mai bine decât ai oamenilor obişnuiţi şi, cam după vreo zece minute, secera lunii se ivi de după un pâlc de copaci şi aruncă o lumină palidă asupra tuturor lucrurilor.

— Cât mai e? Am întrebat eu.

— Zece minute, cel mult, răspunse Mab.

— Asta ai spus şi când am plecat! Am protestat eu.

— Zău? Atunci poate că m-am înşelat. Uneori mă mai zăpăcesc. Când merg pe jos, mă las furată de gândurile mele. Şi timpul trece mai repede…

Am urcat până sus, pe platoul care se întindea până la coasta nordică a Dealului Pendle. Au mai trecut pe puţin treizeci de minute până am ajuns, în sfârşit, la destinaţie – o movilă rotundă, acoperită cu arbori şi tufe dese, la marginea unei păduri, cu silueta masivă şi neagră a Dealului Pendle înălţându-se dincolo de ea.

— Acolo, între copaci, zise ea, acolo o s-o aşteptăm pe Alice.

Mi-am ridicat privirile spre întunericul de sub copaci şi m-am

simţit neliniştit. Dacă mergeam către o capcană? Fata părea să ştie despre vrăji. Poate că se folosise de numele lui Alice doar ca să mă ademenească să vin până aici.

— Unde e Alice acum? Am întrebat-o eu, bănuitor.

— E ţinută în căsuţa din pădure, chiar acolo, între copacii aceia. Prea periculos pentru tine să te apropii în clipa asta. Mai bine aştepţi aici până va fi momentul potrivit s-o vezi.

Nu mi-a plăcut deloc ce-mi sugera Mab. În pofida pericolului, voiam s-o văd pe Alice numaidecât, dar m-am hotărât să aştept momentul ăla potrivit.

— Ia-o înainte, i-am spus eu, strângând mai bine toiagul în mână.

Mab zâmbi scurt şi o luă spre pâlcul de copaci. Am urmat-o cu băgare de seamă, urcând pe o potecă întortocheată, printre tufe şi mărăcini deşi, cu toiagul pregătit. Am început să zăresc lumini în faţa noastră şi m-am simţit şi mai neliniştit. Oare mai era şi altcineva aşteptându-ne pe colină?

Chiar în vârf, era un luminiş cu mai multe trunchiuri de copac tăiate care alcătuiau un soi de oval. Părea că tăiaseră copacii ca să se poată lua loc pe ei şi, spre surprinderea mea, două fete erau deja aşezate şi ne aşteptau, fiecare cu un felinar la picioare. Niciuna dintre ele nu era Alice. Amândouă păreau să fie puţin mai tinere decât ea. Se uitau lung la mine, cu ochii larg deschişi, fără să clipească.

— Ele sunt surorile mele mai mici, zise Mab. Cea din stânga este Jennet, pe cealaltă o cheamă Beth, dar nu mi-aş bate prea mult capul cu numele lor, dac-aş fi în locul tău. Sunt gemene şi e cu neputinţă să spui care-i una şi care-i cealaltă.

Trebuia să recunosc c-avea dreptate, erau identice. Aveau părul de aceeaşi culoare şi lungime ca al lui Mab, dar asta era singura asemănare cu sora lor mai mare. Amândouă erau foarte slabe, cu feţe colţuroase, ascuţite şi ochi pătrunzători. Gurile erau doar nişte crăpături orizontale pe feţele lor, sub nasurile ascuţite şi uşor coroiate. Purtau rochii subţiri, zdrenţăroase ca şi Mab şi, tot ca ea, erau desculţe.

Mi-am strâns şi mai tare toiagul. Surorile lui Mab se uitau fix la mine, dar fără absolut nicio expresie pe chipurile lor. Era imposibil să-ţi dai seama dacă erau ostile sau prietenoase.

— Stai jos, Tom, să-ţi odihneşti picioarele, zise Mab, făcându-mi semn către un butuc de vizavi de surorile ei. S-ar putea să

mai treacă o vreme până ce vom putea să mergem la Alice.
Îngrijorat, m-am aşezat. Mab s-a aşezat şi ea pe un butuc din stânga mea. Nimeni n-a mai scos vreun cuvânt şi o tăcere ciudată păru să se aştearnă peste toate lucrurile. Ca să mai treacă timpul, am numărat butucii. Erau treisprezece şi deodată m-a fulgerat gândul că acela ar putea să fie un loc de întâlnire al vrăjitoarelor pentru sabat.
De îndată ce acest gând tulburător mi s-a ivit în minte, un liliac se lăsă din zbor în luminiş şi apoi dispăru printre crengile din stânga mea. După el, un uriaş fluture de noapte apăru de nicăieri şi, în loc să zboare către vreunul dintre felinare, începu să se învârtă în jurul capului lui Jennet. Se învârtea şi se tot învârtea, ca şi cum capul ei ar fi fost o flacără de lumânare. Ea se uita ţintă la mine şi mă întrebam dacă observase fluturele de noapte, care se apropia din ce în ce mai mult şi părea gata să se aşeze pe nasul ei ascuţit.
Deodată, spre marea mea uluire, ea deschise gura larg, scoase iute limba, prinse fluturele şi-l trase înăuntru. Apoi, pentru prima oară faţa ei se însufleţi. Începu să zâmbească şi gura i se lăbărţă de la o ureche la alta. Mestecă iute şi *glup* – înghiţi fluturele cu poftă.
— A fost bun? Se interesă sora ei Beth, uitându-se într-o parte la ea.
Jennet dădu din cap.
— Foarte mustos. Fii pe pace – poţi să-l mănânci tu pe următorul.
— Nu mi-ar strica unul, zise Beth. Dar dacă nu mai vine altul?
— În cazul ăsta o să jucăm un joc şi-o să te las să alegi ce să fie, propuse Jennet.
— Hai să jucăm Scuipă-ace. Îmi place jocul ăsta.
— Da, pentru că întotdeauna câştigi. Ştii că nu pot scuipa ace decât vinerea. Azi e miercuri. Miercurea nu pot scoate decât pene, aşa că va trebui să jucăm altceva.

— Ce-ai zice de Printr-un mărăcine pe spate? Sugeră Beth.
— Bun joc, ăsta, răspunse Jennet. Prima care-ajunge jos câştigă!
Spre surprinderea mea, amândouă se lăsară să cadă pe spate de pe buşteni şi se dădură peste cap, rostogolindu-se din ce în ce mai repede, până ce dispărură în tufele şi

mărăcinii de pe pantele colinei. Pentru câteva clipe, s-au mai auzit căzând la vale, cu trosnete şi pârâituri de crengi, întrerupte de ţipete de durere şi izbucniri demente de râs. Apoi se făcu linişte şi de undeva de aproape am auzit strigătul unei bufniţe. Mi-am ridicat privirile spre crengile de deasupra, dar n-am văzut nici urmă de pasăre.

— Le place mult jocul ăsta, surorilor mele, zise Mab cu un zâmbet. Dar o să-şi lângă rănile în noaptea asta, la fel de sigur cum se strică ouăle!

Peste alte câteva clipe, gemenele urcară înapoi pe potecă. Iar când se aşezară din nou pe butucii din faţa mea, nu ştiam dacă să râd de halul în care arătau sau să-mi pară rău pentru durerea şi suferinţa prin care trebuie să fi trecut. Rochiile lor jerpelite erau numai zdrenţe – mâneca stângă a lui Jennet fusese smulsă de tot – şi erau totuna de zgârieturi şi julituri. Beth avea o ramură de mărăcine încurcată în păr şi un firişor subţire de sânge îi curgea din nas spre buza de sus. Dar nu părea supărată deloc.

— Ăsta chiar mi-a plăcut! Hai să mai jucăm un joc, propuse ea, lingându-şi sângele. Ce zici de Adevăr sau îndrăzneală? Îmi place şi-ăsta.

— Eu sunt de acord. Dar pune-l pe băiat să fie primul… zise Jennet, aruncând o privire piezişă spre mine.

— Adevăr, Îndrăzneală, Sărutare sau Promisiune? Întrebă Beth, uitându-se drept la mine, cu provocare în glas.

Toate trei fetele mă priveau acum şi niciuna dintre ele nu clipea.

— Nu vreau să joc, am zis eu hotărât.

— Fii drăguţ cu surorile mele mai mici, stărui Mab. Haide, alege! E doar un joc.

— Nu ştiu regulile, am zis eu.

Şi-asta era adevărat. Nu mai auzisem niciodată de jocul ăsta. Părea să fie un soi de joc de-ai fetelor, iar eu nu avusesem nicio soră. Nu ştiam prea multe despre jocurile fetelor.

— E simplu, zise Mab din stânga mea. Trebuie s-alegi una din patru. Alegi Adevărul şi trebuie să răspunzi sincer la o întrebare. Alegi Îndrăzneală şi ţi se dă o poruncă. Alegi Sărutare şi trebuie să săruţi pe cine sau ce ţi se spune – n-ai voie să refuzi. Promisiunea e cea mai grea dintre toate. Trebuie să promiţi ceva, şi să te ţii de cuvânt, musai – probabil

toată viaţa!
— Nu! Nu vreau să joc, am repetat eu.
— Nu fi prost. N-ai ce face, nu-i aşa? Nu poţi pleca din locul ăsta până nu spunem noi. Eşti pironit aici, n-ai observat?
Mă enervam din ce în ce mai tare. Acum mi se părea că Mab jucase un soi de joc cu mine încă de când ne văzuserăm la cimitir. Nu avusesem nicio clipă impresia că mergeam s-o salvăm pe Alice. Ce prost fusesem! De ce venisem cu ea aici?
Când am încercat să mă ridic în picioare, totuşi, nu s-a întâmplat nimic. Parcă toată puterea mi se scursese din trup. Braţele-mi atârnau cârpă pe lângă mine şi toiagul meu de scoruş îmi scăpă din mână în iarbă şi se rostogoli mai încolo.
— Mai bine laşi prostia aia de băţ, zise Mab. Tu începi – e timpul să alegi una din patru. O să joci jocul nostru fie că vrei, fie că nu. O să joci şi o să-ţi placă. Aşadar, alege!
De acum nu mai aveam nicio îndoială că toate trei erau vrăjitoare. Nu mai puteam ajunge la toiag şi mă simţeam prea slăbit să stau în picioare. Nu-mi era frică, pentru că mi se părea cumva c-ar fi un vis şi nu de-adevăratelea, însă ştiam că nu dormeam şi că sunt în pericol. Aşa că am tras o dată adânc aer în piept şi am cântărit situaţia cu grijă. Mai bine le făceam un pic pe plac. Şi-n timp ce se concentrau ele la joc, poate găseam o cale să mă eliberez.
Dar pe care dintre cele patru opţiuni s-o aleg? „Îndrăzneala” putea să ducă la cine ştie ce poruncă periculoasă de îndeplinit. „Promisiunea” era plină de riscuri. Mai făcusem eu promisiuni şi altădată, care mă vârâseră în necazuri. „Sărutarea” părea neprimejdioasă. Ce rău ţi-ar fi putut face un sărut? Dar atunci mi-am amintit că ea spusese „cine sau *ce”* şi nu-mi plăcea deloc cum suna. Totuşi, eram gata să aleg opţiunea asta, dar m-am răzgândit şi am hotărât să aleg „Adevărul”. Dintotdeauna am încercat să fiu cinstit şi sincer. Aşa mă învăţase tata. Ce mi se putea întâmpla rău dacă alegeam asta?
— Adevărul, am anunţat eu.
La răspunsul meu, fetele zâmbiră larg, de parcă ar fi fost exact ceea ce-şi doriseră ele s-aleg.

— Bine! Zise Mab triumfătoare, întorcându-se cu faţa la mine. Răspunde-mi şi fii sincer. Şi-ar fi bine să fii sincer, dacă nu vrei

s-o încurci. Nu încerca să ne tragi pe sfoară! De care dintre noi îţi place mai mult?

M-am uitat zăpăcit la Mab. N-avusesem nicio idee ce fel de întrebare urma să-mi pună, dar asta parcă m-a trăsnit din senin. Şi nu-mi era uşor să răspund. Pe oricare aş fi ales-o, celelalte două s-ar fi supărat. Şi nu eram sigur nici care era adevărul. Toate trei fetele erau înspăimântătoare şi aproape sigur vrăjitoare. Nu-mi plăcea niciuna. Aşa că ce puteam face? Le-am spus adevărul.

— Nu-mi place niciuna dintre voi mai mult. Nu vreau să fiu mojic, dar ăsta-i adevărul pe care mi l-aţi cerut şi adevărul adevărat vi-l spun…

Toate trei scoaseră simultan un şuierat de mânie.

— N-ai răspuns bine, zise Mab, cu voce joasă şi ameninţătoare. Trebuie s-o alegi pe una dintre noi.

— Atunci te aleg pe tine, Mab. Pe tine te-am văzut prima. Aşa că de ce să nu fii tu?

Am vorbit instinctiv, fără să mă gândesc, dar Mab zâmbi. Era un zâmbet încrezut, de parcă ştiuse de la bun început că ea avea să fie aleasă.

— Acum e rândul meu, zise Mab, întorcându-se de la mine către surorile ei. Eu aleg Sărutarea!

— Atunci sărută-l pe Tom! Exclamă Jennet. Sărută-l acum şi fă-l al tău pe veci!

La acestea, Mab se ridică şi veni până în faţa mea. Se apleca şi îşi puse mâinile pe umerii mei.

— Uită-te la mine! Porunci ea.

Mă simţeam neputincios. Mi se părea că mă lăsase toată puterea voinţei. Am făcut cum mi s-a cerut: m-am uitat în sus, în ochii ei verzi, iar ea şi-a apropiat faţa de a mea. Avea trăsături frumoase, dar răsuflarea îi duhnea, ca de câine sau de pisică. Începu să se învârtă pământul cu mine şi dacă n-ar fi fost Mab care mă ţinea strâns de umeri, aş fi căzut pe spate de pe butuc.

Atunci, chiar în clipa în care îşi apăsa buzele ei calde pe ale mele, am simţit o serie de dureri sfâşietoare în braţul stâng, de parcă mi-ar fi împlântat cineva de patru ori un ac lung şi ascuţit.

Înnebunit de durere, am gemut şi m-am ridicat în picioare,

clătinându-mă, iar Mab a căzut de lângă mine, în iarbă. M-am uitat la braţ. Erau patru cicatrice pe el, strălucitoare în lumina lunii şi-atunci mi-am amintit de unde le aveam. Alice mă strânsese odată de braţ atât de tare, încât unghiile ei îmi intraseră adânc în carne. Când îmi dăduse drumul, rămăseseră patru picături de sânge strălucitor de roşii, în locul unde mă înţepaseră unghiile.

După alte câteva zile, pe drum spre casa mătuşii ei de la Staumin, Alice îmi atinsese cicatricele de pe braţ. Şi mi-am adus aminte exact ce-mi spusese:

Te-am însemnat aici... Şi semnul ăsta n-o să ţi se mai şteargă niciodată.

Nu înţelesesem prea bine ce-a vrut să spună cu asta şi ea nu-mi explicase niciodată. Apoi, altă dată, la fel, în Priestown, ne-am certat şi am fost gata să-mi văd drum, când Alice mi-a strigat: *Eşti al meu. Îmi aparţii!*

La vremea aceea n-am acordat prea mare atenţie poveştii. Acum am început să mă întreb dacă nu fusese mai mult decât îmi dădusem eu seama: Alice şi cele trei fete păreau să creadă că o vrăjitoare te-ar putea face cumva al ei pe toată viaţa. Oricare ar fi fost adevărul, mă eliberasem de sub puterea lui Mab şi, cumva, fusese datorită lui Alice.

Când Mab se ridică furioasă în picioare, i-am arătat cicatricele de pe braţul meu.

— Nu pot fi al tău pe veci, Mab, i-am spus eu, cuvintele zburându-mi din gură ca prin magie. Deja aparţin altcuiva. Îi aparţin lui Alice!

De îndată ce-am vorbit, Beth şi Jennet se lăsară să cadă cu graţie de pe butucii lor şi se rostogoliră din nou pe spate până la baza dealului. Încă o dată le-am auzit trosnind prin tufişuri şi mărăcini tot drumul până jos, dar de data asta niciuna dintre ele nu ţipă şi nu râse.

Când m-am uitat la Mab, ochii ei scăpărau de mânie.

M-am aplecat fulgerător şi mi-am înşfăcat toiagul de scoruş, gata s-o lovesc, dacă era nevoie. Mab se uită la toiagul ridicat, se chirci şi făcu iute doi paşi înapoi.

— O să fii al meu, într-o bună zi, zise ea, cu buzele schimonosite într-un rânjet. La fel de sigur cum mă cheamă Mab Mouldheel! Şi asta o să se întâmple mai curând decât crezi. Te vreau, Tom Ward, şi ai să fii al meu, cu siguranţă,

când Alice va fi moartă!

Cu acestea, s-a întors, a luat cele două felinare şi a coborât de pe movilă pe altă potecă decât pe aceea pe care urcaserăm.

Tremuram din tot corpul în urma cuvintelor ei. Stătusem de vorbă cu trei vrăjitoare din clanul Mouldheel. Mab ştiuse sigur unde să mă găsească – probabil îi spusese Alice. Deci *unde* era Alice? Eram convins că Mab şi surorile ei trebuie să ştie.

O parte din mine ar fi vrut să mă întorc înapoi în Downham şi să-i povestesc Vraciului ce mi se întâmplase. Dar nu-mi plăcuse cum se strâmbase Mab când îşi rostise ameninţarea. Dacă Alice le era prizonieră, dacă se afla în puterea lor? Poate c-aveau s-o ucidă de îndată ce-ar fi ajuns înapoi. Aşa că n-aveam de ales, trebuia să le urmăresc pe cele trei surori.

Fusesem atent la direcţia în care o apucase Mab. O luase spre sud. Acum trebuia să merg după ea şi după surorile ei pe panta mai periculoasă dinspre răsărit a dealului; să trec printre cele trei sate care închipuiau vârfurile zonei pe care Părintele Stocks o botezase Triunghiul Diavolului.

CAPITOLUL 06

PIVNIŢA OGLINZILOR

Eram al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, aşa că o vrăjitoare nu mă putea adulmeca de la distanţă. Asta însemna că mă puteam ţine după cele trei surori fără probleme, câtă vreme nu mă apropiam prea tare. Trebuia, de asemenea, să am grijă să nu dau peste alţi membri, poate mai periculoşi, ai clanului Mouldheel.

La început, a fost uşor. Puteam zări lumina felinarelor şi le auzeam pe fete mergând prin pădure, înaintea mea. Făceau chiar multă gălăgie: strigau şi păreau că se ceartă. La un moment dat, în ciuda precauţiei mele, am călcat pe o ramură. S-a rupt cu un trosnet puternic şi am încremenit în loc, de teamă că m-au auzit. N-aveam motiv de îngrijorare. Făceau ele un zgomot şi mai mare, înainte, şi habar n-aveau că le urmăream.

Când am ieşit din pădure, a devenit mai greu. Eram în câmp deschis, pe panta stearpă a platoului stâncos. Lumina lunii sporea riscul să fiu văzut, aşa că trebuia să stau mult mai în

urmă, dar curând am descoperit că aveam un alt avantaj. Cele trei fete ajunseseră la un pârâu şi se ţineau pe malul lui, care-şi tot schimba direcţia, până cotea, făcând un arc de cerc, îngăduindu-le astfel să continue pe drumul lor spre sud. Asta a fost o dovadă pentru mine că erau într-adevăr vrăjitoare. Nu puteau trece o apă curgătoare!

Dar *eu* puteam! Aşa că, în loc să o iau mereu pe urmele lor, puteam s-o apuc pe-o cale mai dreaptă şi, în nişte limite, să anticipez încotro se duceau. Când au coborât pe platou, am început să merg în paralel cu ele, ţinându-mă pe la umbra tufelor şi a copacilor, ori de câte ori era cu putinţă. Am continuat aşa o vreme, dar terenul devenea treptat mai abrupt şi mai dificil, până când am zărit în faţă o altă pădure întunecată. Un pâlc de copaci deşi şi tufe într-o vale care mergea paralel cu Dealul Pendle, în dreapta mea.

La început, am crezut că nu va fi nicio problemă. Pur şi simplu am încetinit pasul şi le-am dat voie să se îndepărteze, urmându-le la o distanţă sigură, ca şi mai devreme. Abia după ce am intrat în pădure mi-am dat seama că acum era ceva cu totul diferit. Cele trei surori nu mai vorbeau tare, cum făcuseră în pădurea dinainte. De fapt, nu mai făceau niciun fel de zgomot. Domnea o linişte stranie, de parcă totul îşi ţinea răsuflarea. Vântul nu fusese decât o uşoară adiere mai devreme, dar acum nu mai mişca nici măcar o crenguţă sau o frunză. Şi nu se auzea niciunul dintre zgomotele animalelor de noapte, şoareci sau arici. Fie tot ce era în pădure chiar stătea nemişcat, ţinându-şi răsuflarea, fie pădurea era lipsită de orice vietate.

În clipa aceea, cu un fior de groază, mi-am dat seama exact unde mă aflam şi de ce lucrurile erau aşa cum erau. Aici era o vale adâncă şi îngustă. Iar unei văi adânci şi înguste i se mai spune şi râpă.

Mergeam prin ceea ce Părintele Stocks numise Râpa Vrăjitoarelor! Acesta era locul în care toate vrăjitoarele moarte se adunau să-i vâneze pe cei care treceau prin pădure sau chiar pe la marginea ei. Aici îşi pierdeau viaţa câţiva oameni în fiecare an. Am strâns mai tare toiagul de scoruş în mână şi am rămas nemişcat ca o stană de piatră, ciulind urechea. N-am simţit nimic apropiindu-se, dar aveam sub picioare pământ afânat, acoperit cu un strat gros de frunze moarte, din care

zecile de toamne umede făcuseră un minunat adăpost pentru vrăjitoarele moarte. Una ar fi putut să fie deja foarte aproape de mine, ascunsă sub frunze. Un pas, şi m-ar fi apucat de gleznă! O muşcătură rapidă şi-ar fi început să-mi sugă sângele, devenind cu fiecare înghiţitură mai puternică.
M-aş fi folosit de toiagul meu de scoruş şi probabil c-aş fi izbutit să mă eliberez – îmi spuneam eu. Dar ar fi trebuit să mă mişc repede. Şi-n vreme ce vrăjitoarea s-ar fi întărit, puterile mele ar fi slăbit. Şi dacă mă întâlneam cu una dintre vrăjitoarele cu adevărat puternice? Părintele Stocks spusese că erau vreo două sau trei care cutreierau până hăt departe de râpă, în căutare de victime. Mi-am alungat hotărât acest gând din minte.
Am început să înaintez, încet şi cu mare grijă. În timpul ăsta, m-am întrebat de ce surorile erau acum atât de tăcute? Oare să se fi temut şi ele că le-ar fi putut atrage pe vrăjitoarele moarte? De ce să se teamă? Nu erau şi ele tot vrăjitoare? Şi atunci mi-am amintit ce spusese Părintele Stocks despre vechea duşmănie dintre cele trei clanuri. Cu toate că se încheiaseră unele căsătorii între Deane şi Malkin, clanurile nu se strângeau laolaltă decât atunci când voiau să îşi unească puterile lor malefice. Poate că surorilor Mouldheel le era teamă ca nu cumva să întâlnească o vrăjitoare moartă dintr-o familie rivală?
Era un moment tensionat, înfricoşător. Riscam să fiu atacat în orice clipă. Dar, în cele din urmă, cu un suspin de uşurare, am ajuns în capătul celălalt al râpei. M-am bucurat să ies din umbra copacilor acelora. Încă o dată eram scăldat în lumina lunii, în timp ce urmăream legănarea felinarelor din faţa mea şi auzeam glasurile celor trei surori ridicându-se, parcă mânioase. După vreo zece minute coborau o pantă abruptă şi am zărit lumina unui foc înălţându-se spre cer, undeva, în faţă. Am stat pe loc, o vreme, apoi m-am adăpostit într-un pâlc de frasini şi arini. Era numai bun de rărit şi de tăiat şi astfel ofereau o bună ascunzătoare. Câteva clipe mai târziu, priveam dintr-un lăstăriş, având o vedere clară asupra celor ce se petreceau.
Chiar la picioarele mele era un şir de căsuţe cu acoperiş plat – opt la număr – şi la marginea largii curţi pietruite din spatele lor ardea un foc zdravăn, aruncând scântei ce dansau pe cerul

nopţii. La mică distanţă, printre copaci, era un alt grup, mai mare, de case. Acesta era probabil Desculţi, satul în care trăia clanul Mouldheel.

Cu totul, erau vreo două duzini de oameni, acolo jos, un amestec inegal de bărbaţi şi femei, cei mai mulţi aşezaţi pe dalele de piatră sau pe iarbă, mâncând cu mâna din farfurii. Păreau foarte paşnici – un grup de prieteni care se strânseseră într-o seară călduroasă de vară, ca să ia masa la lumina lunii. Glasurile se ridicau în văzduh, întretăiate cu hohote de râs.

Deasupra focului, atârnat de un trepied de metal, era un cazan şi, cum mă uitam eu aşa, o femeie a pus ceva cu polonicul într-un blid, apoi s-a dus să i-l întindă unei fete aşezate mai la o parte de ceilalţi. Fata îşi ţinea capul plecat şi ochii ţintă la dalele de piatră, dar când i-a fost întins blidul, şi-a ridicat privirile şi a clătinat hotărâtă din cap de trei ori.

Era Alice! Mâinile îi erau libere, dar am zărit o sclipire de metal, în lumina focului: la picioare avea lanţuri, prinse cu lacăt.

Tocmai ce-o zărisem, când cele trei surori au ajuns în curte. În clipa în care s-au apropiat de grupul celorlalţi, toată lumea a amuţit.

Fără să adreseze nimănui vreun cuvânt, Mab se duse drept spre foc. Mi se păru că scuipă o dată în el şi numaidecât se stinse. Scânteile îşi curmară dansul, flăcările se micşorară, iar tăciunii mai licăriră un moment, înainte să pălească în cenuşiu – toate acestea în doar câteva clipe. Felinarele încă luminau puternic scena, iar la un semn al lui Mab, am văzut un bărbat ridicându-se şi venind la Alice, săltând-o pe un umăr şi ducând-o, pe uşa din spate, în ultima casă din rând, în stânga mea.

Mi-a stat inima. Mi-am amintit ce-mi prezisese Mab, că voi fi al ei, după ce Alice va muri. Oare aveau de gând s-o ucidă acum? Oare omul acela o dusese înăuntru tocmai în acest scop?

Eram pe punctul să dau fuga în josul dealului, până la casa respectivă, şi să încerc s-o ajut. N-aş fi avut sorţi de izbândă, cu atâta lume de faţă, dar nu puteam sta deoparte, lăsând-o pe Alice să păţească vreun rău. Am mai şovăit câteva clipe, mistuit pe dinăuntru de nelinişte. În cele din urmă n-am mai putut răbda, dar mai înainte de a face vreo mişcare, omul

apăru din nou, singur, la uşa casei şi o încuie în urma lui. Imediat Mab şi cele două surori ale ei, care o urmau îndeaproape, conduseră adunarea spre poartă şi ieşiră pe un drumeag de dincolo de casă, ce se întindea de-a lungul malului unui pârâu.

Am aşteptat până când au dispărut cu toţii în depărtare, către ceea ce părea să fie centrul satului Desculţi, apoi am coborât panta cu băgare de seamă. Se putea să mai fie totuşi cineva în casă, cineva care fusese acolo de la bun început. Adică doar nu plecaseră şi-o lăsaseră pe Alice nepăzită, nu? Mi se părea greu de crezut.

Când am ajuns la uşă, am descuiat-o cu cheia specială pe care mi-o dăduse Andrew.

Am împins uşor în ea, deschizând-o, şi am păşit direct într-o bucătărie talmeş-balmeş. La lumina a trei lumânări de ceară neagră, am văzut că spălătorul era plin ochi de oale şi farfurii murdare, iar dalele de piatră ale pardoselii erau acoperite cu oase de animale şi mânjite cu grăsime întărită şi seu. Închizând încet uşa în spatele meu, am cercetat iute odaia din priviri, pregătit să înfrunt pericolul. Părea pustie, dar nu m-am mişcat. M-am sprijinit doar cu spatele de uşă, cu duhoarea de grăsime râncedă şi mâncare stricată în nas, şi am respirat rar, ca să-mi potolesc încordarea, ciulind bine urechea. Restul casei părea gol, dar era nefiresc de linişte. Îmi venea greu să cred că Alice nu scotea absolut niciun zgomot. La acest gând, inima a început din nou să-mi bată cu putere în piept şi am simţit gheara fricii strângându-mă de gât. Şi dacă fusese deja omorâtă? Dacă omul o adusese în casă tocmai ca să-i ia zilele?

Groaza acestui gând m-a împins de la spate. Trebuia să verific fiecare cameră, pe rând. Era o casă micuţă, cu doar un nivel, aşadar n-aveam camere la etaj de cercetat. Uşa dinăuntru dădea într-o odaie strâmtă, înghesuită; pe pat erau cearşafuri boţite şi jegoase, iar pe pervaz pâlpâia o altă lumânare de ceară neagră. Nu se vedea nici urmă de Alice. Unde putea să fie?

Dincolo de pat, în peretele îndepărtat, era o altă uşă. Am apăsat pe clanţă şi am intrat în camera de zi.

O singură privire şi-am descoperit că nu eram singur! În dreapta mea era căminul, în care ardeau mocnit câţiva

cărbuni. Dar drept în faţa mea, stând chircită la masă, era o vrăjitoare cu ochi rătăciţi şi o hălăciugă de păr alb zburlit. În mâna stângă ţinea un muc de lumânare a cărei flacără pâlpâia gata să-şi dea duhul şi scotea trâmbe groase de fum. Instinctiv am ridicat toiagul, când gura ei s-a deschis să ţipe, agitându-şi pumnul spre mine. Dar nu se auzi niciun sunet şi-n clipa aceea mi-am dat seama că vrăjitoarea nu era de fapt cu mine în odaie. Mă uitam într-o oglindă mare. Ea o folosea ca să păzească de la distanţă.

Şi cât de departe era? La câteva mile sau la o aruncătură de băţ? Oriunde era, folosind o altă oglindă, putea să-i anunţe pe cei din clanul Mouldheel că intrase un nepoftit în casă. Cât mai avea să treacă până se întorcea careva?

Sub oglinda din perete şi în stânga mea puteam vedea nişte trepte înguste coborând în beznă. Aceea era probabil pivniţa. Oare Alice se afla acolo, jos?

Grăbit, mi-am scos cutia cu iască, amnarul şi un muc de lumânare din buzunarele pantalonilor. Câteva clipe mai târziu, nebăgând-o în seamă pe vrăjitoare, care continua să ragă pe muteşte în oglindă, coboram treptele, cu lumânarea în mâna dreaptă şi toiagul în stânga. La capătul scării era o uşă încuiată, dar cheia mea n-a întâmpinat greutăţi s-o deschidă. Am împins-o uşor şi am ridicat lumânarea să văd mai bine.

Mi s-a luat brusc o piatră de pe inimă când am zărit-o pe Alice stând cu spatele de perete, lângă o grămadă de cărbuni. Părea teafără. Şi-a ridicat ochii şi, cu teama întipărită pe chip, a deschis gura să vorbească. Atunci m-a recunoscut şi a suspinat, uşurată.

— Oh, Tom! Tu erai. Am crezut că au venit să mă omoare.

— E-n regulă, Alice, i-am spus eu. Te scot de aici într-un minut.

Am îngenuncheat şi chiar n-a durat decât o clipă ca să descui lacătul cu cheia mea şi să-i desfac lanţurile de la picioare. Până aici lucrurile merseseră strună. Dar când am ajutat-o să se ridice în picioare, tremura şi părea încă speriată. Atunci mi-am dat seama că era ceva ciudat cu pivniţa aceea. Era prea multă lumină. O singură lumânare n-ar fi avut cum s-o lumineze atât de bine.

Când m-am ridicat în picioare, am văzut şi de ce. Fixate câte

una pe fiecare perete, cam la nivelul capului meu, erau nişte oglinzi mari, prinse în nişte rame negre, de lemn sculptat. Oglinzile reflectau flacăra lumânării, sporind lumina. Dar atunci, spre marea mea groază, am mai văzut şi altceva: din fiecare oglindă mă privea câte o faţă, cu ochi dispreţuitori.

Trei erau de femei – vrăjitoare cu ochi cruzi şi malefici şi cu părul încâlcit, neîngrijit – dar a patra părea de copil. Şi tocmai această a patra imagine îmi atrase atenţia, ţintuindu-mă pe loc, de-am simţit că nu mai pot face o mişcare. Capul era mic – de aceea crezusem la început că ar fi al unui băiat – dar trăsăturile erau ale unui bărbat, cu ţeasta cheală şi cu un nas ca un cioc de vultur. Pentru o clipă, imaginea rămase nemişcată, încremenită ca un portret, dar în timp ce mă uitam la ea, gura se deschise ca botul unei fiare gata să-şi sfârtece prada. Dinţii îi erau ascuţiţi ca vârfurile de ac.

Cine sau ce era habar n-aveam, dar m-a speriat rău. *Trebuia* să ies din pivniţa aceea. Toate cele patru chipuri ne urmăreau din priviri. De-acum ştiau că voiam s-o eliberez pe Alice. Am suflat în lumânare şi-am pus-o la loc în buzunar.

— Vino, Alice, am zis eu, apucând-o de mână. Hai să ieşim de aici!

Cu aceste cuvinte, am condus-o spre scară, dar fie că îi era frică să meargă, fie era prea slăbită, când a fost să urcăm, mi s-a părut că se opinteşte şi încearcă să mă tragă înapoi.

— Ce faci, Alice? Am mustrat-o eu. Ăia ar putea fi înapoi în orice clipă!

Alice clătină din cap.

— Nu-i aşa de simplu. Au făcut mai mult decât să mă pună în lanţuri. M-au legat aici printr-o vrajă. N-aş ajunge decât până în curte, oricum…

— O vrajă de legare? Am întrebat eu, oprindu-mă pe scară şi întorcându-mă spre ea.

Deja ştiam răspunsul. Mab îmi spusese că e legată – era limpede că nu minţise.

Alice dădu din cap, cu disperare pe chip.

— Există o cale să mă scoţi de aici, dar n-o să fie uşor. N-o să fie uşor deloc. Au luat o şuviţă din părul meu. Au învârtit-o şi-au strâns-o colac. Trebuie să fie arsă. Asta-i singura cale…

— Şi unde e?

— La Mab, fiindcă ea a aruncat vraja.

— O să vorbim afară, am spus eu, trăgând din nou de Alice spre ieşire. Nu-ţi face griji, găsesc eu o cale…

Am încercat să par voios, dar îmi pierdusem curajul. Ce nădejde mai puteam să trag că o să iau înapoi şuviţa de la Mab, când erau atâţia în jurul ei s-o ajute?

Cu chiu cu vai, ba târând-o, ba împingând-o, am izbutit s-o duc pe Alice până în capul scării de la pivniţă. Vrăjitoarea nu se mai uita din oglindă. Pornise încoace? Am trecut prin dormitor şi bucătărie şi am ajuns la uşa din spate, dar când am deschis-o, mi-a pierit şi ultima fărâmă de curaj. Auzeam glasuri mânioase la o oarecare distanţă, dar apropiindu-se din ce în ce mai mult. Am început să străbatem curtea către poarta care ducea la drumul din faţa casei. Alice se străduia cât putea, dar gâfâia avan din pricina efortului depus să meargă şi pe frunte i se iviseră broboane de sudoare. Deodată, se opri.

— Nu pot să merg mai departe! Suspină ea. Nu mai pot să fac niciun pas!

— Te car eu în cârcă! I-am spus. Mab a zis că eşti legată cu vraja pe o rază de o sută de paşi. Dacă te pot duce dincolo de graniţa asta, poate c-ai să-ţi revii.

Fără să mai aştept vreun răspuns, am apucat-o de picioare şi am săltat-o pe umărul drept. Ţinând strâns toiagul în mâna stângă, am ieşit pe poarta deschisă, am traversat drumul şi apoi m-am aruncat în pârâul cu ape repezi, să ajung pe celălalt mal. Acum mă simţeam mai în siguranţă. Vrăjitoarele nu puteau trece o apă curgătoare, aşa că pusesem o barieră între noi şi urmăritori. Trebuia să găsească o altă cale, poate chiar să ocolească vreo câteva mile. Asta ne dădea un avans în goana noastră spre Downham.

Era greu s-o duc pe Alice în spate, iar ea gemea mereu, ca de durere. Am întrebat-o:

— Te simţi bine, Alice?

Singurul ei răspuns a fost un alt geamăt, dar n-aveam ce să fac, trebuia să continui, aşa că am strâns din dinţi şi mi-am croit drum mai departe, îndreptându-mă spre nord, cu Dealul Pendle în stânga mea. Ştiam că în curând aveam să ajung la Râpa Vrăjitoarelor, aşa că am cotit puţin mai la dreapta, spre est, sperând să fac un ocol cât mai sigur cu putinţă. Curând

am dat de un alt pârâu. Cum nu auzeam niciun zgomot din urmă, am dat-o jos pe Alice din spinare şi am lăsat-o în iarbă, la marginea apei. Spre disperarea mea, ochii ei erau închişi. Adormise sau îşi pierduse cunoştinţa?

Am strigat-o pe nume de vreo câteva ori, dar n-am primit niciun răspuns. Am încercat s-o zgâlţâi uşurel, dar nici asta n-a mers. Atunci, cuprins de o îngrijorare crescândă, am îngenuncheat lângă pârâu, mi-am făcut mâinile căuş şi mi le-am umplut cu apă rece. Am lăsat apa să picure şi apoi să curgă pe fruntea lui Alice. Ea a scos un icnet şi s-a ridicat drept în picioare, cu ochii rătăciţi şi îngroziţi.

— E în regulă, Alice. Am scăpat. Suntem în siguranţă…

— În siguranţă? Cum putem fi în siguranţă? Vin după noi, vin. Nu sunt prea departe în urmă.

— Nu, i-am spus eu. Am traversat pe partea cealaltă a pârâului. E o apă curgătoare, aşa că ele n-or s-o poată trece.

Alice clătină din cap.

— Nu-i chiar aşa de simplu, Tom. Multe vrăjitoare nu pot fi duse de nas. Numeroase pârâie izvorăsc din dealul ăla mare şi urât de colo, zise ea, arătându-mi către Pendle. Ar mai locui vrăjitoarele în ţinutul ăsta, dacă ar fi atât de complicat să ajungă dintr-un loc într-altul? Au ele căi şi mijloace, nu-i aşa? Au construit „stavile vrăjitoreşti” prin locurile unde chiar aveau nevoie. Trag de un mâner şi scripeţii coboară o placă mare de lemn până în apă, oprind curgerea pârâului. Desigur, apei nu-i ia mult până să se umfle şi să se reverse peste placă, dar e mai mult decât destul pentru ca vrăjitoarele să treacă prin vadul secat. Nu sunt prea departe de noi, dacă nu mă înşel.

Nici nu sfârşi bine Alice de vorbit, că am şi auzit pe cineva strigând de dincolo de copacii din spatele nostru. Se părea că erau din nou pe urmele noastre şi se apropiau.

— Poţi să mergi? Am întrebat-o.

Alice dădu din cap.

— Cred că da, zise ea, aşa c-am luat-o de mână şi-am ajutat-o să se ridice. M-ai dus pe sus dincolo de raza vrăjii de legare, da, m-ai dus. M-a durut rău, dar acum sunt aproape liberă. Însă Mab mai are totuşi şuviţa aia din părul meu. Mi-e groază să mă gândesc ce alte rele poate pune la cale folosind-o. Mă

are la mână cu asta!

Ne-am continuat drumul spre Downham. La început, Alice păru să aibă unele greutăţi la mers, dar cu fiecare pas îşi mai recâştiga puţin din puteri şi, curând, făcuserăm progrese mulţumitoare. Necazul era că zgomotul urmăritorilor se apropia constant. Aveau să ne ajungă din urmă.

Când am urcat spre marginea Platoului Downham şi am intrat într-o pădurice, Alice şi-a pus o mână pe braţul meu şi m-a oprit.

— Ce-i, Alice? Trebuie să mergem mai departe…

— E ceva înaintea noastră, Tom. O vrăjitoare moartă vine încoace…

Am văzut o siluetă gheboasă mergând drept spre noi printre copaci, răscolind cu picioarele frunzele umede de toamna trecută. Cu siguranţă era una dintre vrăjitoarele foarte puternice, în stare să părăsească râpa şi să-şi vâneze prada. Venea în direcţia noastră, dar nu părea să se mişte prea repede. Nu puteam să ne întoarcem, pentru că alde Mouldheel nu erau prea departe, dar puteam s-o luăm la dreapta sau la stânga, făcând un ocol destul de mare cât să ne ferim din calea ei. Dar când am încercat s-o conduc pe Alice deoparte de potecă, mi-a pus din nou mâna pe braţ.

— Nu, Tom. Eu n-am să păţesc nimic. O cunosc pe vrăjitoarea asta. E baba Maggie Malkin. Mi-e rudă. Au spânzurat-o la Caster, acum trei ani, dar ne-au dat voie s-o aducem acasă ca s-o îngropăm. Dar n-am mai îngropat-o, ştii? Am dus-o la râpă, unde să aibă companie. Şi acuma iat-o aici. Mă întreb dacă mă mai ţine minte. Nu-ţi face griji, Tom. S-ar putea să fie tocmai ce aveam nevoie…

M-am dat ceva mai la o parte de Alice şi mi-am pregătit toiagul. Nu-mi plăcea înfăţişarea vrăjitoarei moarte niciun pic. Rochia ei lungă şi neagră mustea de umezeală şi avea pete mari de mucegai şi frunze uscate lipite de ea – fără îndoială că se îngropa sub copaci ca să doarmă, pe timpul zilei, în orele de lumină. Ochii îi erau deschişi, dar holbaţi de te-aşteptai să-i iasă din orbite şi să-i curgă pe obraji, iar gâtul era exagerat de lung şi îşi ţinea capul sucit la stânga. Şi acolo unde lumina lunii străbătea frunzişul copacilor, se vedea o dâră subţire, argintie, în urma ei, ca aceea pe care o lasă melcii pe unde trec.

— Mă bucur să te văd, verişoară Maggie, strigă Alice cu glas voios.

La acestea, vrăjitoarea moartă se opri. Nu mai era decât la vreo cinci paşi distanţă.

— Cine-mi rosteşte numele? Croncăni ea.

— Sunt eu, Alice Deane. Nu mă mai ţii minte, verişoară?

— Mintea mea nu mai e cum a fost odată, oftă vrăjitoarea. Vino mai aproape, copilă, să mă uit la tine.

Spre groaza mea, Alice îi dădu ascultare, păşind drept spre Maggie, care-i puse o mână pe umăr şi o adulmecă zgomotos, de trei ori. Eu n-aş fi vrut să mă atingă mâna aceea. Unghiile ei lungi semănau cu ghearele unei păsări prădătoare.

— Ai crescut, copilă, zise vrăjitoarea. Ai crescut atâta că deabia te mai recunosc. Însă tot mai miroşi ca ai familiei şi asta mi-e de ajuns. Dar cine e străinul care te însoţeşte? Cine-i băiatul?

— E prietenul meu, Tom, zise Alice.

Vrăjitoarea moartă se uită lung la mine şi adulmecă aerul. Apoi se încruntă şi deschise gura, arătându-şi două şiruri neregulate de dinţi înnegriţi.

— E ciudat, băiatul ăsta, zise ea. Nu miroase bine şi umbra lui e prea lungă. Nu-i un tovarăş potrivit pentru o fată ca tine!

O rază de lună pătrunsese printre copaci, aruncând umbre lungi pe pământ. Într-adevăr, umbra mea era foarte lungă, cel puţin de două ori mai lungă decât a lui Alice şi-a lui Maggie – cum se întâmpla mereu în lumina lunii. Dar nu-i dădusem niciodată prea multă atenţie. Mă obişnuisem cu ea.

— Mai bine îţi alegi prieteni dintre cei ca tine, continuă vrăjitoarea. Aşa ar trebui să faci. Cu oricare altul, o să se sfârşească în lacrimi şi păreri de rău. Mai bine descotoroseşte-te de el. Dă-mi-l mie, fă-mi o bucurie. Vânătoarea nu mi-a mers bine, în noaptea asta, şi mi-e limba uscată iască. Deci, dă-mi-l pe băiat…

Cu aceste cuvinte, vrăjitoarea îşi scoase limba atât de mult că, pentru moment, îi atârnă peste bărbie.

— Nu, Maggie – ai nevoie de ceva mai zemos decât el, ştiu eu, zise Alice. N-ai să găseşti prea multă carne pe oasele lui, iar sângele lui e prea subţire pentru gustul tău. Nu, uite colo e pradă bogată de vânat în noaptea asta, continuă ea,

arătându-i în urma noastră. Sânge de Mouldheel îţi trebuie ţie…

— Sunt alde Mouldheel acolo? Întrebă Maggie, ridicându-şi capul şi holbându-se printre copaci, în timp ce-şi lingea buzele. Mouldheel spui?

— Destui cât să te ospătezi o săptămână sau poate chiar mai mult, zise Alice. Mab şi surorile ei şi alţi vreo câţiva pe lângă. N-ai să rămâi flămândă în noaptea asta…

Vrăjitoarei începură să-i curgă balele din gura căscată, picurând pe frunzele mucegăite de la picioarele ei. Atunci, fără niciun alt cuvânt sau măcar o ultimă privire înapoi, porni spre zgomotul vocilor din spatele nostru. Tot îşi mai târa picioarele, dar înainta mult mai repede decât înainte, iar noi ne-am văzut de drum, grăbind paşii.

— Ar trebui să-i ţină în loc, o vreme, zise Alice cu un zâmbet răutăcios. Maggie şi moartă îi urăşte pe Mouldheel. Păcat că nu putem sta să ne uităm!

Acum, fiindcă pericolul imediat fusese înlăturat, mintea mi se întoarse la celelalte probleme. Mi-era groază de răspuns, dar trebuia să ştiu.

— Ai aflat ceva despre Jack şi familia lui? Am întrebat-o pe Alice.

— Nu mi-e uşor să-ţi dau vestea asta, Tom, zise ea. Dar n-are niciun rost să nu-ţi spun adevărul, aşa-i?

Inima mi se strânse dureros în piept.

— Nu sunt morţi, nu-i aşa?

— Acum două zile erau încă în viaţă, îmi spuse Alice. Dar n-or să mai fie mult, dacă nu se face ceva. Sunt ţinuţi sub cheie, în temniţele de sub Turnul Malkin. Clanul Malkin i-a răpit. Familia mea e amestecată în treaba asta. Clătină din cap. Tot ai mei ţi-au luat şi cuferele.

CAPITOLUL 07

POVESTEA LUI ALICE

Peste vreo oră băteam la uşa prezbiteriului. Şi Părintele Stocks şi Vraciul se întorseseră şi, la început, magistrul meu se înfuriase descoperind că plecasem de capul meu.

Când ne-am aşezat la masa din bucătărie, am observat că

oglinda de pe poliţa căminului fusese întoarsă cu faţa la perete. Era încă întuneric şi Părintele Stocks, în mod cert, luase această precauţie ca să nu fim iscodiţi de vrăjitoare.

Magistrul meu m-a pus să-i povestesc în amănunt ce se întâmplase, iar până când am terminat, Părintele Stocks aşezase pe masă patru boluri cu supă fierbinte de pui. Cum era limpede că magistrul meu nu voia să dea încă ochii cu vrăjitoarele, se părea că nu mai posteam, aşa că am înghiţit ca lupul porţia de supă.

Bineînţeles, cu toate că i-am explicat cum a trebuit să fugim de clanul Mouldheel, nu i-am pomenit despre întâlnirea lui Alice cu vrăjitoarea moartă. N-am socotit că ar fi fost genul de lucruri pe care Vraciul şi-ar fi dorit să le audă. Pentru el, ar fi fost un semn despre cât de aproape mai era încă Alice de familia ei şi cât de puţin trebuia să avem încredere în ea.

— Ei bine, băiete, zise el, muind o felie mare de pâine bine coaptă în supa aburindă, cu toate c-ai fost destul de fraier să pleci singur cu fata aceea, în primul rând, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Dar acum mi-ar plăcea să aud şi ce are Alice de spus, continuă el, pironindu-şi privirile asupra ei. Aşadar, începe de la început şi povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat mai înainte să te găsească Tom. Nu lăsa nimic deoparte. Cel mai mic amănunt poate fi de mare importanţă.

— Am petrecut o zi şi-o noapte adulmecând prin jur până să mă prindă Mouldheel, începu Alice. Destul cât să aflu cum stau lucrurile. M-am dus să vorbesc cu Agnes Sowerbutts, una dintre mătuşile mele, şi de la ea am aflat cele mai multe. Unele lucruri sunt clare ca lumina zilei. Nu-i prea greu să-ţi dai seama ce se întâmplă pe aici. Dar altele sunt un mister. După cum i-am spus şi lui Tom, fratele lui, Jack, şi familia sa sunt prizonieri în temniţele de sub Turnul Malkin. Nu-i de mirare. Nu-i de mirare nici că Malkinii au făcut-o. La ei sunt şi cuferele lui Tom. Şi le-au dat multă bătaie de cap, lădoaiele alea trei, de când le-au adus. Casetele mai mici le-au deschis cu uşurinţă, dar nu izbutesc să arunce un ochi în cuferele mari. Nu ştiu ce e în ele. Doar că e ceva pe care merită să pună mâna…

— De unde-au aflat despre cufere, în primul rând? O întrerupse Vraciul.

— Şi-au luat un „văzător”, zise Alice. Zicea că se numeşte

Tibb. Vede lucrurile la distanţă, e-adevărat, dar nu poate vedea ce e în cufere. Atâta ştie, că merită să le deschidă. Ştie şi despre Tom, de asemenea. Vede viitorul şi crede că Tom e o ameninţare serioasă. Mai periculos chiar decât dumneata, zise ea, făcând semn cu capul spre Vraci. Nu-şi pot îngădui să-l lase să crească. Îl vor pe Tom mort, alde Malkin. Dar mai întâi vor cheile lui Tom – ca să poată descuia cuferele de la mama lui.

— Cine e acest aşa-zis văzător? Întrebă Vraciul, cu o notă de dispreţ în glasul lui. E născut-crescut în Comitat?

Magistrul meu nu credea că poate cineva să vadă viitorul, dar eu am fost martor la câteva lucruri care m-au făcut să bănuiesc că se înşela. Mama mi-a scris o scrisoare mai înainte de a da piept cu Urgia din Priestown. Mi-a prezis ce părea să se întâmple şi s-a adeverit.

— S-a născut în Comitat, am putea zice, dar Tibb nu e om, răspunse Alice. De la prima privire îşi dai seama de asta…

— Tu l-ai văzut? Întrebă Vraciul.

— L-am văzut bine, cum l-a văzut şi Tom. L-am văzut într-o oglindă. Clanul Mouldheel m-a ţinut prizonieră într-o pivniţă, mare parte a timpului, unde erau nişte oglinzi, ca să poată sta cu ochii pe mine. Dar Tibb e foarte puternic şi s-a folosit de una dintre oglinzile alea de la Mouldheel pentru a vedea ce se întâmplă şi a iscodi pentru el însuşi. A văzut că eram acolo, dar şi mai important e că ştie că Tom m-a salvat. Urât mai e, cu dinţii ăia ascuţiţi! E mic, dar puternic şi periculos. Şi n-are decât trei degete la un picior, pe deasupra. Nu, nu e om – asta-i sigur.

— Deci de unde e? N-am mai auzit de el până acuma, zise magistrul meu.

— De Halloweenul trecut, clanul Malkin a căzut la înţelegere cu clanul Deane şi împreună au lucrat ca să-l plămădească pe Tibb. Au pus un cap de mistreţ într-un cazan şi l-au fiert. Au scos toată carnea fiartă a porcului şi creierul şi le-au făcut terci. Fiecare membru al clanurilor a scuipat în el de treisprezece ori. Apoi i l-au dat unei scroafe să-l mănânce. Peste vreo şapte luni au tăiat burta scroafei şi din ea a ieşit de-a buşilea Tibb. N-a crescut cine ştie ce de-atunci, dar e mai puternic decât un om în toată firea.

— Sună mai degrabă ca povestirea unui vis, zise Vraciul ironic, cu un ton batjocoritor în glas. De la cine ai auzit-o? De la mătuşa ta?

— O parte. Restul, de la surorile Mouldheel – Mab, Beth şi Jennet. Ele m-au prins, când am trecut pe lângă Desculţi. Dar, pentru Tom, mi-ar fi pus capăt zilelor, asta-i sigur. Am încercat să le conving să-mi dea drumul. Le-am zis că m-am rupt de familia mea. Dar m-au schingiuit. M-au făcut să spun lucruri pe care n-aş fi vrut să le spun. Îmi pare rău, Tom, dar n-am putut să fac altfel. Le-am spus despre tine, da, şi că ai venit la Pendle ca să încerci să-ţi salvezi familia. Ba chiar i-am spus lui Mab şi unde stăteai. Îmi pare foarte rău, dar n-am avut de ales…

Lacrimile începură să sclipească în ochii lui Alice şi m-am apropiat de ea, petrecându-mi braţul pe după umerii ei.

— Nu-i nimic, am zis eu.

— Mai trebuie să ştiţi un lucru, continuă ea, după ce-şi muşcă buza de jos şi trase adânc aer în piept. Pe când eram prizonieră la Mouldheel, clanurile Malkin şi Deane au trimis o solie. Doar câte doi din fiecare clan, nu mai mult. Au stat de vorbă la foc, afară – eu eram prea departe ca să înţeleg tot ce spuneau, dar cred că încercau s-o convingă pe Mab să-i ajute să facă un anumit lucru. Însă am văzut clar cum Mab a clătinat din cap şi i-a trimis la plimbare.

Vraciul se încruntă, nedumerit.

— De ce ar vrea Malkin şi Deane să stea de vorbă cu o fetişcană despre ceva? Se întrebă el cu voce tare.

— S-au schimbat multe de când ai fost tu ultima oară pe aici, John, remarcă Părintele Stocks gânditor. Puterea clanului Mouldheel a crescut şi a început să fie un rival serios pentru celelalte două. Acum e la conducere o nouă generaţie. Mab n-are mai mult de paisprezece ani, dar e mai periculoasă decât o vrăjitoare de două ori mai în vârstă. Este deja căpetenia întregului clan şi ceilalţi se tem de ea. Se zice că e foarte pricepută la citirea viitorului, mai bună decât oricare altă vrăjitoare care s-a mai ocupat de aşa ceva până acum. Probabil că Tibb e o făptură pe care a plămădit-o clanul Malkin pentru a restabili echilibrul cu puterea ei crescută.

— Atunci să sperăm că nu se va răzgândi şi că nu se va

alătura celorlalte clanuri, zise Vraciul cu gravitate. Tibb vede lucrurile de la distanţă, ai zis tu, continuă el discuţia cu Alice. E un soi de adulmecare de la distanţă?

— Adulmecare de la distanţă şi citire a viitorului laolaltă, asta e, îi explică Alice. Dar nu poate s-o facă mereu. Trebuie să bea sânge proaspăt de om…

O tăcere subită se lăsă în încăpere. Mi-am dat seama că Părintele Stocks şi Vraciul se gândeau la cele ce auziseră. „Citirea viitorului” era termenul folosit de vrăjitoare pentru profeţie. Vraciul nu credea în asta, dar l-am simţit cumva tulburat de modul în care Tibb aflase de existenţa cuferelor de la mama. Cu cât ascultam mai multe, cu atât situaţia părea mai disperată. De prima oară când Vraciul mă anunţase că o să mergem la Pendle, ca să ne luptăm cu vrăjitoarele, avusesem negre presimţiri. Cum de spera el că o poate scoate la capăt cu atât de multe? Şi ce aveam să facem acum, când Jack şi familia lui erau prizonieri în temniţele de sub Turnul Malkin?

— De ce i-au răpit? Am întrebat eu. Au luat cuferele, bun, dar de ce nu i-au lăsat pe ei?

— Uneori, vrăjitoarele fac lucrurile doar din răutate, răspunse Alice. Puteau foarte uşor să-i ucidă înainte de a părăsi ferma. Erau în stare de una ca asta, da. Însă mai degrabă i-au luat de vii pentru că erau din familia *ta.* Aveau nevoie de chei, mare nevoie, cum au şi acum. Iar să-i ţină ostatici este o cale de a te obliga pe tine să joci cum cântă ele.

— Ştim unde sunt acum Jack, Ellie şi Mary, am zis eu, simţind cum mă umplu de mânie şi de nerăbdare. Ce o să facem ca să-i eliberăm? Cum o s-o facem?

— Cred că nu putem face decât un singur lucru, băiete, răspunse Vraciul. Să căutăm ajutoare. Planul meu era să ne petrecem vara şi toamna hărţuindu-ne duşmanii; încercând să vârâm zâzanie în clanuri. Acum trebuie să ne mişcăm rapid. Părintele Stocks mi-a propus ceva de care nu sunt tocmai încântat, dar m-a convins că ar fi singura cale prin care am avea vreo şansă de a-ţi salva familia.

— Că sunt şi riscuri, recunosc. Dar ce altă şansă avem? Întrebă părintele Stocks. Există indivizi simpli care trăiesc în cele trei sate şi care, fie de bunăvoie, fie de frică, ajută clanurile. Apoi mai sunt şi oamenii din clan, bineînţeles. Şi,

chiar dacă am putea să ne croim cumva prin luptă un drum printre ei, Turnul Malkin este de necucerit. E construit din piatră trainică din Comitat şi are un şanţ de apărare cu apă, un pod mobil şi o poartă zdravănă de lemn, întărită cu fier, pe deasupra. De fapt, este o mică fortăreaţă.

Aşadar, tinere Tom, iată ce propun eu. Mâine, noi doi vom merge până la marele conac de la Read şi vom vorbi cu magistratul de acolo. Ca mda cea mai apropiată a celor răpiţi, va trebui să întocmeşti o plângere în scris. Numele magistratului este Roger Nowell şi, până acum cinci ani, a fost Înaltul Pretor din Caster. Este de viţă nobilă, o treaptă mai jos de cavaler, şi este totodată un om bun şi cinstit. O să vedem dacă-i putem convinge să ia măsuri.

— Da, zise Vraciul, şi cât a fost în slujbă la Caster, nici măcar o singură vrăjitoare n-a fost adusă la judecată. După cum bine ştim, învinuirile de genul ăsta sunt de regulă false, dar asta ne spune multe despre el. Vedeţi voi, el nu crede în vrăjitorie. Este un raţionalist. Un om al bunului simţ. Pentru el, vrăjitoarele pur şi simplu nu există…

— Cum poate crede aşa ceva când, din toată lumea asta mare, trăieşte tocmai în Pendle? M-am mirat eu.

— Unii oameni au minţi înguste, răspunse magistrul meu. Şi e interesul clanurilor din Pendle să le păstreze minţile înguste. Aşa că lui nu-i e dat să vadă sau să audă nimic din ceea ce l-ar putea face cât de cât bănuitor.

— Dar, bineînţeles, noi n-o să acuzăm pe nimeni de vrăjitorie, zise Părintele Stocks, scoţând o bucată de hârtie din sutană şi ridicând-o spre mine. Tâlhărie şi răpire sunt acuzaţii pe care judecătorul Nowell o să le înţeleagă. Aici am relatările făcute de doi martori care i-au văzut pe fratele tău şi familia lui duşi prin Dumbrava de Aur spre Turnul Malkin. Am scris eu mărturia lor, ieri, şi ei au pus degetul în loc de semnătură. Vezi tu, nu toată lumea din Triunghiul Diavolului e în cârdăşie cu vrăjitoarele sau temătoare pentru propria piele. Dar le-am făgăduit că nu le voi dezvălui numele. Altminteri, vieţile lor n-ar valora nici cât două cepe degerate. Dar asta o să fie de ajuns pentru a-l hotărî pe Nowell să acţioneze.

Nici eu nu eram prea încântat de propunerea auzită. Vraciul îşi exprimase şi el îndoielile. Dar ceva trebuia să fie făcut şi

nu-mi trecea prin minte alt plan mai bun.

Casa Părintelui Stocks avea patru odăi la etaj, aşadar exista câte una pentru fiecare dintre cei trei oaspeţi ai săi. Am mai prins câteva ore de somn şi ne-am trezit în zori. Apoi, după gustarea de dimineaţă – friptură rece de oaie –, Vraciul şi Alice au rămas acasă, în vreme ce eu am plecat cu preotul în sud. De data asta am apucat pe drumul cel mai dinspre vest, mergând cu Dealul Pendle în stânga noastră.

— Read se află la sud de Tăul Sabatului, Tom, îmi explică preotul, dar chiar dacă ar trebui să ne ducem la Desculţi, tot pe drumul ăsta aş apuca-o. E mai sigur. Ai avut noroc să treci prin râpă şi să rămâi întreg, noaptea trecută…

Plecasem fără pelerină şi toiag, ca să nu atrag atenţia asupra mea. Nu numai că mă aflam în ţinutul vrăjitoarelor, dar judecătorul Nowell nu credea în vrăjitorie şi probabil n-ar fi avut mult timp nici pentru vraci sau ucenicii lor. Nu luasem nici vreo armă care să-mi poată folosi împotriva Întunericului. Îmi pusesem încrederea în Părintele Stocks că o să ajungem teferi la Read şi înapoi, mai înainte de asfinţit. Şi, după cum explicase el, călătoream pe partea cea mai sigură a dealului.

După vreo oră ne-am oprit şi ne-am ostoit setea cu apă rece dintr-un izvor. După ce-am băut pe săturate, Părintele Stocks şi-a scos ghetele şi ciorapii, s-a aşezat pe mal şi s-a bălăcit cu picioarele goale în apele repezi ale izvorului.

— E foarte bine, zise el cu un zâmbet.

Am dat din cap şi i-am zâmbit şi eu. M-am aşezat şi eu aproape de mal, dar n-am catadicsit să-mi scot ghetele. Era o dimineaţă plăcută, soarele începuse să risipească răcoarea din aer şi nu se zărea nicio scamă de nor pe cer. Locul acela era foarte frumos, iar copacii din apropiere nu ne acopereau vederea spre Dealul Pendle. În ziua aceea, arăta diferit, cumva mai prietenos, iar pe pantele lui înverzite se vedeau nişte pete albe, unele dintre ele în mişcare.

— Ce de oi, acolo, sus, am zis eu, arătând spre deal.

La mică distanţă de noi, dincolo de izvor, pajiştea era de asemenea plină de oi care behăiau, de miei aproape cât oile de mari, în prag de a fi despărţiţi de mamele lor. Pare o cruzime, dar creşterea animalelor e un mod de trai al oamenilor, iar ele sfârşesc oricum la măcelar.

— Da, zise preotul. Ăsta este ţinutul oilor, fără îndoială. Asta este bogăţia din Pendle. Avem cele mai bune oi din Comitat şi sunt unii care fac avere cu ele.

Dar, îţi spun eu, există şi săraci lipiţi, în partea cealaltă a balanţei. Mulţi îşi câştigă pâinea din cerşit. Una dintre marile mele mulţumiri în ocupaţia de preot este că încerc să-i mai despovărez de nevoi. Practic, devin eu însumi un cerşetor. Îi implor pe enoriaşi să pună bani în cutia milei. Îi rog să-mi dea haine şi mâncare. Apoi le împart săracilor. Merită pe deplin osteneala.

— Mai mult decât osteneala de a fi vraci, Părinte? L-am întrebat eu.

Părintele Stocks zâmbi.

— Pentru mine, Tom, răspunsul trebuie să fie da. Dar fiecare trebuie să-şi urmeze propria cale…

— Ce te-a făcut să te hotărăşti, până la urmă, că e mai bine să fii preot decât vraci?

Părintele Stocks se uită ţintă la mine un moment, apoi se încruntă. Părea că n-avea să-mi răspundă şi m-am temut să nu-l fi jignit cu întrebarea mea necuviincioasă. Când, în cele din urmă, a vorbit, mi s-a părut că-şi alegea cuvintele cu mare atenţie.

— Probabil a fost momentul în care mi-am dat seama, în sfârşit, ce înseamnă treburile Întunericului. Am văzut cât de grea era munca lui John Gregory, înfruntând ba o ameninţare ici, ba un pericol dincolo. Riscându-şi mereu viaţa, totuşi nereuşind vreodată să rezolve adevărata problemă – aceea a răului din chiar inima lumii, care este mult deasupra puterilor noastre ca să-l stârpim singuri. Oamenii săraci au nevoie de ajutorul unei puteri superioare. Avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu…

— Aşadar, dumneata crezi pe deplin în Dumnezeu? Am întrebat eu. Nu ai nicio îndoială?

— Oh, da, Tom. Cred în Dumnezeu şi nu am nicio îndoială, cât de mică. Şi de asemenea cred în puterea rugăciunii. Mai mult, vocaţia mea îmi dă prilejul să-i ajut pe ceilalţi. De aceea m-am făcut preot.

Am dat din cap şi i-am zâmbit. Era un răspuns destul de bun de la un om bun. Nu-l cunoşteam pe Părintele Stocks de prea multă vreme, dar deja îl plăceam şi înţelegeam de ce Vraciul îl

numea prietenul său.

Am mers mai departe, până când, în cele din urmă, am ajuns la o poartă; dincolo de ea se întindeau largi pajişti înverzite, pe care păşteau cerbi. Pe alocuri fuseseră plantate pâlcuri de copaci, aşezate astfel încât să bucure ochiul.

— Am sosit, zise Părintele Stocks. Acesta este domeniul Read.

— Dar unde-i marele conac? Am întrebat eu.

Nu se zărea nicio clădire şi mă întrebam dacă nu cumva era ascuns după nişte copaci.

— Acesta este doar „parcul”, Tom – altfel zis, parcul de vânătoare unde se cresc cerbi. Tot domeniul acesta aparţine Conacului Read. Mai mergem o bucată de vreme până o să dăm de conacul propriu-zis şi de proprietăţile senioriale. Şi este o locuinţă demnă de cineva care a fost, odinioară, Înaltul Pretor al întregului Comitat.

CAPITOLUL 08

DOAMNA WURMALDE

Ridicat pe proprietăţile sale din mijlocul parcului de vânătoare, Conacul Read era cea mai impresionantă construcţie rurală pe care o văzusem vreodată, mai curând un palat decât locuinţa unui gentleman de ţară. Porţi largi permiteau accesul spre o şi mai largă alee pietruită pentru trăsuri, care ducea drept la uşa de la intrare. De aici, aleea se bifurca, în stânga şi în dreapta, ducând către intrarea din spatele clădirii. Conacul însuşi avea trei etaje înălţime, cu o intrare principală impozantă. Două aripi îmbrăcate în iederă se arcuiau în faţă, alcătuind o curte închisă pe trei laturi. M-am uitat aiurit la şirurile de ferestre uriaşe, întrebându-mă câte dormitoare ar putea fi.

— Judecătorul are o familie numeroasă? M-am interesat eu, privind Conacul Read cu uimire.

— Familia lui Roger Nowell a locuit aici, împreună cu el, cândva, răspunse Părintele Stocks, dar din nefericire, soţia lui a murit în urmă cu vreo câţiva ani. Are două fiice care şi-au găsit nişte soţi cumsecade în sudul Comitatului. Singurul lui fiu este în armată şi acolo va rămâne până la moartea

judecătorului Nowell, când se va întoarce să-şi ia în primire conacul şi domeniul lăsate moştenire.

— Trebuie să fie ciudat să locuieşti singur într-o casă atât de mare, am comentat eu.

— Oh, nu-i chiar singur, Tom. Are servitori ca să facă mâncare şi curăţenie, şi, bineînţeles, propria menajeră, doamna Wurmalde. E o femeie şi jumătate, care gospodăreşte lucrurile foarte eficient. Dar, în alte privinţe, nu este deloc cum te-ai aştepta de la cineva cu poziţia ei. Un străin care n-ar şti dinainte cum stau lucrurile, ar putea lesne s-o ia drept stăpâna casei. Eu am socotit-o întotdeauna amabilă şi inteligentă, dar unii spun că şi-a luat-o în cap, şi îşi dă aere şi se fandoseşte mai mult decât i-ar îngădui slujba ei. Fără îndoială că s-a schimbat în ultimii ani. Înainte, când veneam în vizită la Conacul Read, băteam la uşa din faţă. Dar acum numai cavalerii şi oamenii de rang sunt primiţi pe acolo. Va trebui să folosim intrarea de serviciu, din lateral.

Astfel, în loc să se îndrepte către impunătoarea intrare din faţă, Părintele Stocks m-a condus pe lângă o aripă a casei, pe o alee cu tufe ornamentale şi copaci, în partea dreaptă, până când ne-am oprit, în sfârşit, în faţa unei uşi modeste. Bătu, politicos, de trei ori. După ce-am aşteptat aproape un minut, a bătut din nou, de data asta mai tare. Câteva clipe mai târziu, o slujnică ne deschise uşa şi clipi des, stânjenită de lumina soarelui.

Părintele Stocks a cerut să stea de vorbă cu seniorul Nowell şi am fost conduşi într-un hol mare, cu lambriuri întunecate. Slujnica a plecat apoi grăbită să ne anunţe şi am fost lăsaţi acolo timp de mai multe minute. Liniştea adâncă dinăuntru m-a dus cu gândul la o biserică, până când am auzit zgomotul unor paşi care se apropiau. Dar în locul gentlemanului pe care-l aşteptam, în faţa noastră a apărut o femeie, privindu-ne mustrător. Imediat mi-am dat seama, din cele ce-mi povestise preotul, că aceea era doamna Wurmalde.

Aproape de patruzeci de ani, sau pe acolo, era destul de înaltă pentru o femeie şi avea o ţinută semeaţă, cu umerii drepţi şi capul sus. Părul ei bogat şi negru era pieptănat pe după urechi, ca o coamă de leu – o pieptănătură care o

prindea bine, căci îi punea în valoare trăsăturile puternice.

Alte două părţi ale înfăţişării ei mi-au atras atenţia, astfel încât mi-am mutat iute, fără voie, privirile de la una la cealaltă: buzele şi ochii ei. Se concentra asupra preotului şi nu se uita la mine direct, dar mi-am dat seama că ochii ei erau îndrăzneţi şi pătrunzători; am simţit că dacă ar fi catadicsit să-mi arunce o privire, ar fi fost în stare să vadă până-n adâncul sufletului meu. Cât despre buzele ei, erau atât de palide că te duceau cu mintea la un cadavru. Erau mari şi pline şi, în pofida lipsei lor de culoare, arătau limpede că era o femeie foarte puternică şi de o mare vitalitate.

Dar hainele ei m-au surprins cel mai tare. Nu mai văzusem niciodată o femeie îmbrăcată aşa. Purta o rochie din cea mai fină mătase neagră, cu un volan alb la gât, şi era atâta material în rochia aceea c-ai fi putut îmbrăca încă douăzeci de femei. Fustele i se înfoiau pe lângă coapse şi cădeau în formă de clopot până la pământ, ascunzându-i pantofii. De câte straturi de mătase aveai nevoie ca să obţii un astfel de efect? Trebuie să fi costat o căruţă de bani; o toaletă ca asta s-ar fi potrivit cu siguranţă la curtea unui rege.

— Eşti foarte bine-venit, Părinte, zise ea. Dar cărui prilej îi datorăm onoarea vizitei acesteia? Şi cine este însoţitorul dumitale?

Preotul făcu o mică plecăciune.

— Aş vrea să vorbesc cu seniorul Nowell, răspunse el. Iar acesta este Tom Ward, în vizită prin Pendle.

Pentru prima oară, ochii doamnei Wurmalde se pogorâră asupra mea şi i-am văzut mărindu-se puţin. Apoi nările ei fremătară şi pufni scurt în direcţia mea. Iar în acel scurt moment de stat faţă-n faţă, un fior de gheaţă m-a străbătut din creştet până-n tălpi. Am ştiut că mă aflam în prezenţa cuiva care avea legături cu Întunericul. Am fost încredinţat că femeia era o vrăjitoare. Şi-n clipa aceea mi-am dat seama că şi ea ştia, de asemenea, cine eram *eu.* Ne recunoscuserăm reciproc.

Dădu să se încrunte, dar se stăpâni rapid şi îmi zâmbi rece, întorcându-se iarăşi către preot.

— Îmi pare rău, Părinte, dar astăzi n-o să fie cu putinţă. Seniorul Nowell este extrem de ocupat. Ţi-aş sugera să încerci din nou mâine – poate pe după-amiază?

Părintele Stocks se împurpură uşor, dar îşi îndreptă spatele şi când vorbi, glasul îi sună plin de hotărâre.

— Trebuie să-mi cer iertare pentru întrerupere, doamnă Wurmalde, dar vreau să-i vorbesc seniorului Nowell în calitatea sa de magistrat. Problema e urgentă şi nu suferă amânare…

Doamna Wurmalde dădu din cap, dar nu păru deloc încântată.

— Fiţi atât de buni şi aşteptaţi aici, ne instrui ea. O să văd ce pot face.

Am aşteptat acolo, în hol. Clocotind de nelinişte, voiam nespus să-i împărtăşesc Părintelui Stocks bănuielile mele despre doamna Wurmalde, dar mă temeam că s-ar putea întoarce pe neaşteptate. În cele din urmă, îşi trimise slujnica şi aceasta ne conduse într-o mare cameră de lucru, care rivaliza cu biblioteca Vraciului de la Chipenden atât ca mărime cât şi în privinţa numărului de cărţi pe care-l conţinea. Dar, în vreme ce cărţile Vraciului erau de toate formele şi mărimile imaginabile, şi cu o mare varietate de coperte, acestea erau toate bogat legate, într-o piele identică, fină, cafenie. Legate, mi se păru mie, mai mult pentru decor, decât ca să fie citite.

Camera era veselă şi călduroasă, luminată de un foc mare de lemne, în căminul din stânga noastră, deasupra căruia era aşezată o oglindă mare, cu ramă aurită sculptată. Seniorul Nowell scria ceva la biroul său când am intrat noi. Era îngropat în hârtii, ceea ce contrasta cu ordinea din rafturile de cărţi. Se ridică în picioare şi ne întâmpină cu un zâmbet. Era cu puţin trecut de cincizeci de ani, cu umeri largi şi talie zveltă. Faţa îi era arsă de soare şi de vânt – arăta mai curând a fermier decât a magistrat, de unde am presupus că-i plăcea viaţa în aer liber. Îl salută pe Părintele Stocks călduros, dădu din cap binevoitor în direcţia mea şi ne invită să luăm loc. Am tras două jilţuri mai aproape de birou şi preotul a intrat direct în subiect, prezentându-i scopul vizitei noastre. A încheiat întinzându-i lui Nowell foaia de hârtie pe care notase declaraţiile celor doi martori din Dumbrava de Aur.

Magistratul le citi rapid şi îşi ridică privirile.

— Şi dumneata zici, Părinte, că sunt gata să susţină sub jurământ faptele descrise aici?

— Fără nicio îndoială. Dar trebuie să le garantăm că nu li se va face cunoscut numele.

— Bine, zise Nowell. Era şi timpul ca nemernicii ăia din turn să fie puşi la punct o dată pentru totdeauna – şi asta s-ar putea să fie exact ce ne trebuia. Ştii să scrii, băiete? Mă întrebă el, uitându-se la mine.

Am dat din cap şi el mi-a întins o foaie de hârtie.

— Declară numele şi vârsta celor răpiţi, deopotrivă cu o descriere a bunurilor furate. Apoi semnează, în josul foii…

Am făcut cum mi-a cerut şi i-am dat înapoi hârtia. El o citi repede şi se ridică în picioare.

— O să trimit după guvernator şi apoi o să facem o vizită la Turnul Malkin. Nu-ţi face griji, băiete. O să-ţi aducem familia teafără şi nevătămată până la căderea nopţii.

Când ne-am întors să ieşim, am crezut că văd, cu colţul ochiului, o mişcare în oglindă. Poate că m-am înşelat, dar mi s-a părut o fluturare scurtă de mătase neagră, care a dispărut în clipa în care m-am uitat drept la ea. M-am întrebat dacă Wurmalde ne spionase.

În mai puţin de un ceas, ne îndreptam către Turnul Malkin.

Magistratul era în fruntea grupului, cocoţat mândru în şa pe o mare iapă murgă. Imediat în urma lui şi puţin mai în stânga, venea guvernatorul parohiei, un bărbat cu faţă aspră, pe nume Barnes, îmbrăcat în negru, călărind un cal şarg mai mic. Amândoi erau înarmaţi: Roger Nowell avea o sabie la şold, iar guvernatorul avea un băţ scurt şi gros, cu un bici, prins de şa. Eu şi Părintele Stocks călătoream într-o căruţă, împărţind chinurile cu cei doi portărei pe care guvernatorul îi luase cu el. Aceştia stăteau lângă noi tăcuţi, mângâindu-şi ciomegele, dar fără să se uite în ochii nimănui, şi aveam senzaţia că n-ar fi vrut deloc să fie pe drumul spre turn. Căruţaşul era unul dintre servitorii lui Nowell, un om pe nume Cobden, care a dat o dată din cap spre preot şi-a murmurat „Părinte”, dar pe mine nu m-a băgat deloc în seamă.

Drumul era plin de hârtoape şi căruţa ne zdruncina atât de tare că abia aşteptam să mă dau jos. Am fi ajuns mai repede dacă am fi luat-o pe jos, peste câmp, gândeam eu, decât să

ne ţinem pe drumuri şi uliţe. Dar nu-mi ceruse nimeni părerea, aşa că trebuia să îndur în tăcere. Şi aveam alte lucruri la care să mă gândesc şi să uit de neplăcerile mersului în căruţă.

Nelinişte mea în privinţa lui Jack, a lui Ellie şi a copilului lor creştea mereu. Dacă îi mutaseră deja? Apoi gânduri mai negre mi se iviră în minte, deşi m-am luptat din răsputeri să le ţin departe. Dacă fuseseră ucişi, iar trupurile le fuseseră ascunse într-un loc unde să nu mai fie niciodată găsite? Un nod dureros mi se urcă în gât. La urma urmelor, cu ce greşiseră? Nu meritau aşa ceva – Mary era doar un copil. În plus, ar fi fost şi o a patra viaţă curmată – a copilului nenăscut din pântecele lui Ellie, băiatul pe care Jack şi-l dorise dintotdeauna. Era numai vina mea. Dacă n-aş fi fost ucenicul Vraciului, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Clanurile Malkin şi Deane ziceau că îmi vor moartea – asta trebuia să aibă ceva de-a face cu meseria pentru care mă pregăteam.

În pofida prezenţei magistratului Nowell şi a guvernatorului său, nu eram prea optimist în privinţa şanselor noastre de a intra în Turnul Malkin. Dacă alde Malkin refuzau să deschidă porţile? La urma urmei, erau foarte groase şi întărite cu fier – m-am întrebat dacă asta le pricinuia vreo neplăcere vrăjitoarelor, dar atunci mi-am amintit că erau alţi membri ai clanului care să le deschidă şi să le închidă. Aveau chiar şi un şanţ de apărare cu apă. Mie mi se părea că Nowell se bizuia pe frica lor în faţa legii şi de urmările împotrivirii. Dar nu ştia că avea de-a face cu vrăjitoare adevărate şi era prea încrezător în puterea unei săbii şi a câtorva ciomege de a rezolva cu bine totul.

Mai aveam, de asemenea, şi problema doamnei Wurmalde la care să mă gândesc. Instinctele îmi strigau că era o vrăjitoare. Şi cu toate acestea, era menajera magistratului Nowell, cel mai de seamă reprezentant al legii în Pendle şi un om care, în ciuda tuturor celor care se petreceau în Comitat, era convins că vrăjitoarele nu există. Oare această convingere era rezultatul faptului că era el însuşi vrăjit? Oare doamna Wurmalde folosise *farmecul* şi *seducţia* – cele două puteri ale vrăjitoarelor pe care mi le descrisese Vraciul?

Şi eu ce trebuia să fac? N-avea niciun rost să-i spun lui Nowell, dar era musai să le spun Părintelui Stocks şi Vraciului,

de îndată ce-aş fi prins ocazia. Voisem să-i spun preotului înainte să pornim spre turn, dar chiar nu găsisem niciun prilej.

În vreme ce aceste gânduri mi se derulau cu repeziciune în minte, urcaserăm mai sus, către satul Dumbrava de Aur. Strada principală era pustie, dar perdelele de dantelă tremurau când treceam noi. Eram sigur că vestea despre sosirea noastră fusese dusă deja la Turnul Malkin. Aveau să ne aştepte pregătiţi.

Am intrat în Codrul Corbilor şi am văzut turnul încă de la mare distanţă. Se înălţa dintre copaci, întunecat şi impresionant ca o fortăreaţă făcută să reziste asediului unei armate. Situat într-un luminiş, pe o mică ridicătură de pământ, avea formă ovală, circumferinţa lui în cele mai largi puncte fiind pe puţin de două ori mai mare ca aceea a casei Vraciului de la Chipenden. Turnul era de trei ori mai înalt decât cel mai înalt dintre copacii ce-l înconjurau şi avea creneluri în vârf, un zid scund, cu despărţituri din loc în loc, pentru ca oamenii înarmaţi să se poată adăposti după el. Asta însemna că trebuia să fie o scară, la interior, ce ducea până acolo. Pe la jumătatea înălţimii zidului erau, de asemenea, nişte ferestre înguste, fără geamuri; locaşuri în piatră, prin care un arcaş putea trage în asediatori.

Când am intrat în luminiş şi ne-am apropiat, am văzut că podul mobil era ridicat şi şanţul de apărare era adânc şi lat. Căruţa s-a oprit şi m-am dat jos, dornic să-mi dezmorţesc picioarele. Părintele Stocks şi cei doi portărei mi-au urmat exemplul. Ne uitam cu toţii lung la turn, dar nu se întâmpla nimic.

După vreun minut, Nowell scoase un suspin de nerăbdare, îşi îndemnă calul până la marginea şanţului cu apă şi strigă, cu voce răsunătoare:

— În numele legii, deschideţi!

Pentru o clipă nu se auzi decât fornăitul cailor.

Apoi o voce de femeie a strigat spre noi, de la una dintre despărţiturile înguste pentru arcaşi.

— Ai răbdare până coborâm podul. Ai răbdare până când îţi pregătim intrarea…

Nici nu termină de vorbit, că se auziră scârţâitul unui troliu şi zornăitul unor lanţuri; încet, podul începu să se coboare. Acum

puteam vedea clar mecanismul. Lanţurile erau prinse la colţuri de platforma podului mobil din lemn gros şi duceau, prin nişte nişe din piatra turnului până la o încăpere dinăuntru. Fără îndoială mai mulţi oameni munceau în clipa aceea să învârtă troliul, ca să desfăşoare lanţurile. Când podul se lăsă repede în jos, am dat cu ochii de impresionanta uşă cu întărituri de fier care fusese ascunsă vederii de platforma lui. Era pe puţin la fel de groasă ca şi zidurile de piatră ale turnului. Cu siguranţă nimic nu putea să forţeze intrarea prin aceste fortificaţii solide.

În cele din urmă, podul mobil a fost fixat la orizontală şi am aşteptat, încordaţi, să ni se deschidă uşa uriaşă. Am început să mă simt neliniştit. Câţi oameni or fi fost în turn? Probabil toate vrăjitoarele clanului şi cei care le sprijineau, în vreme ce noi nu eram decât şapte. Odată ce-am fi fost înăuntru, ar fi putut pur şi simplu să închidă uşa în urma noastră şi-am fi fost pierduţi definitiv pentru lumea de afară, noi înşine prizonieri.

Dar nu s-a întâmplat nimic şi nu se mai auzi niciun sunet dinspre turn. Nowell se întoarse şi-i făcu semn guvernatorului Barnes să vină la marginea şanţului cu apă, unde îi dădu nişte ordine. Guvernatorul descălecă imediat şi porni să traverseze podul. Când ajunse la uşă, începu să bată în metal cu pumnul. La bubuitul acesta, un stol de corbi îşi luă zborul din copacii din spatele turnului, croncănind răguşit.

Nu veni niciun răspuns, aşa că guvernatorul bătu încă o dată. Numaidecât am zărit o mişcare pe parapetul de deasupra lui. O siluetă în negru păru că se apleacă şi, în secunda următoare, plouă cu un lichid negru în capul nefericitului guvernator, care făcu un salt înapoi, cu un blestem. De sus se auzi un chicotit, urmat de alte râsete şi mârâieli batjocoritoare din turn.

Guvernatorul se întoarse la calul său, frecându-se la ochi. Părul îi era fleaşcă şi jiletca împestriţată cu pete negre. Urcă din nou în şa, scuturându-şi capul, îndreptându-se, împreună cu magistratul, spre noi, ceilalţi. Discutară ceva cu însufleţire, dar n-am putut auzi ce spuneau. S-au oprit în dreptul nostru, destul de aproape de mine ca să simt în nări ce fusese vărsat peste guvernatorul Barnes – conţinutul unei oale de noapte. Puţea îngrozitor.

— O să mă duc la Colona imediat, Părinte, zise Nowell, cu

faţa roşie de mânie. Cei care sfidează legea şi-o tratează cu dispreţ merită din plin să fie pedepsiţi. Îl cunosc pe comandantul garnizoanei de acolo. Cred că asta-i o sarcină pentru armată.

Se îndepărtă călare, spre est, apoi se opri şi ne strigă peste umăr:

— O să rămân la cazarmă şi o să mă întorc de îndată ce voi strânge ajutoarele de care avem nevoie. Până atunci, Părinte, spune-i doamnei Wurmalde că eşti invitatul meu peste noapte. Dumneata şi băiatul…

Cu acestea, magistratul îşi îmboldi calul la trap mărunt, iar noi ne urcarăm din nou în căruţă. Nu mă aşteptasem să-mi petrec noaptea la Conacul Read. Cum aş fi putut să dorm când era o vrăjitoare în casă?

Pe deasupra îmi simţeam inima grea la gândul că Jack şi familia lui urmau să-şi petreacă încă o noapte în temniţele de sub turn. Nu-mi puneam prea mari speranţe că sosirea soldaţilor de la cazarmă o să rezolve rapid lucrurile. Rămânea în continuare problema zidurilor groase de piatră şi a uşii întărite cu fier.

Curând hurducăiam pe drumul de întoarcere spre Conacul Read. Guvernatorul călărea puţin mai în faţă şi nimeni n-a schimbat o vorbă, în afară de un scurt dialog între cei doi oameni care stăteau în căruţă cu noi…

— Guvernatorul Barnes nu pare bucuros, spuse unul dintre ei, cu un zâmbet abia ghicit.

— Dacă n-ar mai sta în faţa noastră, eu aş fi! Răspunse tovarăşul lui.

Când am trecut înapoi prin Dumbrava de Aur, uliţa principală era mai animată. Unii păreau în drum spre treburile lor, alţii tândăleau pe la colţuri. Câţiva stăteau în pragul uşilor, uitându-se afară de parcă aşteptau să ne vadă trecând. S-au auzit câteva fluierături şi râsete batjocoritoare, şi un măr stricat fu aruncat după noi, zburând la doar două degete pe lângă capul guvernatorului. El trase de frâu mânios şi îşi desfăcu gârbaciul, dar nu putu să-l descopere pe vinovat. Cu şi mai multe insulte, am străbătut uliţa principală până la capăt şi m-am simţit uşurat când am ieşit din nou în câmp deschis.

Ajungând la porţile de la Conacul Read, guvernatorul Barnes a vorbit pentru prima oară de când ne începusem drumul de întoarcere.

— Ei bine, Părinte, aici vă părăsim. Ne vedem mâine, tot aici, la porţi, la o oră după răsăritul soarelui, ca să pornim înapoi spre turn.

Eu şi Părintele Stocks ne-am dat jos din căruţă, am deschis porţile şi, după ce le-am închis în urma noastră, am luat-o pe jos pe aleea pentru trăsuri, printre pajişti, în vreme ce guvernatorul şi-a continuat drumul, iar Cobden a mânat în aceeaşi direcţie, probabil ca să-i ducă pe cei doi portărei acasă şi abia pe urmă să se întoarcă la Conacul Read. Am văzut în asta şansa de a-i vorbi preotului despre menajera lui Nowell.

— Părinte, vreau să-ţi spun ceva despre doamna Wurmalde…

— Oh, n-o lua în seamă, Tom. Afectarea ei vine doar dintr-un sentiment de mândrie exagerată. Dacă se uită de sus la tine e problema ei, nu a ta. Dar, în străfundul inimii, e o femeie cumsecade. De altfel, nimeni nu-i perfect.

— Nu, Părinte, i-am spus eu, nu-i deloc aşa. E mult mai rău. Este unealta Întunericului. Este o vrăjitoare malefică.

Părintele Stocks se opri. M-am oprit şi eu, iar el m-a privit stăruitor.

— Eşti sigur de asta, Tom? „Malefică” sau „Acuzată pe nedrept” – care din ele?

— Când s-a uitat la mine, m-a luat cu frig. Foarte frig. Uneori simt asta când o creatură de-a Întunericului e pe aproape…

— Uneori sau întotdeauna, Tom? Ai simţit la fel şi când ai plecat singur cu tânăra Mab Mouldheel? Şi dac-ai simţit, de ce te-ai mai dus?

— *De cele mai multe ori* simt răceala morţilor sau a celor care sunt uneltele Întunericului, dar nu mi se întâmplă totdeauna. Însă când o simt atât de puternic cum a fost în cazul doamnei Wurmalde, atunci nu mai încape îndoială. Nu mi se pare. Şi sunt sigur că şi ea m-a adulmecat de aproape.

— Probabil că judecă ea lucrurile la rece, băiete. Nu uita că şi eu sunt al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, zise Părintele Stocks, şi simt şi eu acelaşi avertisment, răceala asta de care

vorbeşti tu. Însă trebuie să-ţi spun că n-am simţit-o niciodată în prezenţa doamnei Wurmalde.

Nu mai ştiam ce să zic. Simţisem răceala de avertisment, de-asta eram sigur, şi o văzusem adulmecându-mă. Să mă fi înşelat?

— Uite, Tom, ce îmi spui tu mie nu este decât o bănuială, da? Continuă preotul. Dar hai să nu ne pierdem cu firea şi să ne gândim mai bine. Vezi dacă mai simţi la fel când o s-o întâlneşti din nou pe doamna Wurmalde.

— Mai bine ne-am petrece noaptea în altă parte, am răspuns eu. Când doamna Wurmalde s-a uitat la mine, şi-a dat seama imediat că ştiu că e vrăjitoare. E o noapte destul de călduroasă. Aş fi bucuros să dorm sub cerul liber. Şi m-aş simţi şi mult mai în siguranţă.

— Nu, Tom, stărui Părintele Stocks. O să dormim la Conacul Read. E mult mai cuminte aşa. Chiar dacă ai dreptate în privinţa doamnei Wurmalde, a trăit aici, nedescoperită de nimeni, mai mulţi ani la rând şi duce o viaţă îndestulată – una pe care slujba de menajeră n-o să i-o mai ofere în altă parte. N-o să facă nimic să-şi piardă avantajele astea sau să rişte să fie dată afară, aşa că eu sunt de părere că vom fi destul de în siguranţă pentru o noapte, nu-i aşa? Am dreptate?

Când am dat din cap, fără convingere, Părintele Stocks m-a bătut liniştitor pe umăr. Ne-am continuat drumul spre casă şi ne-am prezentat la uşa din lateral pentru a doua oară în ziua aceea. Încă o dată, aceeaşi servitoare a răspuns la bătaia preotului. Dar, spre marea mea uşurare, n-a mai fost nevoie să vorbim din nou cu doamna Wurmalde.

După ce am anunţat-o că stăpânul ei s-a dus la Colona ca să discute cu comandantul garnizoanei de acolo şi că noi fuseserăm invitaţi să înnoptăm la Conacul Read, servitoarea s-a dus să-i transmită doamnei Wurmalde. S-a întors în scurt timp, singură, şi ne-a condus în bucătărie, unde ne-a pus ceva de mâncare pe masă. Iarăşi friptură rece de oaie, dar nu m-am plâns. De îndată ce-am rămas singuri, Părintele Stocks a binecuvântat repede cina şi s-a apucat să mănânce cu poftă. Eu doar m-am uitat la friptura rece şi mi-am împins farfuria deoparte, dar nu fiindcă nu-mi făcea cu ochiul.

Părintele Stocks îmi zâmbi peste masa din bucătărie; pricepu că posteam, pregătindu-mă pentru pericolul Întunericului.

— Mănâncă liniştit, Tom – o să fii în siguranţă în noaptea asta, îţi dau cuvântul meu, zise el. O să înfruntăm Întunericul destul de curând, dar nu în casa magistratului Nowell. Vrăjitoare sau nu, doamna Wurmalde va fi silită să se ţină la distanţă.

— Doar să fiu eu sigur, Părinte, am răspuns eu.

— Cum doreşti, Tom. Dar o să ai nevoie de toate puterile mâine-dimineaţă. Se pare că va fi o zi obositoare…

Nu era nevoie să mi se amintească asta, însă am continuat să refuz să mănânc.

Când s-a întors servitoarea, s-a uitat pieziş la farfuria mea neatinsă, dar înainte să strângă masa ne-a poftit să ne arate camerele.

Erau una lângă alta, la ultimul etaj, în partea din faţă a aripei estice a conacului, cu ferestrele spre marile porţi. Camera mea avea o oglindă mare îndreptată chiar spre pat, dar am întors-o imediat cu faţa la perete. Acum, cel puţin, nicio vrăjitoare nu mă mai putea iscodi prin ea. După aceea, am ridicat fereastra şi am aruncat o privire afară, luând cu nesaţ câteva guri din aerul rece al nopţii. Eram hotărât să nu dorm.

Curând a început să întunece şi de undeva din depărtare s-a auzit o cucuvea. Fusese o zi lungă şi-mi era din ce în ce mai greu să mă ţin treaz. Dar, la un moment dat, am auzit nişte zgomote. Mai întâi plesnetul unui bici şi apoi copite de cai călcând apăsat pe pietriş. Zgomotele păreau să vină din spatele casei. Spre marea mea uimire, o trăsură cu patru cai a ieşit de după colţ şi a continuat drumul de-a lungul aleii pentru trăsuri până la porţi. Şi ce trăsură! Nu mai văzusem în viaţa mea una la fel!

Era neagră ca abanosul şi atât de lustruită că puteam vedea luna şi stelele reflectându-se în ea. Caii erau şi ei negri, împodobiţi cu panaşuri negre, şi, în timp ce mă uitam eu la ei, vizitiul trosni o dată din bici pe spinările lor. Nu eram sigur, dar mi se păru că era Cobden, omul care ne condusese căruţa până la Turnul Malkin. Iarăşi, deşi era greu să fiu sigur de la distanţa aceea, mi se păru că porţile se deschid singure şi apoi se închid la loc, după ce trecu trăsura. Fără îndoială nu se

vedea nimeni altcineva pe lângă ele.

Şi cine să fi fost în trăsura aceea? Mi-a fost cu neputinţă să zăresc ceva prin ferestre, din pricina perdelelor negre trase în spatele geamurilor, dar era o trăsură demnă de un rege sau o regină. Să fi fost doamna Wurmalde? Şi dacă ea fusese, unde se ducea şi de ce? Îmi trecuse somnul de tot. Eram convins că se va întoarce până-n zori.

CAPITOLUL 09

URME DE PAȘI

Am pândit vreo jumătate de oră, dar nu s-a întâmplat nimic. Luna cobora încet spre apus, iar la un moment dat a început şi-o ploaie scurtă dar torenţială, o rupere de nori turbată, care lăsă bălţi mari pe aleea pentru trăsuri. Curând după aceea, norii de ploaie se împrăştiară, iar luna scăldă din nou totul în lumina ei pală. După încă vreo cincisprezece minute, am simţit iar că trebuie să mă lupt cu somnul. Mi se închideau ochii şi moţăiam deja, când deodată am sărit speriat de strigătul unei cucuvele venit de undeva din noapte. Apoi am auzit în depărtare tropot de cai în galop şi zgomotul roţilor de trăsură.

Vizitiul veni în viteză spre porţi. Exact când caii păreau că se vor izbi de ele, se deschiseră singure – de data asta am văzut limpede! În clipa următoare, trăsura gonea spre casă, vizitiul plesnind din bici de parcă viaţa lui depindea de asta, încetinind abia când caii ajunseră în locul unde aleea se împărţea în două şi luând-o pe braţul care ducea în spatele casei.

Deodată am simţit nevoia să văd cu ochii mei dacă doamna Wurmalde era în trăsura aceea. *Trebuia* să fiu sigur dacă era ea şi aveam senzaţia că voi vedea ceva foarte important. Una dintre camerele care dădeau spre partea din spate a casei mi-ar fi îngăduit o astfel de vedere. Bănuiam că servitorii dormeau în odăile lor, aşadar, în afară de preot şi de mine, n-ar mai fi trebuit să fie nimeni la etajul acela. Cel puţin, aşa speram.

Cu toate acestea, am ieşit pe culoar cu mare grijă şi am ciulit

urechea. Nu auzeam decât sforăiturile din odaia Părintelui Stocks, aşa că am mers pe partea cealaltă a culoarului până am dat de un şir de uşi. Am deschis repede una dintre ele şi m-am furişat înăuntru, încercând să fac cât mai puţin zgomot cu putinţă. Camera era goală şi draperiile erau trase deoparte, îngăduind să pătrundă unui mănunchi de raze ale lunii. M-am dus repede la fereastră şi, ţinându-mă în umbra draperiei, m-am uitat afară. Ajunsesem la ţanc. Jos era o curte cu pietriş în care băltea din loc în loc apa de ploaie. Vizitiul oprise aproape de o alee pavată care ducea la o uşă undeva în dreapta mea. L-am urmărit pe vizitiu dându-se jos de pe capră şi de data asta l-am văzut bine la faţă. *Era* Cobden. A deschis larg portiera trăsurii şi a făcut un pas înapoi şi o plecăciune adâncă.

Doamna Wurmalde coborî foarte încet şi prudent, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă; apoi păşi cu mare grijă pe pietriş până la aleea pavată, înainte de a iuţi pasul spre uşă, măturând pe jos cu poalele fustei sale lungi, în formă de clopot, cu fruntea sus şi privirea hotărâtă şi poruncitoare. Cobden dădu fuga înainte şi-i deschise uşa, făcându-l iarăşi o temenea. O servitoare aştepta imediat lângă uşă; salută cu o plecăciune scurtă, când doamna Wurmalde intră. După ce uşa se închise, Cobden se întoarse la trăsură şi o duse, ieşindu-mi din vedere, undeva în spatele grajdurilor.

Eram gata să plec de la fereastră şi să mă întorc la mine în cameră, când am observat ceva care mi-a îngheţat inima. Cu toate că pietrişul era încă ud, mica alee pavată era uscată, iar urmele paşilor doamnei Wurmalde se vedeau clar, deopotrivă cu ale vizitiului.

M-am holbat la ele, nevenindu-mi să cred ce vedeam. Urmele pantofilor ei cu vârfuri ascuţite începeau de la marginea aleii şi duceau până la uşă. Dar între ele mai era un rând de urme mai mici. Nişte urme de picioare de animal cu trei degete, nu mai mari decât ale unui copilaş. Dar nu de animal care merge în patru labe. Şi într-o clipă, îngrozit, am înţeles…

Unde fusese plecată nu ştiam, dar nu se întorsese singură. Fustele acelea ample, în formă de clopot îi serviseră de minune scopului. Sub ele fusese ascuns Tibb. Iar acum era în

Conacul Read.

Cuprins de panică, amintindu-mi chipul acela hidos, înfiorător, pe care-l văzusem în oglinda din pivniţă, am plecat de la fereastră şi m-am întors iute în camera mea. De ce îl adusese aici, cu atâta grabă? Avea ceva de-a face cu mine? Deodată mi-am dat seama ce voia el. Tibb era un vizionar. Dacă putea citi viitorul sau nu, cu siguranţă putea vedea lucrurile de la distanţă mai bine decât orice vrăjitoare. Aşa descoperiseră clanurile din Pendle unde sunt cuferele mamei. Iar Tibb ştia, probabil, şi unde sunt cheile – ştia că le purtam la gât. De aceea fusese adus la Conacul Read în puterea nopţii. Doamna Wurmalde nu putea risca să mă atace cât timp eram oaspete în casa lui Nowell. Dar Tibb putea!

Trebuia să ies cât mai repede din casă, dar nu puteam pleca fără să-l trezesc pe Părintele Stocks şi să-l previn de pericol, aşa că m-am dus drept la uşa dormitorului său şi am ciocănit uşor. El încă mai sforăia zgomotos şi atunci am deschis binişor uşa, strecurându-mă înăuntru. Draperiile erau trase, dar era o lumânare aprinsă care răspândea o lumină galbenă în toată camera.

Părintele Stocks stătea întins pe pat, culcat pe spate; nu se mai ostenise să se dezbrace şi se vârâse în aşternuturi. Deşi mie îmi spusese că vom fi în siguranţă în Conacul Read, părea că se hotărâse să fie totuşi pregătit pentru orice ameninţare ce s-ar fi putut ivi peste noapte.

M-am apropiat de marginea patului şi m-am uitat la el. Avea gura larg deschisă şi sforăia foarte tare, buzele tremurându-i de fiecare dată când expira. M-am aplecat, am pus mâna pe umărul lui şi l-am scuturat uşurel. Niciun răspuns. L-am zgâlţâit din nou, ceva mai tare, apoi mi-am aplecat capul foarte aproape de urechea lui stângă.

— Părinte Stocks, am şoptit eu.

Apoi am ridicat vocea şi l-am strigat din nou.

Tot niciun răspuns. Faţa îi părea aprinsă. Mi-am pus mâna pe fruntea lui şi am descoperit că era într-adevăr fierbinte. Să fi fost bolnav?

Atunci adevărul îmi căzu ca piatra în stomac. Vrăjitoarele din Pendle erau faimoase pentru priceperea lor la otrăvuri. Eu nu

mâncasem din friptura de oaie. Părintele Stocks mâncase! Unele otrăvuri erau foarte toxice. Un praf de ciupercă otrăvitoare ar fi putut fi presărat peste carne. Unele ciuperci otrăvitoare îţi opresc imediat bătăile inimii; altele îşi fac efectul după mai mult timp.

Dar ar fi riscat oare doamna Wurmalde să-l omoare pe Părintele Stocks? Nu sub acoperişul casei sale. Nu voia decât să-l ştie dormind buştean până dimineaţa, ca să-i dea timp lui Tibb să pună mâna pe mine. Tibb venise aici ca să-mi ia cheile. Ei, şi n-ar fi putut s-o facă oricum, fără niciun risc în ceea ce o priveşte?

Atunci am înţeles. Slujnica probabil că mă pârâse că nu mă atinsesem de mâncare. De aceea plecase ea după Tibb. El avea s-o ajute să ia cheile oricum, fie că dormeam sau nu!

Mi se păru că se învârteşte camera cu mine. Cu inima bătându-mi nebuneşte, m-am târât spre uşă, am străbătut culoarul şi am început să cobor scările. Trebuia să părăsesc Conacul Read şi să mă întorc la Downham, ca să-l previn pe Vraci despre pericolul – încă unul! — Pe care-l reprezenta doamna Wurmalde. Oare din care clan făcea ea parte? Şi ce rol juca în planurile lor blestemate?

Holul de la intrare cu lambriuri de lemn întunecat avea trei uşi: una dădea în camera de lucru a magistratului, a doua în bucătărie şi a treia în salon. Tibb putea fi oriunde, dar nu voiam să dau nici peste doamna Wurmalde. Trăia aici ca stăpâna casei şi era, fără îndoială, obişnuită să fie servită la poruncă; de bună seamă intra rar în bucătărie, poate doar ca să dea ordine, şi nimeni n-ar fi gătit la ora asta. Aşadar, fără şovăială, am deschis uşa dinspre bucătărie. De aici, aş fi putut să ajung afară, în curte, şi să fug.

Numaidecât mi-am dat seama că am greşit. Luminată de o rază de lună din fereastră, doamna Wurmalde stătea lângă masă, între mine şi uşa de ieşire. Parcă mă aştepta şi ştia pe ce drum aveam să apuc, încercând să fug. Informaţiile astea să i le fi dat Tibb? I-am ocolit privirea, plimbându-mi repede ochii prin bucătărie: nu era luminată şi avea o mulţime de cotloane întunecate. Nu se vedea niciun semn c-ar fi şi Tibb acolo, dar el era foarte mic. S-ar fi putut ascunde oriunde, în umbră – probabil sub masă sau într-un dulap de vase. Poate se vârâse tot sub fustele ei?

— Dacă ai fi mâncat la cină, nu ţi-ar fi fost foame acum, zise ea, cu glas rece şi ameninţător, tăios ca o lamă de oţel.

M-am uitat la ea, dar nu i-am răspuns. Eram încordat, gata s-o rup la fugă. Însă bănuiam că Tibb era undeva în spatele meu.

— Pentru că de aceea eşti aici, acum, în bucătăria mea, în toiul nopţii, nu-i aşa? Sau te gândeai să pleci fără nici măcar un cuvânt de mulţumire pentru ospitalitatea primită?

Glasul ei se schimbase uşor. Când o întâlnisem în prezenţa Părintelui Stocks, nu observasem, dar acum am simţit un uşor accent străin. Tresărind, mi-am dat seama că era asemănător cu al mamei.

— Dacă aş fi mâncat la cină, aş fi fost în aceeaşi stare ca Părintele Stocks, i-am răspuns eu răstit. De genul ăsta de ospitalitate mă lipsesc.

— Ei bine, băiete, vorbeşti pe şleau – îţi recunosc calitatea asta. Aşa că-ţi voi vorbi la fel de direct. Avem cuferele tale şi ne trebuie cheile. De ce nu mi le dai, ca să scapi de o grămadă de necazuri şi de zbucium sufletesc?

— Cheile sunt ale mele, cum sunt şi cuferele, i-am răspuns.

— Bineînţeles că sunt, zise doamna Wurmalde, şi tocmai de aceea vrem să le cumpărăm de la tine.

— Nu sunt de vânzare…

— Oh, eu cred că da. Mai ales când o să auzi ce preţ suntem gata să-ţi plătim. În schimbul cuferelor *şi* al cheilor, îţi dăruim vieţile celor din familia ta. Dacă nu…

Am deschis gura să-i răspund, dar n-am putut articula niciun cuvânt. Eram înmărmurit de propunerea ei.

— Vezi, asta te face să te mai gândeşti, nu-i aşa? Zise ea, cu un zâmbet lacom pe faţă.

Cum aş fi putut refuza să-i dau cheile? Mă lăsase să înţeleg că dacă nu voiam, atunci Jack, Ellie şi Mary aveau să moară. Cu toate acestea, în ciuda durerii din inima mea, aveam un motiv întemeiat să refuz. Cuferele păreau foarte importante pentru clanurile vrăjitoarelor. Probabil că era ceva în ele – vreo informaţie anume – care le-ar fi sporit puterile malefice. După cum spusese domnul Gregory, era în joc ceva mult mai important decât siguranţa familiei mele. Aveam nevoie de timp. Timp să vorbesc cu magistrul meu. Şi mai era ceva

foarte ciudat în toată povestea asta. Vrăjitoarele erau foarte puternice. Aşa că de ce nu-mi lua ea cheile pur şi simplu cu forţa?

— Am nevoie de un timp de gândire, i-am răspuns eu. Nu pot să iau o decizie pe loc…

— Îţi dau o oră, niciun minut în plus, zise ea. Întoarce-te în camera ta şi gândeşte-te bine. Apoi vino aici şi dă-mi răspunsul tău.

— Nu, am protestat eu. Nu-mi ajunge o oră. Îmi trebuie o zi. O zi şi-o noapte.

Doamna Wurmalde se încruntă şi ochii îi fulgerară mânioşi. Făcu un pas spre mine: fustele îi foşniră şi pantofii ei ascuţiţi scoaseră două pocnete răsunătoare pe dalele reci ale bucătăriei.

— Timpul de gândire e un lux pe care nu ţi-l poţi permite, îmi spuse ea. Ai puţină imaginaţie, băiete?

Am dat din cap. Gura îmi era prea uscată ca să vorbesc.

— Atunci dă-mi voie să-ţi descriu un tablou. Închipuie-ţi o temniţă mohorâtă, întunecată şi părăsită, forfotind de viermi şi şobolani. Închipuie-ţi un puţ plin cu oase, duhnind a cadavre în putrefacţie de s-ar îngreţoşa şi cerurile. Nicio rază de lumină nu pătrunde până aici şi, în fiecare zi, este îngăduit ca o singură lumânare mică să fie aprinsă câteva ore, ca să lumineze, pâlpâind ofilită, grozăvia locului aceluia. Fratele tău Jack este legat cu lanţuri de un stâlp. Bolboroseşte şi delirează; ochii îi sunt rătăciţi, faţa trasă şi mintea un iad. În parte, e vina noastră, dar cea mai mare parte din vină o aveţi tu şi tovarăşii tăi. Da, din pricina ta suferă el.

— Cum să fie vina *mea*? Am întrebat-o furios.

— Pentru că tu eşti fiul mamei tale şi ai moştenit lucrarea pe care a făcut-o ea. Şi lucrarea şi vina, zise doamna Wurmalde.

— Ce ştii tu despre mama mea? Am întrebat-o, zădărât de cuvintele ei.

— Suntem duşmance vechi, zise ea, aproape scuipând cuvintele. Şi am venit din aceeaşi ţară – ea din nordul barbar, eu din mai cizelatul climat din sud. Ne cunoaştem bine una pe alta. De multe ori ne-am luptat, în trecut. Dar şansa mea de răzbunare a sosit abia acum şi o să înving, orice-ar face ea. Ea e acasă, acuma, dar încă îşi aruncă puterile împotriva noastră. Vezi tu, noi n-am putut ajunge în odaia unde erau puse la

păstrare cuferele. Intrarea ne era oprită. Ne-o oprea ea, de la distanţă, ţesându-şi puterile într-o stavilă de care nu puteam trece. Drept răzbunare, l-am bătut pe fratele tău până i-a dat sângele, dar a fost încăpăţânat şi când am văzut că asta nu dă roade, l-am ameninţat că-i schingiuim soţia şi copilul. Până la urmă, a făcut ce i-am cerut şi a intrat el ca să scoată cuferele afară. Însă odaia n-a fost bună cu el. Probabil pentru că el te trădase pe tine. Vezi tu, gelos pe moştenirea ta, el îşi făcuse în secret o copie a cheii, pe când i-o lăsaseşi tu pe a ta în păstrare. La câteva minute după ce ne-a predat cuferele, şi-a dat ochii peste cap şi a început să bolborosească şi să delireze. Astfel, trupul lui e în lanţuri, într-o temniţă, dar mintea îi este probabil într-un loc mult mai cumplit. Acuma vezi tabloul? Ţi-e mai clar?

Mai înainte să apuc să-i răspund, doamna Wurmalde a continuat:

— Nevasta lui e cu el, făcând şi ea ce poate, cât de puţin, pentru el. Uneori îi umezeşte fruntea. Alteori încearcă să-i liniştească nebunia, vorbindu-i. Şi pentru ea e greu, foarte greu, fiindcă şi ea are sufletul adânc mâhnit. E destul de rău că fetiţa se stinge sub ochii ei şi ţipă noaptea de groază. Dar şi mai rău încă e că şi-a pierdut copilul nenăscut – fiul ei şi moştenitorul pe care fratele tău şi-l dorea atât de tare. Mă îndoiesc că biata femeie poate îndura mai multe.

Dar i s-ar mai putea da şi altele de îndurat, dacă asta trebuie ca să te înduplece pe tine. Există o vrăjitoare pe nume Grimalkin, o ucigaşă nemiloasă pe care Malkinii o trimit uneori împotriva duşmanilor lor. Ea e foarte pricepută la folosirea armelor, mai ales a cuţitelor cu lame lungi. Îi place foarte mult îndeletnicirea ei de căpetenie. Îi place să ucidă şi să schilodească. Dar mai există o îndeletnicire care îi bucură mintea aia bolnavă. Se dă în vânt să tortureze. Să provoace durere. Adoră să foarfece – *ţac, ţac!* Ce zici, să dau familia ta pe mâinile ei? Nu trebuie decât să rostesc un cuvânt. Aşa că, ia gândeşte-te, băiete! Poţi să-ţi mai laşi familia încă un ceas în chinurile acestea – ca să nu mai vorbim despre o zi şi o noapte, cât ai cerut tu?

Îmi vuia capul. Mi-am amintit semnul foarfecilor pe care Grimalkin îl cioplise în scoarţa stejarului ca avertisment. Ce-mi

descrisese Wurmalde era cumplit şi mi-a trebuit toată tăria voinţei să nu-mi smulg cheile de la gât şi să i le dau pe loc, chiar în clipa aceea. În schimb, am tras adânc aer în piept şi am încercat să-mi alung din minte scena pe care mi-o adusese în faţa ochilor minţii. Mă schimbasem mult de când eram ucenicul Vraciului. La Priestown, dădusem piept cu un demon numit Urgia şi refuzasem să mă plec poruncii sale de a-i reda libertatea. La Anglezarke îl înfruntasem pe Golgoth, unul dintre Vechii Zei, şi în ciuda încredinţării mele că, făcând aşa, aveam să-mi pierd deopotrivă viaţa şi sufletul, refuzasem să ascult cererea lui stăruitoare de a-l elibera dintr-o pentagramă. Dar acum situaţia era diferită. Acum familia mea era direct ameninţată şi ceea ce-mi fusese descris îmi aduse un nod în gât şi lacrimi în ochi.

Cu toate acestea, după cum mă învăţase magistrul meu, un lucru era mai presus de toate celelalte. Eu slujeam Comitatul şi cea dintâi datorie a mea era să-i ajut pe oamenii care trăiau aici. Pe toţi oamenii, nu doar pe cei dragi.

— Îmi trebuie totuşi o zi şi o noapte ca să cumpănesc lucrurile cu grijă. Dă-mi răgazul ăsta sau răspunsul meu e „nu”, am spus eu, încercând să-mi stăpânesc vocea.

Doamna Wurmalde şuieră printre dinţi ca pisica.

— Vasăzică te gândeşti să câştigi timp, nu-i aşa, nădăjduind că până mâine ei vor fi salvaţi? Mai gândeşte-te o dată, băiete! Nu te amăgi singur. Zidurile Turnului Malkin sunt cu adevărat de netrecut. Ai fi un prost să-ţi pui speranţele într-o mână de soldaţi. Curajul lor se va duce pe apa Sâmbetei, iar genunchii lor vor tremura curând de frică. Pendle o să-i înghită de vii. Va fi ca şi cum n-ar fi existat vreodată!

Stătea aşa, înaltă şi înfumurată, crăpând de răutate şi sigură pe propriile puteri. Aici nu aveam nicio armă la dispoziţie, dar aveam la Downham, la doar câteva mile în nord. Cum s-ar fi simţit doamna Wurmalde cu un lanţ de argint strâns înfăşurat în jurul ei, legată fedeleş până la gură? Dacă urma să fie cum voiam eu, avea să afle ea curând. Dar, deocamdată, eram lipsit de apărare. Vrăjitoarele au forţă. Mă prinseseră unele de vreo câteva ori la viaţa mea şi doamna Wurmalde părea destul de puternică încât să mă înşface şi să-mi smulgă cheile cu forţa. M-am întrebat din nou de ce n-o făcea. Sau, dacă voia să nu-şi mânjească ea mâinile, de ce nu-l punea pe Tibb

s-o facă?

Ea trebuia să-şi păstreze poziţia, după cum îmi spusese Părintele Stocks. Asta explica, în parte, reţinerea ei. Spera probabil că-şi va păstra reputaţia neatinsă indiferent ce avea să se întâmple în următoarele câteva săptămâni sau zile. Dar nu era oare mai mult de atât? Dacă de fapt *nu putea* să ia cheile de la mine cu forţa. Dacă trebuia să i le dau eu de bunăvoie sau la schimb pentru altceva? Poate că mama controla interdicţia chiar şi de la distanţă, întreţinând bariera aceea de protecţie. Era o slabă speranţă, dar m-am agăţat de ea cu disperare.

— O zi şi o noapte, i-am repetat eu doamnei Wurmalde. Am nevoie de răgazul ăsta. Răspunsul meu e neschimbat…

— Fie, atunci! Se răsti ea. Şi dacă încerci vreun şiretlic, gândeşte-te la cât suferă familia ta. Dar n-o să ai voie să părăseşti casa asta. Nu-ţi pot permite. Întoarce-te în camera ta. Acolo ai să stai până când ne dai cheile.

— Dacă nu mă duc la Turnul Malkin, seniorul Nowell o să se întrebe ce s-a întâmplat…

Ea zâmbi ameninţător.

— O să-i trimit vorbă că şi tu şi Părintele Stocks aţi căzut bolnavi şi aveţi febră. Seniorul Nowell va fi prea ocupat mâine ca să-şi facă griji pentru absenţa ta. Tu vei fi ultima lui problemă. Nu, trebuie să rămâi aici! Să încerci să pleci fără ştirea mea ar fi foarte periculos. Casa asta e păzită de ceva ce cu siguranţă n-ai vrea să întâlneşti. N-ai scăpa cu viaţă.

În clipa aceea, se auzi ceva din depărtare. Bătăile grave ale unei pendule răsunară prin toată casa. Era miezul nopţii. Pendula bătuse de douăsprezece ori.

— Până mâine la ora asta, trebuie să hotărăşti, mă avertiză Wurmalde. Ia decizia greşită sau nu-mi da niciun răspuns şi familia ta va muri – tu alegi!

CAPITOLUL 10

TIBB

M-am întors în camera mea şi am închis uşa după mine. Voiam cu tot dinadinsul să evadez, dar mi-era teamă să încerc. Îmi pierise tot curajul. Undeva, prin casa aceea mare, se afla Tibb, pândindu-mi orice mişcare. Nu aveam nimic cu care să mă apăr şi bănuiam că n-aş fi ajuns bine la o uşă care să dea spre curte şi m-ar fi şi prins.

La început, cum nici nu-mi trecea prin gând să dorm – căci grijile şi temerile mele se învălmăşeau fără încetare în cap – mi-am pus un scaun la fereastră şi m-am uitat lung afară. Acolo, peste domeniu şi câmpurile de dincolo de el, scăldate în lumina lunii, părea să domnească pacea. Din când în când, pe lângă sforăitul Părintelui Stocks, puteam desluşi slabe râcâituri venind din partea cealaltă a culoarului. Poate că erau şoareci. Dar se putea foarte bine să fie Tibb, dând târcoale. Mă făceau să mă simt foarte încordat şi neliniştit.

Am deschis fereastra şi m-am uitat în jos, la perete. Era acoperit cu iederă. Aş fi putut oare să evadez pe fereastră? Oare iedera mi-ar fi ţinut greutatea? Am întins braţul peste pervaz şi am apucat de plantă, dar când am tras puţin de ea, am rămas cu frunzele şi tulpiniţele în mână. Fără îndoială că era tăiată în jurul ferestrelor cel puţin o dată pe an – ăştia probabil că erau noii vlăstari. Oare, ceva mai departe, tulpina nu era mai groasă, mai lemnoasă şi mai bine prinsă de perete?

Ar fi fost o încercare plină de risc. Wurmalde n-ar fost în stare să-mi adulmece intenţiile dinainte; cu toate acestea, în clipa în care aş fi început coborârea, Tibb m-ar fi simţit. Ar fi trebuit să cobor cu mare atenţie, ceea ce mi-ar fi luat timp. Creatura ar fi putut să-mi vină în întâmpinare, mai înainte de a atinge eu pământul. Dacă aş fi căzut, ar fi fost mai rău… Nu, era prea riscant. Am dat gândul deoparte şi-n locul lui au năvălit imagini care mai de care mai negre. Scenele crude pe care Wurmalde le sădise în mintea mea redeveniră vii şi aproape cu neputinţă de înlăturat: Jack în chinuri, Mary ţipând de frică, îngrozită de întuneric, biata Ellie jelindu-şi pruncul nenăscut pe care îl pierduse. Vrăjitoarea ucigaşă, Grimalkin, lăsată să provoace în voie mai multă durere. *Ţac-ţac-ul* foarfecilor ei…

Dar, pe măsură ce noaptea trecea încet, grijile mele au fost înlocuite de oboseală. Mâinile şi picioarele parcă-mi erau de plumb şi am simţit nevoia să mă întind în pat. Ca şi Părintele Stocks, n-am mai catadicsit să mă dezbrac, ci m-am lungit pur şi simplu pe spate, peste aşternuturi. La început, n-am vrut să adorm, dar curând pleoapele mi s-au îngreunat şi ochii au început să mi se închidă, toate preocupările şi temerile mele alunecându-mi uşor din minte.

Mi-am amintit că Wurmalde îmi acordase o zi întreagă şi o noapte ca să ajung la o decizie. Câtă vreme stăteam în casă, nimic nu avea să-mi facă vreun rău. Dimineaţă, aveam să fiu odihnit şi gata de acţiune, capabil să găsesc o cale de a-mi rezolva toate problemele. Nu mai aveam de făcut altceva, decât să mă relaxez...

Cât am dormit nu ştiu; dar ceva mai târziu, am fost trezit brusc de cineva strigând:

— Nu! Nu! Pleacă! Lasă-mă în pace! Dă-te jos de pe mine!

Am auzit asta ca prin vis. Pentru câteva clipe n-am ştiut unde mă aflu şi mă uitam buimac la tavan. Era foarte întuneric în cameră – nu mai era lună ca să mai văd ceva la lumina ei. Cu greu am recunoscut glasul ca fiind al Părintelui Stocks.

— O, Doamne! O, Doamne, dă-mi drumul! Strigă el din nou, plin de groază.

Ce păţise? Ce se întâmpla? Şi atunci mi-am dat seama că preotul era torturat de cineva. Să fi fost vrăjitoarea sau Tibb? N-aveam nicio armă şi nu ştiam ce să fac, dar trebuia să încerc să-l salvez. Totuşi, când am încercat să mă ridic în capul oaselor, am descoperit că n-aveam pic de vlagă. Trupul mi-era amorţit, mâinile şi picioarele nu mă ascultau. Ce era cu mine? Mă simţeam slăbit şi bolnav.

Nu mă atinsesem de carnea de oaie, aşa că nu putea fi otravă. Să fi fost vreo vrajă? Stătusem aproape de Wurmalde. Prea aproape. Fără îndoială că folosise un soi de magie neagră asupra mea.

Atunci l-am auzit pe Părintele Stocks începând să se roage:

— Din prăpastia deznădejdii strigat-am către Tine, o, Doamne. Doamne, auzi-mi chemarea...

La început, vocea preotului se auzea clar şi întreruptă de gemete şi strigăte de durere, dar treptat s-a stins într-un

murmur slab şi acela înăbuşit curând.

A urmat aproape un minut de tăcere, dar apoi am auzit râcâituri la uşa camerei mele. Din nou am dat să mă ridic. Zadarnic. Cu mari eforturi, am descoperit că-mi pot mişca puţin capul şi l-am întors niţel la dreapta, cât să pot privi spre uşă.

Ochii mi s-au obişnuit rapid cu întunericul şi am putut vedea destul de bine cât să-mi spun că uşa era uşor întredeschisă, nu mai mult de-o crăpătură. Dar în timp ce mă uitam la ea, cuprins de frică şi neputincios, a început să se caşte mai larg, făcându-mi inima să mi se zbată în piept. Lărgindu-se din ce în ce mai mult, balamalele scârţâiră când, încet, uşa ajunse deschisă de perete. Mă holbam spre întunericul adânc de dincolo de ea, îngrozit, dar aşteptând. În orice clipă aveam să-l văd pe Tibb intrând în camera mea.

Nu puteam desluşi absolut nimic, dar îl puteam totuşi auzi – ghearele râcâind şi scurmând, muşcând adânc din lemn. Atunci mi-am dat seama că zgomotul venea de deasupra, nu de dedesubtul meu. Mi-am întors ochii în sus, la timp ca să văd o formă neagră venind pe tavan ca un păianjen şi oprindu-se exact deasupra patului meu. Fără să-mi pot mişca decât capul, am început să respir adânc, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Frica făcea Întunericul mai puternic. Trebuia să-mi stăpânesc frica.

Puteam vedea conturul celor patru membre şi al trupului, dar capul părea mult mai nedesluşit. Întotdeauna eram în stare să văd bine pe întuneric şi ochii mei continuară să se obişnuiască, până când am reuşit, în cele din urmă, să pricep ceva din ceea ce mă ameninţa de sus.

Tibb se căţărase pe panourile de lemn ale tavanului, aşadar spinarea lui păroasă şi membrele erau în planul îndepărtat. Dar capul îi atârna, cu susul în jos, spre pat, susţinut de un gât lung şi musculos, astfel încât ochii îi veneau sub gură; şi ochii aceia luminau uşor în întuneric şi priveau ţintă într-ai mei; gura era larg deschisă, descoperind vederii dinţii ascuţiţi ca acele, dinăuntru.

Ceva a picurat atunci pe fruntea mea. Ceva un pic lipicios şi cald. Părea să vină dinspre gura deschisă a creaturii. Alte două picături căzură, una pe perna de sub capul meu, cealaltă pe pieptul cămăşii. Apoi Tibb vorbi, vocea-i hârâind răguşită în

întuneric.

— *Îţi văd limpede viitorul. Viaţa ta va fi tristă. Magistrul tău va muri şi tu vei rămâne singur. Ar fi fost mai bine să nu te mai fi născut.*

Nu i-am răspuns, dar m-am liniştit, frica pierindu-mi cu repeziciune.

— *Văd o fată, curând va fi femeie,* continuă Tibb. *Fata cu care-ţi vei împărţi viaţa. Ea te va iubi, te va trăda şi, în cele din urmă, va muri pentru tine. Şi totul va fi fost în zadar. Totul pentru nimic, în final. Mama ta a fost crudă. Ce mamă ar aduce pe lume un copil pentru un viitor atât de lipsit de speranţă? Ce mamă ţi-ar cere ceva ce nu poate fi înfăptuit? Ea cântă un cântec al caprei şi tu eşti în mijlocul lui. Adu-ţi aminte cuvintele mele, când te vei uita în gura morţii*...

— Nu vorbi aşa despre mama! I-am retezat-o furios. Nu ştii nimic despre ea!

Dar mă zăpăcise cu „cântecul caprei”. Ce însemna asta?

Răspunsul lui Tibb veni sub forma unui pufnet de râs, şi o altă picătură de salivă îi căzu din gură, pătându-mi pieptul cămăşii.

— *Eu nu ştiu nimic? Cât te înşeli. Ştiu mai mult decât tine. Mult, mult mai mult decât tine. Mai mult decât vei ştii tu vreodată...*

— Atunci ştii şi ce se află în cuferele alea, am spus eu, încetişor.

Tibb scoase un lung răget de mânie.

— Nu poţi să vezi, nu-i aşa? L-am zeflemisit eu. Nu poţi să vezi totul...

— *O să ne dai tu cheia curând şi atunci vom vedea. Atunci vom şti!*

— Îţi spun eu de pe acuma, am zis eu. Nu-i nevoie să mai aştepţi cheile...

— *Spune-mi, spune-mi!* Mă îmboldi Tibb.

Deodată, nu mă mai temeam de el. Habar n-aveam ce-o să-i răspund, dar, când am vorbit, cuvintele mi-au ieşit din gură ca rostite de altcineva.

— În cuferele acelea se află moartea ta, am spus eu liniştit. În cuferele acelea se află nimicirea clanurilor din Pendle.

Tibb scoase un muget puternic de mânie şi ruşine şi, pentru o clipă, am crezut că o să se năpustească în jos, asupra mea. În loc de asta, am auzit zgomotul ghearelor crestând panourile

de lemn ale tavanului şi silueta neagră de deasupra mea o luă spre uşă. După alte câteva clipe, eram singur.
Voiam să mă ridic şi să mă duc în camera de alături, ca să văd dacă-i pot ajuta pe Părintele Stocks, dar uni lipseau puterile pentru asta. M-am zbătut mai multe ore, chinuitor de lungi, prin întuneric, dar eram prea slăbit şi epuizat ca să mă dau jos din pat şi-am zăcut acolo, înrobit de puterea lui Wurmalde.

Abia când prima rază de lumină a zorilor inundă fereastra a luat sfârşit şi vraja de vlăguire a trupului meu. Am izbutit să mă ridic în capul oaselor şi m-am uitat în jos, la pernă. Era o pată de sânge pe ea; alte două pete se vedeau pe cămaşa mea. Sângele care picurase din gura deschisă a lui Tibb. Probabil se hrănise înainte…
Amintindu-mi gemetele, strigătele şi rugăciunile din camera de alături, am ieşit în fugă pe culoar. Uşa dormitorului preotului era întredeschisă. Am împins-o mai mult şi am păşit înăuntru cu băgare de seamă. Draperiile grele erau încă trase, lumânarea arsese de mult până la capăt şi camera era aproape cufundată în beznă. Vedeam forma trupului Părintelui Stocks de pe pat, dar nu-l auzeam respirând.

— Părinte Stocks, l-am strigat eu şi am primit un geamăt slab drept răspuns.
— Tu eşti, Tom? Zise el stins. Eşti teafăr?
— Da, Părinte. Dar dumneata?
— Trage draperiile, să între puţină lumină…
M-am dus la fereastră şi am tras draperiile deoparte, după cum îmi ceruse. Vremea se schimbase, urâţindu-se, şi cerul era înţesat cu nori negri. Când m-am întors către Părintele Stocks, am făcut un pas înapoi de groază. Perna şi cearşaful de deasupra erau o baltă de sânge. M-am apropiat de marginea patului şi m-am uitat la el, plin de milă pentru starea lui.
— Ajută-mă, Tom, ajută-mă să mă ridic puţin…
Mă prinse de mâna dreaptă şi l-am tras înainte, ca să stea în capul oaselor. Gemu, ca de durere. Fruntea era lac de sudoare şi era alb ca varul. Cu mâna stângă, i-am ridicat perna şi i-am

potrivit-o la spate, ca să-l sprijin de ea.
— Îţi mulţumesc, Tom. Îţi mulţumesc. Eşti un băiat bun, zise el, căznindu-se să zâmbească.
Glasul îi tremura şi răsufla iute.
— L-ai văzut pe demonul acela? Te-a vizitat şi pe tine, astă-noapte? Mă întrebă el.
Am dat din cap.

— A venit până la mine în cameră, dar nu s-a atins de mine. Doar am vorbit, atâta tot.
— Slavă Domnului, zise preotul. A vorbit şi cu mine, şi ce mai poveste mi-a spus. Ai avut dreptate în privinţa doamnei Wurmalde – am subestimat-o. Nu-i mai pasă nici cât negru sub unghie de poziţia ei în casă. Este puterea din spatele clanurilor din Pendle, cea care încearcă să le unească. În câteva zile, tot ţinutul îi va aparţine Diavolului. Zilele ei de prefăcătorie s-au sfârşit, se pare. Deja a reuşit să unească Malkinii cu Deane-ii şi crede că îi va putea convinge şi pe Mouldheel să li se alăture. Atunci, de Lammas, cele trei clanuri se vor aduna să-l reînvie pe Necuratul şi să aducă o nouă epocă de Întuneric peste această lume.
Când făptura aceea a iadului a terminat de vorbit, s-a lăsat să cadă de pe tavan pe pieptul meu. Am încercat s-o dau deoparte, dar mi-a băut sângele cu nesaţ şi-n câteva clipe am devenit neputincios ca un pisoi. M-am rugat. M-am rugat mai cu sârg decât oricând. Mi-ar plăcea să cred că Domnul mi-a răspuns, dar de fapt cred că m-a părăsit, căci demonul acela a băut până s-a săturat…
— Ai nevoie de un doctor, Părinte. Trebuie să-ţi aducem ajutoare…

— Nu, Tom. Nu de un doctor am eu nevoie. Dacă aş fi lăsat singur, să mă odihnesc, puterile mi-ar reveni, dar n-am să am şansa. Îndată ce-o să se întunece, bestia se va întoarce ca să se hrănească din nou cu sângele meu şi, de data asta, mă tem c-am să mor. Oh, Tom! Zise el, strângându-mă de braţ, cu ochii holbaţi de frică, tremurând din tot corpul. Mi-e frică să mor aşa, singur în întuneric. M-am simţit de parc-aş fi fost în fundul unui puţ adânc, cu Satana însuşi apăsându-mă în jos şi

înăbuşindu-mi strigătele, de nici măcar Domnul nu mi-a mai auzit rugăciunile. Sunt prea slăbit ca să mă mişc, dar tu trebuie să pleci de-aici, Tom. Am nevoie de John Gregory acum. Adu-l pe John aici. El o să ştie ce e de făcut. El e singurul care mă mai poate ajuta acum…

— Nu-ţi face griji, Părinte, i-am spus eu. Încearcă să te odihneşti. O să fii în siguranţă pe timpul zilei. O să plec de îndată ce-o să pot şi o să mă-ntorc cu magistrul meu, cu mult înainte de asfinţit.

M-am întors în camera mea, gândindu-mă la Tibb şi la ce ameninţare ar mai fi reprezentat el pentru mine acum. Studiile mele mă învăţaseră câteva lucruri. Tibb era o creatură a Întunericului, aşa că, foarte probabil, trebuia să se ascundă pe timpul zilei. Chiar dacă putea suporta lumina, probabil n-ar fi fost la fel de periculos. M-am hotărât să risc să mă cobor pe iederă, dar nu până ce căruţa nu avea să dea colţul aleii pietruite, ieşind la drum. Nu voiam să fiu văzut de Cobden, căruţaşul; chiar şi cei doi portărei puteau să fie în slujba lui Wurmalde.

După vreo douăzeci de minute, am auzit zgomotul copitelor cailor venind din spatele casei şi l-am văzut pe Cobden mânând căruţa către porţi. De data aceasta nu se mai deschiseră singure, iar el fu silit să se dea jos să le dezlege. Dincolo de ele, se întâlni curând cu guvernatorul Barnes, urmat de cei doi portărei, pe jos. După ce oamenii săriră în căruţă, grupul porni spre Turnul Malkin, fără s-arunce nici măcar o privire spre conac. Fără îndoială, Cobden fusese instruit ce să le spună guvernatorului şi lui Nowell. Din câte ştiau ei, şi Părintele Stocks şi eu eram bolnavi.

În timp ce-i priveam pierzându-se în depărtare, am început să mă îndoiesc c-ar fi înţelept să mă întorc la Downham. Vraciul şi Alice ne aşteptaseră cu veşti. Acum, după o zi şi o noapte fără niciun cuvânt despre ce se întâmplase, probabil ieşiseră să facă nişte cercetări şi s-ar fi putut să fie deja pe drum încoace. Asta nu era chiar atât de rău, pentru că atât Vraciul cât şi Alice cunoşteau bine ţinutul Pendle şi-ar fi apucat-o de-a dreptul spre Conacul Read, trecând pe la vest de deal, pe acolo pe unde venisem şi eu cu Părintele Stocks. Mai mult ca sigur aveam să-i întâlnesc pe drum.

Am deschis fereastra şi am sărit peste pervaz, cu picioarele

înainte, întorcându-mă ca să fiu cu faţa la zid. M-am ţinut bine de pervaz şi m-am lăsat încet în jos, până am ajuns cu braţele întinse, apoi mi-am mutat mâna stângă spre iederă, împlântându-mi degetele adânc în ea şi simţind tulpinile groase de lemn, spre marea mea uşurare. Iedera rezista greutăţii mele, dar am coborât crispat, temându-mă de ce m-ar fi putut aştepta la baza zidului. Am riscat nu o dată, în graba de a mă vedea cât mai repede posibil cu picioarele pe pământ, dar câteva clipe mai târziu aterizam pe pietriş şi imediat o rupeam la fugă spre porţi. Am privit înapoi o dată sau de două ori şi m-am liniştit să descopăr că nu se vedea niciun semn din partea urmăritorilor. Odată scăpat de pe domeniul Conacului Read, am luat-o spre nord, peste câmp, alergând din răsputeri către Downham.

În linie dreaptă, distanţa dintre Conacul Read şi Downham este probabil de nu mai mult de cinci sau şase mile, dar pe terenul deluros, greu de străbătut, însemna că era în realitate mult mai departe. Trebuia să ajung acolo şi înapoi până la căderea nopţii, aşadar am fugit, cea mai mare parte din timp. Mi se părea normal să parcurg drumul dus cât mai repede cu putinţă, ca astfel să-l fac pe cel de întors cu un pas mai de voie, pentru că atunci aş fi fost frânt de oboseală.

După primele două mile, n-am mai fugit, ci am mers foarte repede. Înaintam mulţumitor şi, imediat după ce socoteam eu c-ar fi jumătatea drumului, mi-am îngăduit cinci minute de popas, ostoindu-mi setea cu apa rece dintr-un izvor. Dar când am pornit din nou, mi s-a părut mult mai greu. Să ajunezi e o idee bună când ai de înfruntat Întunericul, dar nu ţi-e de ajutor când trebuie să depui un mare efort, iar eu nu mai mâncasem de o zi, de la gustarea aceea cu friptură rece de oaie. M-am simţit slăbit şi-au început să mă junghie toate încheieturile. Dar atunci m-am gândit la bietul Părinte Stocks şi am strâns din dinţi, Silindu-mă să fug încă o milă, înainte de a încetini din nou şi a continua într-un pas vioi. Eram recunoscător păturii de nori, mulţumită căreia nu trebuia să mai simt şi dogoarea soarelui în creştet.

Tot speram că o să-i întâlnesc pe Vraci şi pe Alice, dar nu zăream deloc vreun semn din partea lor. Când am ajuns la

marginea satului Downham, în pofida tuturor încercărilor mele de a mă grăbi, era deja jumătatea amiezii şi nu-mi surâdea perspectiva drumului de întoarcere.

Dar când am sosit în Downham, spre disperarea mea, Vraciul nu era acolo.

CAPITOLUL 11

HOȚ ȘI UCIGAȘ

Alice îmi ieşi în întâmpinare la poarta bisericii.

Când m-am apropiat, i-am văzut zâmbetul de bun venit începând să-i piară. Îmi citise expresia de pe faţă şi înţelesese că era rost de necazuri.

— Eşti bine, Tom?

— Domnul Gregory e aici? Am întrebat eu.

— Nu. Fratele tău James a sosit aseară şi au plecat împreună la prima oră a dimineţii.

— De ce? Au spus când se întorc?

— Moş Gregory niciodată nu-mi spune mie prea multe, nu-i aşa? A vorbit cu James, dar mai mult s-a asigurat că eram departe şi nu trăgeam cu urechea.

Încă nu are încredere în mine şi probabil că n-o să aibă niciodată. Cât despre când or să se-ntoarcă, n-a spus nimic. Dar sunt sigură c-or să fie înapoi până-n asfinţit. A zis doar să-l aştepţi aici.

— Nu pot. Părintele Stocks e în primejdie, i-am spus eu. Îndată după lăsarea nopţii, dacă nu primeşte ajutor, o să moară. Am venit să-l iau pe Vraci, dar acum va trebui să mă întorc singur şi să văd ce pot să fac.

— Nu singur, Tom, zise Alice. Unde mergi tu, merg şi eu. Povesteşte-mi…

I-am explicat pe scurt situaţia, descriindu-i esenţialul, în timp ce treceam repede pe lângă biserică şi apoi printre pietrele funerare, spre casă. Alice n-a pus multe întrebări, dar a părut îngrozită când i-am spus că Tibb i-a băut sângele Părintelui Stocks. Iar când i-am pomenit de Wurmalde, o expresie nedumerită i-a fluturat pe faţă.

Când am terminat, a suspinat.

— Merge din rău în mai rău, zău aşa. Am şi eu să-ţi spun ceva…

În clipa aceea, am ajuns la uşa casei.
— Las' că-mi spui pe drum, i-am zis eu. Vorbim în timp ce mergem.

Fără să mai pierd nicio clipă, mi-am luat toiagul de scoruş. Sacul m-ar fi încurcat, aşa că l-am lăsat acasă, dar mi-am pus un pumn de sare în buzunarul drept al pantalonilor şi unul de pilitură de fier în cel stâng. În plus, mi-am legat lanţul de argint în jurul mijlocului, pe sub cămaşă. Încă o dată am renunţat la pelerină: era periculos în Pendle să te arăţi tuturor ca ucenicul unui vraci.
După aceea i-am scris un bilet Vraciului, să-l anunţ ce se întâmplase:

Dragă domnule Gregory,
Părintele Stocks e în mare primejdie, la Conacul Read. Te rog, vino şi dumneata *acolo cât* de repede poţi. Adu-l şi pe James. O să avem nevoie de tot ajutorul cu putinţă.
Tibb a băut din sângele Părintelui Stocks şi l-a lăsat slăbit şi mai mult mort decât viu. *Creatura* va veni să se hrănească din nou după ce se întunecă şi, dacă nu mă întorc să-l ajut, cu siguranţă Părintele va muri. Fereşte-te de doamna Wurmalde, menajera. E o vrăjitoare care încearcă să unească toate cele trei clanuri. Vine din *Grecia* şi este *o* veche *duşmancă a mamei mele.*

Ucenicul dumitale, Tom

P.S. Unii dintre* servitorii *magistratului* Nowell se pare că lucrează pentru *Wurmalde.* Nu te *încrede* în *nimeni.

Cu aceasta, am băut o cană cu apă şi am ronţăit un pic de brânză. Am luat o bucată de brânză şi cu mine, să am pe drum, iar în mai puţin de douăzeci de minute de când sosisem la Downham, eram din nou pe drum. Dar de data asta nu mai eram singur.
La început, am mers în tăcere şi cu un pas foarte rapid, Alice în frunte, fiindcă recunoscuse şi ea că trebuia să ne grăbim să ajungem la Conacul Read până se întuneca. După ce am

străbătut cam o treime din distanţă, am început să mă simt foarte obosit, dar m-am forţat să merg mai departe închipuindu-mi-l pe Tibb pe tavan, gata să se lase să cadă pe pieptul Părintelui Stocks. Era prea cumplit şi să mă gândesc – trebuia să-l scot pe preot din Conacul Read mai înainte să se întâmple asta.

Cu toate acestea, aproape înainte să-mi dau seama, am început să mergem mai încet. Din pricina lui Alice. Acum venea după mine, gâfâind, şi părea că nu mai poate ţine pasul. M-am întors să văd ce-a păţit şi am băgat de seamă că era palidă şi obosită.

— Ce s-a întâmplat, Alice? Am întrebat-o eu, oprindu-mă. Nu arăţi prea bine…

Alice căzu în genunchi şi deodată ţipă de durere, apoi se apucă de gât şi începu să horcăie.

— Nu pot să respir cum trebuie, icni ea. Parcă mă strânge cineva de gât!

Pentru moment am intrat în panică, neştiind ce puteam să fac ca s-o ajut, dar treptat respiraţia lui Alice se întoarse la normal şi se aşeză, frântă, pe iarbă.

— Asta-i mâna lui Mab Mouldheel. Se foloseşte de şuviţa aia de păr împotriva mea, asta-i. Aşa mi-a făcut toată ziua. Dar nu te teme, a început să treacă. Hai să ne odihnim vreo zece minute şi o să mă simt mai bine. De altfel, am ceva să-ţi spun. Ceva la care trebuie să te gândeşti…

Încă îngrijorat pentru Părintele Stocks, am vrut să o iau înainte, cerându-i lui Alice să mă prindă din urmă când şi-o reveni. Dar părea sigur că o să ajungem la conac înainte de asfinţit, iar eu eram la fel de obosit, aşa că mi-am zis că zece minute n-o fi foc. De altfel, eram curios. Ce avea să-mi spună?

Ne-am aşezat pe un tăpşan cu iarbă, stând cu spatele la deal. De cum mi-am întins picioarele, Alice începu.

— Am stat de vorbă cu Mab, asta am făcut. Vrea să-ţi transmit un mesaj…

— Mab Mouldheel? Ce-ai căutat să stai de vorbă cu ea? Am mustrat-o eu.

— N-am ales eu să stau de vorbă cu ea, bine? A venit să mă caute ea pe mine. A fost pe acolo în dimineaţa asta, nu la multă vreme după ce a plecat Moş Gregory. Am auzit pe cineva strigându-mă pe nume de partea cealaltă a zidului şi

am ieşit. Era Mab. Nu putea să sară de partea astălaltă, căci casa e construită pe pământul bisericii. Pământ sfinţit, este? Mab nu poate pune piciorul acolo. În orice caz, a vrut să-ţi spun aşa: ea vrea cuferele numai pentru ea; în schimb, o să te conducă în Turnul Malkin şi o să te ajute să-i salvezi pe Jack şi pe familia lui.

M-am uitat la Alice uluit.

— Crezi tu că poate face asta?

— Da, şi mai mult, cred că e îndrăgostită de tine. Puţin mai mult decât foarte, aş spune!

— Nu glumi, am zis eu. E o vrăjitoare malefică. Noi suntem duşmanii ei naturali.

— S-au întâmplat ele lucruri şi mai ciudate, mă tachină Alice.

— Oricum, am zis, schimbând repede subiectul, cum o să mă ducă să intru în turn?

— E un tunel. Duce drept la temniţe.

— Dar de ce-am avea noi nevoie de Mab să ne călăuzească, Alice? Tu eşti o Deane şi totodată o Malkin, dinspre mama ta. Cu siguranţă tu ştii unde e intrarea în tunel, nu?

Alice clătină din cap.

— Am fost în turn de vreo câteva ori, dar numai în partea de deasupra. Ştiu partea aia destul de bine, însă numai Anne Malkin, căpetenia clanului lor, ştie unde e de fapt intrarea. E un secret transmis din generaţie în generaţie. Numai o singură persoană în viaţă cunoaşte această taină! N-are voie să le-o arate celorlalţi decât numai dacă întregul clan e în pericol de moarte şi este nevoie să pătrundă pe ascuns în turn şi să se adăpostească acolo.

— Şi Mab de unde ştie? Nu-i vreo păcăleală? Poate că doar pretinde că ştie.

— Nu, Tom, nu-i nicio păcăleală. Îţi mai aduci aminte de noaptea în care m-ai salvat de la Mouldheel şi ne-am întâlnit cu Maggie Moarta în pădure? Flămândă de sânge, aşa era Maggie, şi-a pornit să le iasă lor în cale. Necazul e că ei au fost prea mulţi şi au dovedit-o. Maggie a fost, odată, căpetenia clanului, aşa că ştie unde este intrarea. Au smuls secretul de la ea, asta au făcut. Nu ştiu cum, dar probabil nu cu blândeţe. N-ar fi vorbit cu una cu două, Maggie a noastră, aşa că probabil că i-au făcut mult rău. Mab zicea că o să-mi facă şi

mie rău, dacă n-o să-ţi spun despre asta. Mi-a luat şuviţa de păr, nu-i aşa? Am început să mă simt iarăşi rău – şi m-am gândit că poate chiar atunci făcea ceva cu şuviţa, aşa că am ştiut ce şi cum. Şi ăsta-i târgul. Tu îi dai ei cuferele şi cheile, iar ea îţi arată intrarea în tunel şi te ajută să-ţi salvezi familia. Mai mult de-atât – o să-mi dea înapoi şuviţa mea de păr. O să-ţi fiu mai de ajutor când o s-o am înapoi. În momentul ăsta, nu sunt bună de nimic. Sunt doar o umbră a mea, asta sunt.

Părea simplu. Tot ce trebuia să fac era să predau cuferele şi mi s-ar fi dat şansa să-i eliberez pe Jack, Ellie şi Mary – probabil înainte de miezul nopţii.

Wurmalde n-avea decât să ameninţe cât voia. Dar, pe de altă parte, situaţia tot nu se schimbase cu nimic.

Alice părea suferindă. Cumva trebuia să luăm şuviţa aia de păr înapoi de la Mab, dar nu în felul ăsta. Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Alice, dar pur şi simplu nu pot s-o fac. Ţi-am mai zis, Wurmalde a spus că şi ea mi-i dă la schimb pe Jack şi familia lui pentru chei. Dar fie că i le dau lui Wurmalde, fie lui Mab, tot înseamnă că i le cedez unei vrăjitoare. Tot înseamnă că ajut Întunericul şi pun în pericol Comitatul.

— Dar calea asta e totuşi mai bună, nu-i aşa? În Wurmalde poţi avea încredere? Nu-i greu să-i dai ei cheile – dar cine-ţi garantează că, în schimbul lor, o să-ţi vezi familia teafără înapoi? Mab Mouldheel se laudă că se ţine totdeauna de cuvânt. Odată ce târgul e încheiat, o să vină chiar ea să ne arate calea. O să ne călăuzească prin temniţă, fiindcă şi cuferele vor fi prin apropiere. O să fie şi ea într-un pericol la fel de mare ca şi noi: ar fi groaznic pentru ea să fie prinsă de Malkini, aşa că trebuie, şi pentru pielea ei, să ne conducă înăuntru şi afară, în siguranţă. O să fim cu ea pas cu pas. Nu numai atât – dacă ne ajută pe noi, poate că n-o să se mai unească apoi cu clanurile Malkin şi Deane. Şi-am opri astfel unirea clanurilor şi eliberarea Diavolului, deopotrivă ce ţi-am salva familia.

— Dar tot ar însemna să-i dau ei cuferele. Nu pot face asta…

— Lasă-mă să vorbesc eu cu ea, s-o iau cu binişorul. Hai să vedem dacă s-ar mulţumi cu un singur cufăr. Dacă primeşte şi o să-mi dea înapoi şuviţa de păr înainte să intrăm în tunel, atunci am câştigat, nu? Un singur cufăr n-o fi foc…

— Şi un singur cufăr e prea mult. Mama a vrut să le am eu pe toate şi trebuie să fie un motiv important. Ultimul lucru pe care l-ar vrea de la mine ar fi să le cedez Întunericului!

— Nu, Tom, ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să moară Jack şi familia lui!

— Nu sunt sigur nici măcar de asta, Alice, am zis eu cu tristeţe. Oricât de mult doare, sunt mai mulţi oameni decât rudele apropiate de care trebuie să ţinem seama. E întreg Comitatul la mijloc şi toată lumea de dincolo de el.

— Atunci, facem cum vrei tu! Se răsti Alice. O să-i spunem lui Mab că îi dăm cuferele ca să îţi elibereze familia, dar odată ce-o să intrăm în turn, o să fie floare la ureche să scăpăm de ea. Ei s-au năpustit asupra mea pe nepregătite, alde Mouldheel. Şi erau mulţi. Dacă ar fi fost numai între mine şi Mab, aş fi învins-o, fără îndoială. Numai vezi dacă nu…

— Dar are o şuviţă din părul tău, Alice. Tu singură ai zis că nu eşti atât de puternică pe cât ar trebui să fii.

— Dar eu te am pe tine, nu-i aşa? Uite, odată ce o să fim în turn, noi doi împreună o să putem s-o învingem pe Mab. Apoi o să-ţi salvăm familia mai înainte de miezul nopţii şi, după ce soldaţii vor străpunge zidul, o să luăm cuferele tale înapoi.

M-am gândit puţin la varianta asta, apoi am dat din cap.

— Nu sunt sigur c-am avea altă soluţie, totuşi mă îndoiesc că o mână de soldaţi ar face faţă Malkinilor.

— S-ar putea să ai dreptate, Tom. S-ar putea să avem nevoie de un alt plan ca să păstrăm cufere alea, dar pentru salvarea familiei tale, ăsta-i cel mai bun plan pe care-l avem.

— Şi eu ştiu că tu ai dreptate, am zis eu, dar mă simt prost să o trădez pe Mab chiar aşa.

— Pe Mab? Doar nu vorbeşti serios! Gândeşte-te puţin la ce spui. Tu crezi că *ea* s-a simţit vinovată că plănuia să mă omoare, ieri-noapte? Sau când a încercat să te facă al ei, sau când m-a chinuit toată ziua azi cu părul meu? Îţi pierzi tăria, Tom, ca Moşul Gregory. Cum îţi zâmbesc fetele drăguţe, cum îţi fac creierul mămăligă.

— N-am spus decât că nu e cinstit să-ţi calci o promisiune. Tata m-a învăţat asta.

— Dar n-a vrut să spună că şi atunci când ai de-a face cu o vrăjitoare, totuşi. Moşului Gregory probabil că n-o să-i placă planul nostru, dar uite că n-a fost niciodată prin preajmă când

am avut nevoie de el, zilele astea. Dacă ar fi fost aici, n-ar fi trebuit să-i salvăm pe Părintele Stocks şi pe ai tăi numai noi singuri.

Când a pomenit de Părintele Stocks, mi-am adus din nou aminte de marea primejdie care-l pândea şi de cumplita încercare prin care urma să trecem la Conacul Read.

— Alice, am zis eu, mă mai nedumereşte ceva. *Cine* este mai exact Wurmalde? Ea pretinde că vine din aceeaşi ţară ca şi mama, dar vorbeşte de parcă ar fi din clanurile de pe aici. De parc-ar vorbi în numele lor.

Alice se încruntă.

— N-am auzit niciodată de ea până astăzi…

— Dar ai trăit la Pendle până acum doi ani. Wurmalde e în slujba lui Roger Nowell de mai mult de atât.

— Nowell e un judecător. N-aş fi avut de ce să mă apropii de casa lui. Nu-s proastă, nu-i aşa? Nici eu, nici vreunul din familia noastră. Cât despre menajera lui – de ce ar fi vrut cineva să ştie ceva despre ea?

— Ei bine, am zis eu, ea-i un mister, de acord, dar am întârziat destul, aşa că hai să ne grăbim către Conacul Read. Ţi-e mai bine sau o iau eu înainte, să merg mai repede?

— O să merg cât pot de repede. Dacă nu mă pot ţine de tine, du-te înainte!

N-am mai mers la fel de repede ca până acolo, dar Alice a reuşit să ţină pasul şi am zărit Conacul Read când mai era un ceas şi mai bine până la asfinţit. Dar acum aveam o problemă – cum să intrăm neobservaţi.

Fiind o creatură a Întunericului, Tibb nu era încă de temut, dar tot mai rămâneau două riscuri. Wurmalde n-ar fi putut să ne adulmece, nici pe mine, nici pe Alice, dar ar fi putut să ne vadă de la o fereastră. Mai erau apoi şi servitorii de care trebuia să ne ferim. Unii dintre ei poate că nu ştiau ce se petrecea pe la spatele magistratului, dar dacă vizitiul Cobden se întorsese de la Turnul Malkin, cu siguranţă avea să ne facă probleme. Nu puteam să intru, pur şi simplu, la pas, pe larga alee pentru trăsuri.

— Cred că singura şansă să intrăm neobservaţi e să ne

apropiem prin tufişurile din lateral. Aş putea să-mi folosesc cheia ca să descui uşa de serviciu…

Alice încuviinţă cu un semn din cap, aşa că am făcut un ocol şi ne-am apropiat dinspre vest, strecurându-ne printre tufişuri şi copaci până când am ajuns aproape de zidul lateral al casei, la numai zece sau douăzeci de paşi de uşă.

— Aici trebuie să fim foarte atenţi, i-am şoptit eu lui Alice. Cred c-ar fi mai bine să mă duc singur.

— Nu, Tom. Nu-i drept. Ai nevoie de mine, ştii că ai, zise Alice, cu indignare în glas. Dacă suntem doi, avem mai multe şanse.

— Nu şi de data asta, Alice. E riscant. Tu stai ascunsă şi, dacă eu sunt prins, măcar o să ştiu că mai e cineva afară care să poată să ajute. Dac-o să iasă prost şi foarte prost, o să poţi veni după mine.

— Atunci dă-mi cheia ta!

— Păi, am nevoie de ea pentru uşă…

— Fireşte că ai! Dar după ce-o descui, arunc-o înapoi, în luminiş. O s-o iau de acolo îndată ce-o să intri.

— Mai bine ţii tu şi toiagul meu. Părintele Stocks o să fie încă slăbit şi va trebui să-l ajut să coboare scările, iar toiagul m-ar încurca. E încă lumină, aşa că să sperăm că nu va trebui să-l înfrunt pe Tibb. Cred că lanţul îmi va fi de ajuns ca să mă apăr de Wurmalde. Dacă o ratez, mai am totuşi sarea şi fierul, de rezervă.

Alice dădu din cap, dar s-a strâmbat când i l-am întins. Nu-i plăcea să atingă lemnul de scoruş.

Am păşit în vârful picioarelor prin iarbă. M-am oprit lângă uşă şi mi-am lipit urechea de ea. N-am auzit nimic, aşa că am vârât cheia în broască şi am răsucit-o foarte încet. A scos un mic clinchet când s-a descuiat. Înainte să deschid uşa, am ridicat cheia în sus, ca Alice să vadă ce făceam şi am aruncat-o înapoi, spre şirul tufelor. A fost o aruncare bună, căci a căzut în iarbă la niciun pas de locul unde se ascunsese ea. După asta, am deschis uşurel uşa şi m-am strecurat înăuntru. Odată ce-am închis-o în urma mea, s-a încuiat singură. Am aşteptat, pironit în loc, pe puţin un minut, atent s-aud dacă-i vreun pericol.

Când m-am convins că era linişte, am luat-o prin holul cel mare către scară. M-am oprit şi mi-am desfăcut lanţul de

argint de la brâu, răsucindu-l pe încheietura mâinii stângi, gata de aruncare. Era încă lumină afară, aşa că nu m-aşteptam să-l întâlnesc pe Tibb, dar eram mai mult decât pregătit pentru Wurmalde.

La picioarele scării, m-am oprit şi m-am uitat bine. Părea să nu fie nimeni, aşa că am început să urc, oprindu-mă de fiecare dată când lemnul scotea şi cel mai mic trosnet. În cele din urmă, am ajuns pe palier. Doar zece paşi şi-aş fi fost în camera Părintelui Stocks.

M-am furişat până la uşă, am deschis-o şi am intrat. Draperiile grele fuseseră trase din nou şi era foarte întuneric, dar am putut desluşi totuşi silueta preotului întins în pat.

— Părinte Stocks, am zis eu, încet.

Cum n-a răspuns, m-am dus la fereastră şi am tras draperiile în lături, inundând camera în lumină. M-am întors şi m-am apropiat de pat. Chiar înainte de-a ajunge, inima a început să-mi bată foarte repede.

Părintele Stocks era mort. Gura îi era larg deschisă, ochii goi fixaţi pe tavan. Dar nu murise fiindcă Tibb îl mai vizitase o dată să-i bea sângele: în piept avea un pumnal înfipt până la plăsele.

M-am înfuriat şi m-am îngrozit, în acelaşi timp, simţind că mi se tulbură mintea. Crezusem că o să fie destul de în siguranţă până la căderea serii. N-ar fi trebuit să-l las singur. Oare Wurmalde îl înjunghiase? Sângele de pe cămaşa lui părea să fie din rană. O făcuse ca să mascheze faptul că Tibb îi băuse sângele?

Dar cum spera ea că o să scape basma curată ucigându-l pe preot?

Cum mă uitam cu ochii mari de groază la trupul neînsufleţit al bietului Părinte Stocks, cineva intră în cameră, în spatele meu. M-am întors rapid, luat prin surprindere. Spre marea mea spaimă, era Wurmalde. S-a uitat ţintă la mine şi un zâmbet subţire i-a apărut pe faţă. Dar deja îmi dusesem braţul stâng în spate, pregătind lanţul. Eram speriat, dar foarte încrezător, totodată. Mi-am amintit de ultima oară când mă antrenasem cu Vraciul, când nimerisem stâlpul de exerciţii de o sută de ori, fără să greşesc nici măcar o dată.

O fracţiune de secundă mai târziu, aş fi aruncat lanţul drept

spre vrăjitoare, dar, spre marea mea uimire, o altă siluetă intră pe uşă şi veni lângă Wurmalde, uitându-se la mine, cu fruntea încruntată ameninţător. Era seniorul Nowell, magistratul!

— Un hoţ şi un ucigaş stă în faţa ta! Croncăni Wurmalde. Uită-te la petele de sânge de pe cămaşa lui şi uită-te ce ţine în mâna stângă. Ăla-i argint, dacă nu mă înşel…

M-am holbat la ea, amuţit, cuvintele „hoţ” şi „ucigaş” învârtindu-se în capul meu.

— De unde ai lanţul ăla de argint, băiete? Vru să ştie Nowell.

— E-al meu, am zis eu, întrebându-mă ce i-o fi spus Wurmalde. Mi l-a dat mama.

— Înţelesesem că vii dintr-o familie de fermieri, nu? Întrebă el, încruntându-se din nou. Mai bine te mai gândeşti o dată, băiete, fiindcă ai nevoie de o explicaţie mult mai convingătoare decât asta. E greu de crezut că nevasta unui fermier ar fi deţinut un lucru atât de scump.

— Este exact cum ţi-am spus eu, senior Nowell, sări Wurmalde. Am auzit un zgomot, când eram în camera dumitale de lucru, şi am coborât, în puterea nopţii, ca să-l prind asupra faptului. Altminteri, ai fi pierdut mai mult decât ai pierdut acum. A forţat încuietoarea scrinului şi îşi îndesa în buzunare bijuteriile răposatei tale soţii. A fugit înainte să pot să pun mâna pe el, dispărând în noapte ca un hoţ şi-un ucigaş ce e, iar când am urcat scările să-i spun Părintelui Stocks ce se întâmplase, l-am găsit pe sărmanul preot, cum îl vezi, mort în patul lui, cu un pumnal înfipt în inimă. Iar acuma, nemulţumit doar cu omorul şi cu furtul lanţului acela de argint de undeva, s-a furişat din nou în casa ta, ca să vadă pe ce altceva ar mai putea pune mâna…

Ce prost fusesem. Nicio clipă nu-mi trecuse prin minte că Wurmalde o să-l omoare pe Părintele Stocks şi apoi o să dea pur şi simplu vina pe mine. Când am deschis gura să protestez, Nowell a făcut un pas înainte şi m-a înşfăcat cu putere de umărul stâng, smulgându-mi lanţul din mână.

— Nu te mai obosi să tăgăduieşti! Îmi spuse el, cu faţa lividă de mânie. Doamna Wurmalde şi cu mine te-am văzut adineauri, pe fereastră. Te-am văzut dând târcoale casei cu complicea ta. Oamenii mei sunt afară, căutând-o – n-o să

ajungă prea departe. Mai înainte de sfârşitul acestei luni, o să fiţi amândoi spânzuraţi la Caster!

Îmi pierise tot curajul. Îmi dădeam seama că Wurmalde folosise seducţia şi farmecul pentru a pune stăpânire pe Nowell şi acuma el credea tot ce spunea ea. Fără îndoială că ea spărsese scrinul şi furase bijuteriile. Dar ar fi fost zadarnic să încerc s-o acuz eu pe ea. Nu puteam nici să dau pe faţă întregul adevăr, pentru că Nowell nu credea în vrăjitorie.

— Nu sunt un hoţ sau un ucigaş, i-am spus eu lui. Am venit în Pendle pe urmele hoţilor care nu numai că mi-au furat cuferele ce-mi aparţineau, dar mi-au răpit şi familia. De aceea mă aflu aici…

— Oh, nu-ţi face griji în privinţa asta, băiete. Am de gând să merg pe fir până la capătul întregii probleme. Dacă e vreo urmă de adevăr în ceea ce spui tu sau toată povestea ta e o minciună de la primul la ultimul cuvânt, o să aflu eu destul de curând. Cei care locuiesc în Turnul Malkin şi-au bătut joc de lege mult prea multă vreme şi, de data asta, m-am hotărât să-i aduc la judecată. Dacă au fost complicii tăi sau e un caz de hoţie asupra altui hoţ, o să descoperim mâine. Am pierdut o zi întreagă ca să-i conving pe cei din armată că este nevoie să vină aici, dar am de gând să-i trimit pe toţi cei din turnul ăla, în lanţuri, la Caster ca să răspundă la întrebări, iar tu ai să mergi cu ei, sub pază armată! Acum, goleşte-ţi buzunarele! Hai să vedem ce altceva ai mai furat.

N-aveam ce face, trebuia să-i dau ascultare. În loc de obiecte de valoare furate, pe podea a plouat cu sare şi pilitură de fier. Pentru o clipă, Nowell a părut descumpănit şi m-am temut că va trece la percheziţie şi atunci îmi va descoperi cheile de la gât, dar Wurmalde a zâmbit la el în mod ciudat şi chipul lui s-a golit de expresie, pentru câteva clipe, după care a luat-o de la capăt cu o nouă hotărâre. Încruntându-se, m-a împins înaintea lui până la camerele servitorilor şi m-a încuiat într-o cămară, care era folosită de administratorul conacului. Era o încăpere mică, dar cu o uşă solidă şi, lipsit de cheia mea specială, nu trăgeam nicio nădejde c-aş putea să ies. Lanţul meu era la magistrat, iar toiagul meu la Alice. Nu mai aveam nimic cu care să mă apăr.

Cât despre Alice, ştiam că probabil îi simţise de departe pe oamenii lui Nowell şi părăsise domeniul înainte să se apropie

careva de ea. Asta era vestea bună. Cea proastă era că nu credeam că va mai încerca să între în casă şi să mă elibereze în noaptea aceea. Era mult prea periculos. Şi nu-mi putea elibera nici familia, fără mine. Timpul trecea, apropiindu-se de miezul nopţii, sfârşitul răgazului pe care mi-l dăduse Wurmalde. Dacă nu-i dădeam cheile, atunci i-ar fi lăsat pe Jack, Ellie şi Mary pe mâna lui Grimalkin, ca să-i tortureze. Nici nu puteam să mă gândesc la asta.

Dar câtă vreme Alice era liberă, încă mai aveam o speranţă de salvare. Dacă nu în noaptea aceea, atunci avea să facă tot posibilul a doua zi – dacă mai eram în viaţă, la venirea zorilor. Wurmalde putea să mă viziteze peste noapte ca să-mi ceară, pentru ultima dată, să-i dau cheile. Sau, mai rău, îl putea trimite pe Tibb.

Peste o vreme, cum stăteam acolo, cufundat în bezna cămării, am auzit o cheie răsucindu-se în broască. M-am ridicat repede în picioare şi m-am retras în cel mai îndepărtat colţ al cămării. Să îndrăznesc să sper? Putea fi Alice?

Dar, spre marea mea dezamăgire şi disperare, intră Wurmalde, cu o lumânare, şi închise uşa după ea. M-am uitat la fustele ei umflate şi m-am întrebat dacă nu cumva intrase şi Tibb în cămară, odată cu ea.

— Lucrurile pot părea negre, dar nu sunt lipsite de speranţă, îmi zise ea cu un zâmbet scurt. Totul se poate rezolva. Şi n-ar fi nevoie decât de cheile de la cufere. Dă-mi ce vreau eu şi, mâine-seară, o să fii pe drumul spre casă, împreună cu familia ta…

— Da, şi arestat ca ucigaş. Acum nu mă mai pot întoarce acasă…

Ea clătină din cap.

— În câteva zile, Nowell va fi mort şi întreg ţinutul va fi în mâinile noastre. Aşa că nu va mai fi nimeni pe aici care să te învinuiască. Lasă asta pe seama mea. Tot ce trebuie să faci este să-mi dai cheile alea. Atât şi nimic mai mult.

A fost rândul meu să zâmbesc. Asta era cel mai potrivit moment pentru ea să-mi ia cheile cu forţa.

Eram singur, la bunul ei plac. Faptul că n-o făcea m-a convins că nu putea.

— Este *exact* ceea ce trebuie să fac, nu-i aşa? Am întrebat-o

eu. Trebuie să-ţi dau eu ţie cheile. Tu nu poţi să le iei pur şi simplu.

Wurmalde se schimonosi enervată.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus noaptea trecută? Mă avertiză ea. Dacă n-o faci ca să te salvezi pe tine, atunci măcar fă-o pentru familia ta. Dă-mi cheile sau toţi trei or să moară!

În clipa aceea, undeva în casă, o pendulă începu să bată. Ea mă pironi cu privirea până la ultima bătaie a miezului nopţii.

— Ei, băiete? Ai avut răgazul pe care l-ai cerut. Acum, dă-mi răspunsul.

— Nu, am zis eu hotărât. Nu-ţi dau cheile.

— Atunci cunoşti urmările hotărârii tale, zise ea liniştită, înainte să iasă din cămară.

Cheia s-a răsucit în broască şi am auzit-o îndepărtându-se. Apoi totul a rămas cufundat în linişte şi întuneric. Eram singur cu gândurile mele şi parcă niciodată bezna nu fusese mai deasă.

Hotărârea mea tocmai îi costa viaţa pe ai mei. Dar ce altceva aş fi putut face? Nu puteam lăsa conţinutul cuferelor de la mama să cadă în mâinile clanurilor. Vraciul mă învăţase că datoria mea faţă de Comitat era mai presus de orice altceva.

Nu trecuse decât un an şi vreo trei luni de când munceam fericit cu tata, în ferma noastră. Pe atunci, munca aceea mi se părea plictisitoare, dar acum aş fi dat orice ca să fiu din nou acolo, cu tata încă în viaţă, cu mama acasă şi cu Jack şi Ellie nevătămaţi.

În clipa aceea mi-am dorit să nu-l fi întâlnit niciodată pe Vraci şi niciodată să nu fi devenit ucenicul lui. M-am aşezat pe jos, în cămară, şi-am plâns.

CAPITOLUL 12

SOSIREA ARMATEI

Când cămara a fost din nou descuiată, intră guvernatorul Barnes, cărând o scândură de lemn. Era tivită cu fier şi avea două găuri în ea, cât să-mi trec mâinile prin ele. Văzusem o dată un om pus în butuci şi un dispozitiv asemănător fusese folosit ca să-i încătuşeze mâinile, ţinându-i nemişcat în vreme ce mulţimea arunca în el cu fructe stricate.

— Întinde mâinile! Porunci Barnes.

M-am supus, iar el a deschis partea de sus a scândurii, prinsă în balamale, şi apoi a închis cele două jumătăţi peste încheieturile mâinilor mele, încuind cu o cheie pe care a vârât-o în buzunarul de la pantaloni.

Scândura era grea şi-mi strângea încheieturile atât de tare că n-aveam nicio şansă să trag şi să-mi scot mâinile.

— Cea mai mică încercare să evadezi şi o să-ţi punem şi fiare la picioare! M-ai înţeles? Mă întrebă guvernatorul răstit, cu faţa apropiată de a mea.

Am dat din cap amărât, simţindu-mă la un pas de disperare.

— O să ne întâlnim cu seniorul Nowell la turn. După ce o să străpungem zidurile, o să fii dus la Caster, să te spânzure laolaltă cu ceilalţi. Deşi, după părerea mea, spânzurătoarea e prea blândă pentru un ucigaş de preot!

Barnes m-a înşfăcat de umăr şi m-a îmbrâncit pe culoar, unde Cobden pândea ceva mai departe, ascuns vederii, cu o măciucă grea în mână. Fără îndoială că sperase c-o să încerc să fug pe acolo. Cei doi m-au condus pe o uşă din spate, la pragul căreia era trasă căruţa. Portăreii guvernatorului stăteau deja în căruţă şi amândoi s-au uitat crunt la mine. Unul scuipă pe pieptul cămăşii mele, când mă căzneam să mă urc.

Cinci minute mai târziu, ieşeam pe porţile principale ale Conacului Read şi ne îndreptam spre Dumbrava de Aur şi Turnul Malkin de dincolo de ea.

Când am ajuns la turn, Nowell ne aştepta, dar nu era singur. În jurul lui erau cinci cavalerişti, purtând tunici stacojii, care, chiar mai înainte de a ajunge în luminiş, îţi săreau în ochi. Pe când căruţa noastră hurducăia spre ei, un soldat se dădu jos din şa şi începu să dea târcoale turnului, uitându-se în sus la construcţia de piatră de parcă ar fi fost cel mai uimitor lucru din lume.

Cobden opri căruţa aproape de cavalerişti.

— Acesta e căpitanul Horrocks, îi spuse Nowell lui Barnes, făcându-l semn cu capul spre un bărbat îndesat, cu o înfăţişare din topor şi o mustaţă mică, dreaptă şi neagră.

— Bună dimineaţa dumitale guvernatorule, zise Horrocks, apoi îşi întoarse privirile către mine. Ei, deci ăsta-i băiatul de care mi-a vorbit seniorul Nowell?

— Ăsta-i băiatul, răspunse Barnes. Şi alţii ca el sunt în turnul

ăla.

— Nu-ţi fie teamă, zise căpitanul Horrocks. O să spargem curând zidul ăla. Tunul o să sosească din clipă-n în clipă. E cel mai mare tun din Comitat şi o să termine scurt toată treaba. O să-i luăm curând la întrebări pe nemernicii ăia!

Acestea fiind zise, căpitanul trase de frâu şi îşi întoarse calul, conducându-l pe oamenii lui într-o inspecţie la pas în jurul Turnului Malkin. Magistratul şi Barnes îi însoţiră.

Următoarele ore trecură încet. Stăteam cu inima strânsă şi la un pas de deznădejde. Dădusem greş şi nu-mi salvasem familia. Trebuia să mă obişnuiesc cu ideea că probabil fuseseră torturaţi sau ucişi în turnul acela. Nu mai aveam nicio speranţă ca Alice să ajungă la mine acum şi curând urma să pornesc la drum spre Caster, laolaltă cu cei care aveau să supravieţuiască bombardamentului asupra turnului. Ce speranţe aş mai fi avut atunci la un proces drept?

Pe la sfârşitul dimineţii, sosi un tun uriaş, tras de un atelaj de şase cai mari, dintr-aceia de la noi din Comitat. Avea o ţeavă lungă, cilindrică, sprijinită pe un afet de tun cu două roţi mari de lemn, cu şină de metal. Tunul fu aşezat în poziţie de tragere chiar lângă căruţa noastră şi, curând, soldaţii deshămaseră caii şi îi duseseră ceva mai departe, printre copacii din spatele nostru. Apoi începură să se ocupe de tun, folosind o pârghie şi un clichet ca să ridice gura tunului mai sus, şi mai sus, până când fură mulţumiţi. După aceea puseră umărul la roţi şi orientară afetul astfel încât ţeava să bată mai direct spre turn.

Burnes se apropie călare de noi.

— Dă băiatul jos şi du căruţa mai în spate, unde sunt şi ceilalţi, îi ordonă el lui Cobden. Căpitanul spune că sunt prea aproape caii. Zgomotul tunului o să-i înnebunească de frică.

Portăreii mă traseră jos şi mă făcură să mă aşez în iarbă, în vreme ce Cobden luă caii şi căruţa şi-l urmă pe Barnes, până la ceilalţi.

Curând mai sosi o căruţă, încărcată cu ghiulele, două butoaie mari cu apă şi un morman uriaş de săculeţi de pânză groasă, cu praf de puşcă. Toţi tunarii, mai puţin sergentul, îşi scoaseră tunicile roşii, îşi suflecară mânecile şi se apucară să descarce căruţa, punând muniţia, cu băgare de seamă, în piramide, de-

o parte şi de alta a tunului. Când primul butoi cu apă a fost coborât, portărelul din dreapta mea glumi:

— Însetată treabă, nu-i aşa, băieţi?

— Asta-i pentru curăţatul şi răcirea tunului! Îi strigă peste umăr un tunar, privindu-l fioros. E un tun de optsprezece livre, ăsta, şi fără apă s-ar supraîncălzi imediat şi-ar exploda. Nu ţi-ar plăcea să se întâmple aşa ceva, nu? Mai ales când stai atât de aproape de el!

Portărelul schimbă o privire cu tovarăşul lui. Niciunul nu părea să se simtă în largul lui.

Când terminară cu descărcatul, duseră căruţa în spate, printre copaci, şi curând după aceea căpitanul Horrocks şi Nowell se îndreptară călare în aceeaşi direcţie.

— Trageţi când sunteţi gata, sergent! Strigă Horrocks spre tunari, trecând în trap mărunt pe lângă ei. Trageţi de voie. Dar folosiţi-vă de ocazia asta ca să vă exersaţi mâna. Faceţi ca fiecare salvă să nimerească bine. Ne place sau nu, curând vom lupta împotriva altui duşman, mai periculos…

Când cei doi se îndepărtară destul cât să nu-l mai poată auzi, portărelul, neintimidat de replica dinainte a tunarului, nu se putu abţine să nu comenteze iar:

— Duşman periculos? Întrebă el. Ce-o fi vrut să spună cu asta?

— Asta nu-i treaba ta, zise sergentul cu fudulie. Dar, dacă tot ai întrebat, sunt zvonuri despre o invazie în sudul Comitatului. Sunt toate şansele să dăm o bătălie mai serioasă decât acest mic asediu. Dar nu mai spuneţi nimănui sau vă tai gâtul şi vă dau la ciori.

Sergentul se întoarse către ai lui.

— Bine, băieţi. Încărcaţi! Hai să-i arătăm căpitanului de ce suntem în stare!

Un tunar ridică unul dintre săculeţii de pânză şi îl vârî pe gura tunului, după care tovarăşul lui folosi o vergea lungă să-l îndese până jos pe ţeavă. Un altul ridică o ghiulea din cea mai apropiată grămadă şi îi dădu drumul pe ţeavă, gata de tragere.

Sergentul se întoarse iarăşi către noi şi îi vorbi portărelului din stânga mea, cel care nu scosese un cuvânt.

— Ai mai auzit vreodată un tun mare ca ăsta trăgând?

Portărelul clătină energic din cap.

— Ei bine, bubuie destul de tare cât să-ţi spargă timpanele. Trebuie să ţi le acoperi aşa! Îl instrui el, lipindu-şi mâinile peste urechi. Dar, dac-aş fi în locul tău, m-aş da mai în spate, la vreo sută de paşi. Băiatul n-o să poată să-şi acopere urechile, nu-i aşa? Şi se uită la încheieturile mâinilor mele, încă strânse în scândura de lemn.

— Un pic de zgomot n-o să-i strice cine ştie ce băiatului ăstuia. Nu acolo unde se duce el. A ucis un preot, asta a făcut, şi o să fie spânzurat mai înainte de sfârşitul lunii.

— Păi, în cazul ăsta, n-o să-i strice să-i dăm o porţie din iadul în care-o să ajungă, ca să-l obişnuim! Zise sergentul, uitându-se la mine cu dezgust făţiş, în timp ce se întoarse cu paşi mari spre tun şi dădu ordin să tragă.

Unul dintre soldaţi aprinse un fitil care ieşea din capătul tunului şi apoi se dădu mult într-o parte, cu tovarăşii săi. Când fitilul arse până aproape de capăt, tunarii îşi acoperiră urechile şi cei doi portărei le urmară exemplul.

Zgomotul tunului a fost ca un tunet bubuind lângă mine. Afetul tunului zvâcni înapoi vreo patru paşi, iar ghiuleaua se năpusti prin văzduh către turn, urlând ca un strigoi. Căzu în şanţul de apărare, împroşcând apa până sus, în timp ce un mare stol de ciori se ridică în zbor din copacii din depărtare. Un nor de fum pluti în aer în jurul tunului, iar când tunarii trecură din nou la treabă, era de parcă îi priveam printr-o ceaţă de noiembrie.

Mai întâi potriviră înălţarea, apoi curăţară ţeava tunului pe dinăuntru cu vergele şi bureţi pe care îi tot înmuiau în butoaiele cu apă. În cele din urmă, traseră din nou. De data asta, detunătura fu mai puternică, dar în mod ciudat, n-am mai auzit şuierul ghiulelei prin aer. Cum n-am auzit nici când a lovit Turnul Malkin. Dar am văzut-o lovind zidul chiar la bază şi aruncând în sus sfărâmături de piatră, înainte de a cădea în şanţul cu apă.

Cât au ţinut-o aşa, n-aş putea să spun. La un moment dat, portăreii au schimbat câteva cuvinte între ei. Le-am văzut buzele mişcându-se, dar n-am auzit niciun sunet din ce-au zis. Bubuitul tunului mă surzise. Speram doar să nu fie definitiv. Fumul plutea acum peste tot în jurul nostru şi aveam un gust acru în fundul gâtului. Pauzele dintre două salve deveniră din

ce în ce mai lungi, căci tunarii petreceau mai mult timp umezind cu bureţii lor ţeava care, fără îndoială, începuse să se încingă.

În cele din urmă, portăreilor probabil li s-a făcut lehamite să mai stea atât de aproape de tun. M-au ridicat în picioare şi m-au împins să merg la vreo sută de paşi în spate, cum îi sfătuise sergentul. După aceea, n-a mai fost atât de rău şi treptat, în pauzele dintre salve, mi-am dat seama că îmi revenea auzul. Puteam desluşi iar hăulitul proiectilului prin aer şi trosnetul ghiulelei de fier când lovea pietrele Turnului Malkin. Tunarii îşi cunoşteau bine meseria – fiecare ghiulea lovea aproape în acelaşi punct al zidului, dar deocamdată nu vedeam nicio mărturie că l-ar fi străpuns. Apoi a urmat un alt răgaz. Au rămas fără ghiulele şi căruţa cu noi provizii nu s-a întors decât târziu, după-amiază. Între timp mi se făcuse foarte sete şi i-am cerut unuia dintre portărei să-mi dea şi mie o înghiţitură din ulciorul de piatră cu apă, pe care îl adusese unul dintre soldaţi, şi din care tot beau ei.

— Sigur, serveşte-te, băiete, râse el.

Bineînţeles, eu nu puteam ridica ulciorul, iar când am îngenuncheat mai aproape de el, vrând să ling picăturile ce şiroiseră pe gâtul lui, portărelul l-a mutat pur şi simplu mai încolo, avertizându-mă să stau jos înapoi sau o să-mi dea un picior.

Până la apusul soarelui, gura şi gâtul îmi erau iască. Nowell pornise deja înapoi către Conacul Read. Asfinţitul pusese capăt muncii pe ziua aceea şi, lăsând un tunar mai tânăr să păzească tunul, ceilalţi făcură un foc, printre copaci, şi se apucară să-şi pregătească de mâncare. Şi căpitanul Horrocks plecase, fără îndoială să-şi găsească un pat confortabil pentru noapte, dar ceilalţi cavalerişti rămăseseră să mănânce.

Portăreii m-au târât spre copaci, dar am stat cu Barnes şi Cobden, ceva mai departe de soldaţii care găteau la foc. Portăreii se apucară să facă şi ei un foc, dar n-aveau nimic de gătit la el. După un timp, unul dintre soldaţi veni până la noi şi ne întrebă dacă ne e foame.

— V-am fi recunoscători dacă ne-aţi putea da şi nouă ceva, zise Barnes. Mă gândisem că vom fi gata până la ora asta şi că mă voi întoarce la Read ca să mănânc acasă la mine.

— Turnul ăla o să ne dea de furcă ceva mai mult decât am socotit noi, răspunse soldatul. Dar, nu vă faceţi griji, ajungem noi înăuntru. Uite, colo, puteţi vedea spărturile. O să-l străpungem mâine până-n prânz, şi-apoi o să fie ceva distracţie.

Curând, Barnes, Cobden şi portăreii hălpăiau din farfurii pline cu tocană de iepure. Făcându-şi cu ochiul, puseră o farfurie jos, în iarbă, în faţa mea.

— Ia de mănâncă, băiete, mă pofti Cobden.

Dar când am încercat să îngenunchez şi să-mi apropii gura de farfurie, s-a răsturnat şi conţinutul a sărit în foc.

Toţi au râs, socotind c-a fost o glumă grozavă, iar eu am rămas acolo, flămând şi însetat, urmărind cum porţia mea de tocană sfârâia şi apoi se ardea, în timp ce ei şi-o mâncau veseli pe a lor. Se făcuse mai întuneric şi, pe la apus, norii începură să se îngrămădească pe cer. N-aveam prea mari speranţe că voi putea fugi neobservat, pentru că ei se hotărâseră să mă păzească pe rând şi oricum soldaţii aveau să-şi posteze şi ei santinele.

O jumătate de oră mai târziu, Cobden făcea de pază, pe când ceilalţi dormeau. Barnes sforăia puternic cu gura larg căscată. Cei doi portărei moţăiau dinainte de a se întinde în iarbă.

Eu nici măcar nu m-am ostenit să încerc s-adorm. Scândura care-mi era legată de încheieturi mă strângea şi începuse să mă doară rău, capul îmi bubuia de toate lucrurile care se întâmplaseră – întâlnirile mele cu Wurmalde şi cu Tibb, eşecul meu de a-l salva pe Părintele Stocks. Cobden n-avea oricum nicio intenţie să mă lase în pace.

— Dacă eu trebuie să stau de veghe, atunci o să stai şi tu, băiete! Mârâi el, lovindu-mă în picioare cu bocancul, ca să pricep mai exact ce voia să spună.

După o vreme, însă, mi se păru că el însuşi avea greutăţi să rămână treaz. Căsca mereu şi se plimba câţiva paşi mai încolo, întorcându-se ca să-mi mai dea o lovitură de picior. A fost o noapte lungă şi neplăcută, dar la sfârşit, cam cu o oră înainte de ivirea zorilor, Cobden se aşeză în iarbă, cu ochi sticloşi; capul îi cădea în piept şi, cu o smucitură, şi-l dădea pe spate să se ţină treaz, de fiecare dată uitându-se la mine de parcă nu era decât vina mea. După ce repetă mişcările acestea de vreo patru sau cinci ori, bărbia îi căzu în piept şi

începu să sforăie încetişor.

Mi-am aruncat privirile dincolo, spre tabăra soldaţilor. Erau la o oarecare distanţă, aşa că n-am putut fi absolut sigur, dar niciunul nu părea să mai mişte. Mi-am dat seama că asta era singura şansă pe care s-ar putea s-o am ca să fug, dar am mai aşteptat câteva minute, ca să mă conving că şi Cobden dormea buştean.

În cele din urmă, încetişor, m-am ridicat în picioare, temându-mă să nu fac vreun zgomot. Dar de îndată ce am fost în picioare, spre disperarea mea, am zărit ceva mişcând printre copaci. Era la o oarecare distanţă, dar părea să fluture ceva cenuşiu sau alb. Apoi am văzut o altă mişcare, ceva mai departe, în stânga. Acum eram sigur, aşa că m-am ghemuit la pământ. Avusesem dreptate. Nişte siluete veneau spre mine printre copacii de la miazăzi. Să fi fost mai mulţi soldaţi? Întăriri? Dar nu mergeau ca soldaţii. Păreau să alunece fără zgomot, ca stafiile. Era de parcă ar fi zburat.

Trebuia să fug înainte să sosească. Scândura închisă peste încheieturile mâinilor mele avea să-mi dea peste cap echilibrul şi să-mi facă alergarea dificilă, dar nu imposibilă. Mă pregăteam să-mi încerc norocul, când am zărit o altă mişcare şi m-am uitat în spate. Eram complet înconjuraţi. Siluete întunecate se adunau spre noi din toate punctele cardinale. Erau mai aproape acum şi am văzut că erau îmbrăcate în rochii negre, cenuşii sau albe – femei cu ochi scânteietori şi părul ciufulit şi zburlit.

Mai mult ca sigur erau vrăjitoare, dar din care clan? Malkin se presupunea c-ar fi fost în turn. Să fi fost Deane? Dacă ar fi fost lună pe cer, aş fi observat armele lor mai devreme. Abia când s-au apropiat mai mult de foc mi-am dat seama că fiecare vrăjitoare avea câte un cuţit cu lamă lungă în mâna stângă şi altceva – ceva ce nu ştiam încă ce e – în dreapta.

Veniseră să ne omoare în somn? Cu tot întunericul, am înţeles că nu puteam fugi pur şi simplu în pădure şi să-i las pe cei ce mă luaseră prizonier în voia sorţii. Se purtaseră urât cu mine, dar nu meritau să moară în felul ăsta. Guvernatorul Barnes nu lucra direct pentru Wurmalde şi probabil credea că nu-şi făcea decât datoria. Dacă îi trezeam, mai era încă o şansă ca, în zăpăceala lor, eu să pot să fug.

Aşa că l-am înghiontit pe Cobden cu piciorul. Cum n-am

primit niciun răspuns, l-am lovit mai tare, dar tot fără niciun folos. Nici când m-am aplecat şi i-am strigat numele în ureche, n-a făcut decât să sforăie mai departe încetişor. Am încercat acelaşi lucru şi cu Barnes, fără mai mult succes. În clipa aceea, mi-am dat seama ce se întâmpla…

Fuseseră otrăviţi! Întocmai ca sărmanul Părinte Stocks la Conacul Read. Şi din nou eu nu păţisem nimic fiindcă nu mâncasem nimic. Probabil fusese ceva în tocana de iepure. Cum ajunsese acolo nu ştiam, dar acum era prea târziu, întrucât cea mai apropiată vrăjitoare era la mai puţin de cincisprezece paşi.

M-am încordat, gata să fug de ea, alegându-mi un loc din dreapta mea; un spaţiu printre copaci care nu era blocat de o vrăjitoare. Atunci o voce m-a strigat pe nume, una pe care am recunoscut-o. Era vocea lui Mab Mouldheel.

— Nu trebuie să te sperii, Tom. Nu trebuie să fugi. Am venit aici ca să te ajutăm. Am venit să facem un târg…

M-am întors şi-am văzut-o pe Mab mergând spre Cobden, care dormea. Îngenunche şi îşi coborî cuţitul spre el.

— Nu! Am protestat eu, îngrozit de ce era gata să facă.

Abia acum îmi dădeam seama ce ţinea în mâna cealaltă. Era un mic pocal de metal cu picior lung – un potir ca să strângă sânge. Vrăjitoarele din clanul Mouldheel foloseau magia de sânge. Se pregăteau să-şi ia ce le trebuia.

— N-avem de gând să-i omorâm, Tom! Zise Mab, zâmbindu-mi mohorât. Nu-ţi mai face griji. Nu vrem decât un pic din sângele lor – asta-i tot.

— Nu, Mab! Dacă verşi un singur strop de sânge, nu mai încheiem niciun târg. Nicio înţelegere, de niciun fel…

Mab şovăi şi-şi ridică privirile spre mine, uluită.

— Ce sunt ei pentru tine, Tom? Te-au rănit, nu-i aşa? Şi te-ar fi dus la Caster şi te-ar fi spânzurat fără să stea pe gânduri. Iar ăsta de aici aparţine lui Wurmalde! Zise ea, scuipând spre Cobden.

— Vorbesc serios, Mab! Am zis eu, plimbându-mi ochii spre celelalte vrăjitoare, care se apropiaseră să asculte.

Un al doilea grup se îndrepta spre tabăra soldaţilor, cu jungherele pregătite.

— Poate că sunt gata să închei un târg, dar dacă se varsă un singur strop de sânge, nu voi mai fi niciodată de acord.

Cheamă-le înapoi! Spune-le să se oprească!

Mab se ridică în picioare, cu ochi posomorâţi. În cele din urmă, dădu din cap.
— Bine, Tom, numai pentru tine.
La acestea, vrăjitoarele se întoarseră cu spatele la soldaţi şi, încet, veniră lângă noi.
M-am gândit că probabil oamenii de la picioarele mele aveau să moară oricum din pricina otrăvii. Vrăjitoarele se pricep în egală măsură şi la otrăvuri, şi la antidoturi, deci poate ar mai fi fost încă timp să-i salvez.
— Mai e ceva, i-am spus eu lui Mab. I-ai otrăvit pe oamenii aceştia cu tocana. Dă-le antidotul până nu e prea târziu…
Mab clătină din cap.
— Am pus otrava în apă, nu în tocană, dar n-o să-i omoare, zise ea. Voiam doar să doarmă, cât le luam noi puţin sânge. Or să se trezească, mâine, cu dureri de cap – atâta tot. Am nevoie ca băieţii ăştia să fie în putere, mâine-dimineaţă. Am nevoie de ei ca să-şi vadă de treabă şi să spargă zidul turnului! Acum vino cu mine, Tom. Alice ne aşteaptă colo.
— Alice e cu tine? Am întrebat surprins.
Mab spusese acelaşi lucru şi când mă ademenise din casa Părintelui Stocks. Şi atunci, intenţia ei fusese s-o ucidă pe Alice.
— Fireşte că e, Tom. Am negociat, asta-am făcut. Avem multe de făcut până la venirea zorilor – dacă vrem să salvăm familia aia a ta.
— Sunt morţi, Mab, am zis eu cu amărăciune şi ochii mi se umplură de lacrimi. Am ajuns prea târziu.
— Cine spune?
— Wurmalde urma s-o facă dacă eu nu-i dădeam cheile până la miezul nopţii.
— Nu trebuie s-o crezi pe *ea,* Tom, zise Mab cu dispreţ. Sunt încă în viaţă. I-am văzut, eu i-am văzut, cu oglinda mea. Nu sunt într-o stare prea bună, recunosc, aşadar nu trebuie să mai pierdem timpul. Dar ai o nouă şansă, Tom. Sunt aici ca să te ajut.
Se întoarse şi o luă înapoi pe unde venise, printre copaci. În ziua aceea, gândurile mele fuseseră foarte negre. Abia mi se mai părea cu putinţă să mă salvez pe mine însumi, darămite

pe-ai mei. Dar acum eram liber şi mă simţeam deodată plin de speranţă şi optimism. Chiar mai era o şansă ca Jack, Ellie şi Mary să mai fie încă în viaţă; poate că aveam să cădem la înţelegere cu Mab şi s-o convingem să ne arate intrarea în tunelul care ducea la temniţele de sub Turnul Malkin.

CAPITOLUL 13

CAVOUL

Alice ne aştepta, într-adevăr, la marginea Codrului Corbilor. În lumina cenuşie de dinaintea zorilor, stătea pe un buştean putred, cu toiagul meu la picioare. În faţa ei, cu ochi atenţi şi bănuitori, erau surorile lui Mab, gemenele Beth şi Jennet.

Când m-am apropiat, Alice se ridică în picioare.

— Eşti teafăr, Tom? Întrebă ea, neliniştită. Stai, lasă-mă să-ţi dau jos blestemăţia aia…

Scoase cheia mea specială din buzunarul rochiei şi, în câteva clipe, îmi descuie scândura, o deschise şi aceasta căzu la pământ. Am stat acolo, frecându-mi încheieturile să-mi simt iarăşi sângele curgând prin ele, uşurat să mi le simt din nou libere.

— Wurmalde l-a ucis pe bietul Părinte Stocks şi a dat vina pe mine, i-am spus eu. Mă duceau la Caster, să mă spânzure…

— Ei, acum n-or să te mai ducă nicăieri. Eşti liber, Tom… zise Alice.

— Mulţumită mie, o întrerupse Mab, zâmbindu-mi cu viclenie. Fiindcă eu, nu Alice, te-am ajutat. Ţine minte asta.

— Da… mulţumită ţie, am zis eu. Îţi sunt recunoscător că m-ai eliberat.

— Te-am eliberat ca să putem să facem târgul, zise Mab. Aşa că hai să vorbim despre asta…

Alice ţocăi, înciudată.

— I-am spus ce şi cum, Tom, zise ea, dar nu vrea să-mi dea înapoi şuviţa de păr. Şi nici nu-i de ajuns un cufăr, pentru ea.

— N-am încredere în tine, Alice Deane – nici cât negru sub unghie! Zise Mab, cu colţurile gurii lăsate în jos. Voi doi şi eu numai una! Aşa că o să ţin şuviţa aia de păr până terminăm treaba. Odată ce o să am ce vreau, poţi să ţi-o iei înapoi. Dar un cufăr nu-i de ajuns. Dă-mi cheile pentru toate trei şi batem palma. În schimb, eu o să te duc în siguranţă la temniţa de

sub turnul de colo. Cu ajutorul meu, o să salvezi vieţile familiei tale. Dacă eu nu merg cu voi, ei o să moară sigur.

Mab arăta chiar hotărâtă şi am simţit că n-aveam să-i obţin lui Alice şuviţa de păr înapoi, până ce ea n-ar fi avut cheile. Ceea ce însemna că, în tunel, Alice avea să fie încă în puterea lui Mab şi incapabilă să mă ajute s-o înving. Trebuia să mă descurc singur.

Tata mă învăţase că un târg e un târg şi că e rău să-ţi iei cuvântul înapoi. Acum plănuiam să fac exact pe dos şi mi-era greu. Mai mult, chiar dacă o făcuse pentru propriul interes, Mab tocmai mă salvase, ceea ce însemna că nu mai eram un prizonier în drum spre Caster, unde să fie spânzurat. Îi datoram ceva pentru asta, şi când colo eu mă pregăteam s-o trădez. Mă simţeam vinovat din ambele pricini, dar ştiam că n-aveam altă soluţie. Trebuia s-o înşel pe Mab, fiindcă erau vieţi care depindeau de asta. N-aveam nici cea mai mică intenţie să-i cedez nici măcar unul din cufere, dar trebuia să fiu abil.

— Poţi să iei două cufere, Mab. Două şi nu mai mult. Asta-i tot ce pot să-ţi propun...

Ea clătină din cap cu hotărâre.

Am oftat şi m-am uitat ţintă la vârful ghetelor mele, prefăcându-mă că mă gândesc profund la situaţie. După aproape un minut, am privit-o drept în ochi.

— Vieţile celor din familia mea sunt în pericol, aşa că n-am ce face, nu-i aşa? Bine – poţi să iei toate trei cuferele.

Un rânjet i se lăbărţă lui Mab pe toată faţa.

— Atunci dă cheile şi târgul e făcut, zise ea, întinzând mâna.

A fost rândul meu să clatin energic din cap.

— Dacă-ţi dau cheile acum, ce garanţie am că o să ne mai călăuzeşti până la temniţe? Pentru tine n-o să mai conteze dacă o să fim încolţiţi şi covârşiţi în tunelul ăla, nu-i aşa? Am zis eu, arătând către celelalte vrăjitoare, care priveau şi ascultau fiecare cuvinţel. De îndată ce îi vom salva pe ai mei, o să primeşti cheile. Nicio clipă mai devreme.

Mab îmi întoarse spatele, probabil ca să nu-i văd ochii sau să-i citesc pe chip. Eram încredinţat că m-ar fi tras pe sfoară dac-ar fi putut.

În cele din urmă, se întoarse din nou cu faţa la mine.

— Atunci, ne-am înţeles, primi ea. Dar o să fie greu. Va fi nevoie de toată dibăcia noastră ca să ajungem în turnul ăla

vii! Va trebui să lucrăm împreună.

Când ne pregăteam să pornim, mi-am luat toiagul de jos.
Mab se încruntă.
— N-ai nevoie de băţul ăla oribil, zise ea. Mai bine lasă-l aici.
Ştiam că nu-i plăcea lemnul de scoruş şi îl socotea o armă pe care o puteam folosi împotriva ei, dar am clătinat din cap hotărât.
— Toiagul meu vine cu mine sau înţelegerea cade! I-am răspuns eu.

Am urmat-o pe Mab, împreună cu Alice, descriind un arc de cerc în contra acelor ceasornicului, ocolind turnul. Curând lăsaserăm Codrul Corbilor în urmă, dar am păstrat aproximativ aceeaşi distanţă faţă de Turnul Malkin, care rămânea mereu la vedere, în stânga noastră, bine conturat pe cerul luminos.
În depărtare, în dreapta noastră, se vedea şi cocoaşa uriaşă a Dealului Pendle şi deodată mi s-a părut că zăresc o lumină sclipind chiar în vârf, aşa că m-am oprit şi m-am uitat mai atent într-acolo. Mab şi Alice îmi urmăriră direcţia privirii. În timp ce ne uitam aşa, lumina licări şi apoi se aprinse cu putere, de se putea vedea de la câteva mile în jur.
— Se pare că a aprins cineva un foc chiar în vârful dealului, am spus eu.
Erau nişte dealuri anume, prin întreg Comitatul, pe care se aprindeau uneori focuri de avertizare, semnalul trecând de la un vârf de deal la altul, mult mai repede decât putea să-l ducă un mesager călare. Unele dintre ele chiar primeau numele de „Dealul Semnalizării”, ca acela de la vest de Chipenden.
Mab îmi aruncă o privire, zâmbi misterios, apoi se întoarse şi îşi continuă drumul. Am ridicat din umeri către Alice şi am urmat-o îndeaproape. Semnalul era probabil pentru cineva, m-am gândit eu. M-am întrebat dacă avea ceva de-a face cu clanurile vrăjitoarelor.
După vreo cincisprezece minute, Mab arătă undeva înainte.
— Uite colo e intrarea!
Ne-am apropiat de ceea ce tata ar fi numit o „pădure neglijată”. Vedeţi dumneavoastră, cele mai multe păduri sunt „copilite” la câţiva ani o dată, ceea ce înseamnă că unii puieţi sunt doborâţi şi făcuţi lemne de foc. Asta ajută pădurea,

oferind spaţiu şi lumină pentru ceilalţi copaci ca să crească în voie, şi astfel au de câştigat şi oamenii, şi copacii. Dar aici, printre copacii bătrâni ai acestei păduri – de stejari, tise şi frasini – era un hăţiş de puieţi şi lăstari. Nimeni nu mai vârâse toporul în ei de ani buni şi asta m-a făcut să mă întreb de ce.

Apoi, când am ajuns la marginea pădurii, am zărit deodată pietre funerare printre tufe şi mi-am dat seama că vegetaţia şi copacii ascundeau un cimitir părăsit.

La prima vedere, părea de nestrăbătut, dar o potecă îngustă ducea în desiş şi Mab se avântă pe-acolo fără s-arunce nicio privire îndărăt. Asta m-a surprins, pentru că ştiam că n-ar fi putut pune piciorul pe pământ sfinţit. De bună seamă fusese scos de sub oblăduirea Bisericii, probabil de către un episcop, şi nu mai era pământ sfinţit.

Am urmat-o pe Mab, cu Alice venind imediat în spatele meu, şi în câteva momente am zărit un soi de ruine în stânga noastră, acoperite cu muşchi şi licheni. Numai doi pereţi mai erau în picioare, iar porţiunea cea mai înaltă nu se ridica decât până la umărul meu.

— Ce-i asta? Am întrebat eu.

— Tot ce-a mai rămas din vechea biserică, răspunse Mab peste umăr. Cele mai multe morminte au fost scormonite şi oasele au fost duse în altă parte şi reîngropate. Cele pe care le-au mai putut găsi, fireşte…

Chiar în mijlocul desişului am dat de un luminiş, presărat cu pietre funerare. Unele erau căzute de tot, altele înclinate la unghiuri periculoase, şi se vedeau gropile de unde sicriele fuseseră scoase şi mutate de acolo. Nu se ostenise nimeni să le acopere la loc şi acum deveniseră gropi pline de bălării şi mărăcini. În acel loc, printre pietrele funerare, era o clădire mică de piatră. Un sicomor tânăr crescuse chiar prin acoperiş, despicând pietrele, şi întinzându-şi crengile deasupra ca o cupolă de frunziş. Pereţii erau îmbrăcaţi în iederă şi clădirea nu avea nicio fereastră, ci doar o uşă de lemn putred.

— Ce-i asta? Am întrebat.

Era mult prea mică pentru o capelă.

— Este un cav… începu Alice.

— M-a întrebat *pe mine,* o întrerupse Mab. E un cavou, Tom. O casă-mormânt deasupra pământului, construită odinioară pentru o familie cu bani mai mulţi decât minte. Şase rafturi

are şi fiecare dintre ele încă mai este un loc de odihnă pentru oasele morţilor…

— Oasele mai sunt încă aici? Am întrebat, neştiind la care fată să mă uit. De ce nu le-au mutat şi pe ele, ca pe restul?

— Familia n-a vrut ca morţii săi să fie deranjaţi, zise Mab, ducându-se la uşa cavoului. Dar au fost deja deranjaţi şi-or să mai fie.

Apucă de clanţă şi, încet, deschise uşa. Era deja întuneric la umbra sicomorului, dar dincolo de uşa aceea era o beznă totală. Nu aveam un muc de lumânare şi cutia cu iască şi amnar la mine, dar Mab a scos din buzunarul stâng al rochiei sale o lumânare de-a ei. Era făcută din ceară neagră şi, sub ochii mei, fitilul dădu naştere unei flăcări.

— Ca să putem vedea ce facem acum, zise ea, zâmbind răutăcios.

Ţinând lumânarea ridicată, Mab ne conduse în cavou, flacăra luminând lespezile de piatră – rafturile pe care stăteau rămăşiţele morţilor. Am văzut la ce se referise Mab când spusese că morţii fuseseră deranjaţi. Unele oase fuseseră smulse de pe raft şi zăceau împrăştiate pe jos.

Odată ce-am intrat, ea a făcut un pas înapoi şi a închis uşa în urma noastră, flacăra pâlpâind în curentul de aer, încât găvanele ochilor craniului celui mai apropiat se însufleţiră de la umbre, iar oasele morţilor părură că se zvârcolesc, cu o viaţă nenaturală.

De îndată ce uşa a fost închisă, am simţit un fior rece şi am auzit un geamăt slab din colţul îndepărtat al cavoului. Era un spirit sau un spectru?

— Nu-i nimic pentru care să-ţi faci griji, aici, zise Mab, mergând către sunetul prevestitor de rău. E doar Maggie Moarta, care nu se mai plimbă pe nicăieri acum…

Vrăjitoarea moartă era într-un colţ, sprijinită cu spatele de peretele jilav. Belciuge ruginite de metal îi ţineau gleznele, de fiecare fiind legat un lanţ, fixat în peretele de piatră cu un alt belciug. Metalul acesta era fier, aşa că nu era de mirare că suferea. Maggie era prinsă în cursă.

— Ăsta-i mirosul unui Deane? Scânci ea, cu vocea tremurătoare de durere.

— Îmi pare rău să te văd în starea asta, Maggie, zise Alice, făcând un pas spre ea. Sunt eu, Alice Deane…

— Oh, ajută-mă, copilă! O rugă Maggie. Gura mi-e mai uscată decât îmi sunt arse oasele. Nu pot îndura cătuşele astea la picioare. Scapă-mă de chinurile astea!

— Nu te pot ajuta, Maggie, răspunse Alice, apropiindu-se şi mai mult. Aş vrea, dar e o Mouldheel aici. Are o şuviţă din părul meu, da, aşa că nu pot să fac nimic.

— Atunci vino mai aproape, copilă, croncăni Maggie.

Ascultătoare, Alice se aplecă spre ea şi vrăjitoarea moartă îi şopti ceva la ureche.

— Fără şuşoteli! Fără secrete aici! Dă-te de lângă Maggie, o avertiză Mab.

Imediat, Alice se dădu la o parte, dar o cunoşteam destul de bine ca să desluşesc o uşoară schimbare în expresia feţei sale: Maggie îi şoptise ceva important; ceva care s-ar fi putut să ne ajute împotriva lui Mab.

— Aşa! Continuă Mab. Hai să mergem mai departe. Veniţi după mine. E foarte strâmt…

Îngenunche şi o luă de-a buşilea peste cel mai de jos raft din stânga ei, răvăşind scheletul care zăcea pe lespede. În câteva clipe tot ce mai vedeam din ea erau picioarele desculţe, care apoi dispărură şi ele, ca şi restul. Luase ea lumânarea şi interiorul cavoului se cufundă în beznă.

Atunci, strângând mai bine toiagul în mână, m-am târât în patru labe pe lespedea rece, urmând-o prin spaţiul îngust dintre aceasta şi lespedea de deasupra, simţind oasele sub mine când am trecut. Dincolo de lespede, degetele de la mâna dreaptă dădură peste pământ reavăn şi, zărind un licăr de lumină în faţă, am intrat cu capul înainte în tunelul scund, în care ne aştepta Mab. Stătea în patru labe – tavanul era prea jos ca să-i dea voie să se ridice în picioare.

Alice deja îmi spusese că singura cale prin care cuierele mele ar putea ieşi vreodată din Turnul Malkin era prin masiva uşă de lemn întărit cu fier, adică aceeaşi cale prin care intraseră, şi o singură privire la spaţiul acela îngust îmi confirma spusele ei. Aşadar, ce spera Mab să obţină? Chiar dacă ajungea la cuferele acelea, i-ar fi fost cu neputinţă să le scoată pe aici.

Şi eu mă confruntam cu aceeaşi problemă, dar cel puţin

puteam să-mi salvez familia. Şi, câtă vreme nu renunţam la chei, nicio vrăjitoare n-ar fi fost în stare să deschidă cuierele.

Când şi Alice veni lângă noi în tunel, Mab nu mai pierdu timpul şi se târî mai departe de-a buşilea, iar noi o urmarăm cum puturăm. Mai trecusem prin câteva tuneluri de când devenisem ucenicul Vraciului, dar niciodată prin vreunul atât de strâmt şi sufocant ca ăsta. N-avea niciun fel de suporţi şi a trebuit să fac eforturi să nu mă gândesc la uriaşa greutate a pământului de deasupra noastră. Dacă tunelul se prăbuşea, am fi fost închişi acolo în întuneric; am fi fost striviţi rapid sau poate am fi suferit o moarte lungă şi îngrozitoare, prin sufocare.

Am pierdut noţiunea timpului. Mi se părea că ne târam de o veşnicie, dar în cele din urmă am ieşit într-o încăpere de pământ, destul de înaltă cât să putem sta în picioare. Pentru o clipă, am crezut că ne aflam sub turn, dar apoi am văzut un alt tunel, drept înainte. Spre deosebire de cel din care tocmai ieşiserăm, acesta era destul de mare cât să-l străbaţi mergând în picioare şi avea şi stâlpi de lemn groşi care susţineau tavanul.

— Ei, zise Mab, eu doar până aici am mai fost înainte. Nu miroase prea bine, tunelul ăsta…

Spunând acestea, se aplecă şi adulmecă zgomotos de trei ori. Mă întrebam cât de bună era la treaba asta. Vraciul îmi spusese odată că abilitatea aceasta varia de la o vrăjitoare la alta. După ce pufni o dată scurt, se întoarse în partea cealaltă şi se cutremură de groază.

— E ceva umed şi mort aici, jos, zise ea. Nu-mi place tunelul ăsta deloc!

— Nu fi fricoasă, fato! O zeflemisi Alice. Ia dă-mi voie să adulmec şi eu tunelul. Două nasuri sunt mai bune decât unul – nu-i aşa?

— Ba da, dar grăbeşte-te, încuviinţă Mab, uitându-se spre tunel speriată.

Alice nu zăbovi. Trase repede aer pe nas şi zâmbi.

— Nu-i nimic de care să ne facem prea multe griji, acolo jos. Ceva umed şi mort cu care o puteam scoate la capăt. Tom are la el toiagul de scoruş. Ar trebui să fie de ajuns să-l ţină la distanţă cu el. Aşa că dă-i drumul, Mab. Ia-o înainte! Asta dacă nu ţi-e prea frică. Mi se părea că voi, alde Mouldheel, sunteţi

făcuţi dintr-o plămadă mai dură.

Pentru o clipă, Mab se uită ţintă la Alice şi strâmbă din buze mânioasă, dar apoi o luă înainte prin tunel. Mi-am strâns mai tare în mână toiagul de scoruş. Ceva îmi spunea c-o să am nevoie de el.

CAPITOLUL 14

STRIGOIUL

Dacă paznicul tunelului era umed şi mort, atunci probabil că era un „strigoi” şi atunci cu siguranţă că era apă în tunel. Citisem despre strigoi în Bestiarul Vraciului: erau rari în Comitat, dar foarte periculoşi. Erau creaţi de vrăjitoare, care legau sufletul unui marinar înecat de trupul lui prin magie neagră. Corpul nu mai putrezea, ci devenea umflat şi înfricoşător de puternic. De obicei erau orbi, fiindcă ochii le erau mâncaţi de peşti, dar aveau un auz foarte ascuţit şi îşi puteau simţi victima şi pe pământ uscat în timp ce ei erau încă sub apă.

Când mă pregăteam s-o urmez pe Mab, Alice îmi făcu semn să rămân în spate şi să-i dau voie ei să treacă prima. Eram sigur că plănuise ceva, dar n-aveam idee ce. Aşa că am lăsat-o s-o ia înainte, sperând că ştia ce face.

Mi se păru că mergem câteva secole, dar în cele din urmă am început să încetinim şi la un moment dat ne oprirăm.

— Nu-mi place asta, zise Mab către noi. E apă, în faţă. Miroase urât. Nu arată deloc paşnic…

M-am strecurat lângă Alice, ca să putem vedea peste umărul lui Mab. Mă aşteptasem să văd o apă curgătoare – poate un izvor sau un râu subteran pe care ea să nu-l fi putut trece. În loc de asta, tunelul se lărgea, alcătuind o peşteră ovală, în care era un mic lac. Apa ajungea aproape de pereţii peşterii, dar în stânga era o potecă nămoloasă, înclinată către apă. Părea foarte alunecoasă.

Lacul mă îngrijora. Era mâlos, de culoarea noroiului, şi faţa apei era uşor încreţită – cum te-ai fi aşteptat de la o apă tulburată de vânt. Dar noi eram sub pământ şi aerul era nemişcat şi stătut. De asemenea, aveam presimţirea că lacul era şi foarte adânc. Oare pândea ceva rău sub apă? Mi-am amintit ce zisese Mab când adulmecase – „ceva umed şi

mort”. Era un strigoi, cum bănuisem eu?
— N-avem toată noaptea la dispoziţie, Mab, îi strigă Alice cu veselie. Nici mie nu-mi place cum arată apa asta, deci cu cât mai repede trecem de ea, cu atât mai bine!
Arătând mai mult decât puţin speriată, Mab îşi mută lumânarea neagră în mâna dreaptă şi o luă pe poteca nămoloasă. Nu făcu decât vreo doi paşi, când piciorul ei desculţ începu să alunece. Aproape că-şi pierdu echilibrul şi fu nevoită să întindă mâna stângă ca să se sprijine de perete. Lumânarea pâlpâi şi aproape că se stinse.
— Cătinel, fato! Zise Alice, cu ironie tăioasă în glas. Nu-i o idee prea bună să cazi în apa asta. Ai nevoie de o pereche bună de pantofi, chiar ai. Mie nu mi-ar plăcea să simt noroiul ăla moale printre degetele de la picioare. Îţi face picioarele să pută mai tare ca oricând!
Mab se întoarse către noi şi încă o dată buzele i se schimonosiră de mânie. Era gata să-i dea lui Alice o replică usturătoare, când se întâmplă ceva de-mi sări inima din piept.
Mai iute decât ai clipi din ochi, o mână mare, lividă, umflată şi lipsită de sânge, ţâşni din apă şi o prinse pe Mab de glezna dreaptă. Imediat, ea îşi pierdu echilibrul şi, guiţând ca un purcel de lapte, căzu într-o rână în noroi, cu jumătatea de jos a trupului ei plescăind în apă. Ţipa îngrozită şi, sub ochii mei, începu să alunece mai departe în lac. Alice era între noi, altminteri i-aş fi întins toiagul meu lui Mag să se prindă de el. Era mult prea cumplit să-i dau voie strigoiului s-o înhaţe.
Mab încă ţinea lumânarea, dar dădea din mâini disperată şi părea că o să se scufunde cât de curând. Dacă se stingea, am fi rămas pe întuneric, incapabili să mai vedem din ce parte venea vreun pericol. De parcă mi-ar fi citit gândul, Alice făcu un salt înainte şi smulse lumânarea din mâna lui Mab, apoi se trase înapoi şi continuă s-o privească ducându-se încet la fund.
— Salveaz-o, Alice! Am strigat eu. Nimeni nu merită să moară aşa…
Alice şovăi, dar apoi, ridicând o dată din umeri, se aplecă înainte, o prinse pe Mab de păr şi începu s-o tragă înapoi.
La aceasta, Mab ţipă încă şi mai tare – devenise acum o

adevărată luptă cu odgonul[5]. Ceva de sub apă încerca s-o tragă la fund, Alice i se împotrivea şi încerca s-o tragă înapoi. Mab probabil că se simţea ruptă-n două.

— Împunge-l cu toiagul, Tom! Strigă Alice. Loveşte-l zdravăn şi fă-l să-i dea drumul!

Am păşit pe poteca nămoloasă până lângă ele şi am îndreptat toiagul spre apă, căutând să văd ţinta. Apa se învâltora cu noroiul, valuri mari plescăind la marginea potecii, şi nu vedeam nimic. Tot ce puteam face era să-l împlânt orbeşte într-un punct undeva sub locul în care ar fi trebuit să fie piciorul lui Mab. Am împuns cu putere de vreo două-trei ori. Nu se simţea nicio schimbare şi mi-am dat seama că Alice pierdea bătălia: apa îi ajunsese lui Mab până la subsuori.

Am încercat din nou. Tot fără noroc. Atunci, la a opta sau a noua încercare, am nimerit peste ceva. Apa s-a zbuciumat şi deodată Mab era liberă şi Alice o trase înapoi pe potecă.

— Aşa, Tom, n-am terminat încă. Uite, ţine lumânarea. Stai pe aproape cu toiagul tău, în caz că se întoarce!

Am luat lumânarea şi am ţinut-o cât mai sus ca să luminez toată suprafaţa lacului mâlos. În mâna stângă aveam toiagul de scoruş, gata să-l împlânt în strigoi.

Alice o prinse deodată pe Mag, imobilizându-i braţele la spate, şi, cu mâna stângă încă înfiptă în părul ei, o sili să îngenuncheze şi îi împinse capul în faţă până aproape că atinse apa.

— Dă-mi ce-ai luat de la mine! Îi strigă ea lui Mab în urechea stângă. Şi repede, până nu-ţi smulge nasul creatura aia de jos!

— Ia-ţi-o! Ia-ţi-o! Strigă ea, cu glasul plin de spaimă şi deznădejde. E în jurul gâtului meu!

Alice dădu drumul braţelor lui Mab şi, ţinând-o în continuare de păr, se folosi de mâna liberă ca să scoată ceva de sub gulerul rochiei sale. Era o sfoară. Alice o reteză cu dinţii, o smulse de la gâtul lui Mab şi mi-o întinse mie.

— Arde-o! Strigă.

Ţinând lumânarea sub ea, am văzut că sfoara era înnodată de o buclă de păr. Era şuviţa de păr din capul lui Alice care o pusese la cheremul lui Mab. Flacăra lumânării aprinse sfoara şi-o mistui imediat cu un *vuf!* Se simţi un uşor miros de păr

---

[5] O întrecere sportivă în care două echipe trag în direcţii opuse de capetele unui odgon.

ars, după care Alice lăsă cenuşa rămasă să cadă în apă.
După aceea, o ridică pe Mab în picioare, o prinse de braţ şi o împinse de-a lungul potecii spre capătul celălalt al lacului. Le-am urmat cu prudenţă, având grijă să nu alunec, scrutând apa cu teamă. În timp ce-o priveam aşa, ceva uriaş înotă spre suprafaţă. În umbră, pe lângă peretele îndepărtat, apăru un cap uriaş, cu părul încurcat şi făcut ghem în vârf, dar revărsându-se pe lângă. Faţa îi era albă şi umflată, ochii doar găvanele goale, şi când nasul îi ieşi deasupra apei, adulmecă zgomotos, ca un copoi de vânătoare căutându-şi prada.
Dar câteva clipe mai târziu, ajunseserăm toţi trei teferi în tunelul din capătul celălalt al lacului şi pericolul imediat trecuse. Mab arăta murată şi mânjită de noroi. Toată siguranţa ei de sine dinainte pierise. Însă pe Alice n-o mai văzusem niciodată atât de fericită de când veniserăm în Pendle.
— Trebuie să-i mulţumim lui Maggie Moarta pentru asta! Zise Alice, rânjindu-mi larg. Mi-a şoptit ce aveam nevoie să ştiu. Un strigoi, asta a fost, şi destul de uşor să-l adulmec. Întotdeauna păzeşte poteca aceea. L-au pregătit bine, asta da. Nu s-ar atinge niciodată de cineva cu sânge de Malkin prin vene. Eu sunt o Deane după nume, dar sunt o Malkin pe jumătate. De aceea te-am pus să rămâi mai în spate, Tom. Numai Mab era în cel mai mare pericol.

— Nu-i plăcut să fii păcălit! Zise Mab. Totuşi, nu mă plâng prea mult. Atâta vreme cât o să-mi obţin cuferele.
— Mi-am luat şuviţa înapoi, aşa că nici eu nu mă plâng, zise Alice cu un surâs încrezut. Şi dacă tu-ţi vrei cuferele alea, mai întâi trebuie să-i găsim familia lui Tom, teafără şi nevătămată. Aşa că, fără viclenii – asta dacă ştii ce-i mai bine pentru tine!
— N-o să-l înşel pe Tom, zise Mab. S-a întâmplat că el tocmai mi-a salvat viaţa, împungându-l pe strigoiul ăla cu toiagul. N-am să uit asta prea repede.
— *Oooo, s-a întâmplat că mi-a salvat viaţa,* o maimuţări Alice. S-a întâmplat că şi eu ţi-am salvat-o, dacă n-ai observat.
Şi îi înfipse iarăşi mâna în păr lui Mab, silind-o să o ia înainte prin tunel.
Mi-a părut rău pentru Mab. Parcă nu era nevoie să fie tratată atât de aspru şi am mustrat-o pe Alice.

Ea-i dădu drumul părului lui Mab, călcându-şi pe inimă, şi tocmai dădea să-mi răspundă când ceva ne-a atras atenţia. După încă vreo treizeci de paşi, am ajuns în faţa unei uşi de lemn fixate în piatră. Se părea că găsiserăm intrarea în Turnul Malkin.

Avea un ivăr, cu o încuietoare dedesubt. I-am dat lui Alice să ţină lumânarea şi ea o trase pe Mab într-o parte, în vreme ce eu am apucat ivărul şi l-am ridicat încet, încercând să nu fac niciun zgomot. Dar când am împins în ea, uşa nu s-a clintit. Era încuiată – totuşi asta nu era o problemă când fratele Vraciului, Andrew, era un lăcătuş. Alice îşi puse lumânarea în dinţi şi îmi întinse cheia mea specială. Am luat-o, am vârât-o în broască, am învârtit-o şi am avut satisfacţia să simt încuietoarea cedând.

— Gata? Am şoptit, întinzându-i cheia înapoi lui Alice.

Ea încuviinţă cu un semn din cap.

— Şi, vă rog, fetelor, fără ciorovăială. Staţi cuminţi până o să-mi găsesc eu familia şi-o să ne vedem afară de aici, am zis eu.

— Şi eu o să-mi iau cuferele, adăugă Mab – dar nici Alice, nici eu nu-i dădurăm atenţie.

Am ridicat ivărul din nou, deschizând încet uşa.

Înăuntru era un întuneric ca de smoală, dar puternica duhoare de mucegai şi putreziciune m-a făcut să icnesc. Aerul era îmbâcsit de moarte.

Alice şi-a încreţit nasul dezgustată şi a adus lumânarea în cadrul uşii. În faţa noastră era un culoar cu uşi de celule pe ambele părţi. Fiecare avea o ferestruică de inspecţie cu gratii de fier cam la nivelul capului. În depărtare, era ceea ce părea o încăpere mult mai mare, fără nicio uşă. Să fi fost familia mea într-una din celulele acelea?

— Tu stai cu ochii pe Mab, i-am spus lui Alice. Dă-mi lumânarea şi o să verific eu fiecare celulă…

La prima celulă am ridicat lumânarea aproape de gratiile uşii. Părea să fie goală. A doua avea un ocupant, un schelet acoperit de pânze de păianjen şi îmbrăcat în nişte zdrenţe de pantaloni şi nişte fâşii de cămaşă, cu picioarele şi braţele legate cu lanţuri de perete. Cum murise oare prizonierul? Fusese pur şi simplu părăsit acolo şi lăsat să moară de foame? Am simţit brusc un fior şi, în timp ce priveam, o coloană

subţire de lumină apăru deasupra scheletului şi o faţă îndurerată începu să prindă contur deasupra lui.

Faţa se strâmba şi încerca să vorbească, dar în loc de cuvinte, tot ce puteam auzi era un vaiet de agonie. Prizonierul murise dar n-o ştia, şi era încă prins în celula aceea, suferind la fel de mult ca în ultimele sale zile. Aş fi vrut să-l ajut, dar aveam alte lucruri mai urgente de făcut. Câte suflete mai erau oare acolo, jos, care ar fi avut deopotrivă nevoie să fie eliberate? Mi-ar fi putut lua ore în şir să-i vorbesc fiecărui spirit tulburat şi să-l conving să treacă dincolo, în partea cealaltă.

Folosind lumânarea, am verificat toate celulele. Părea că niciuna dintre ele nu mai fusese folosită de multă vreme. Erau şaisprezece în total şi şapte dintre ele conţineau oase de om. Când am ajuns la capătul culoarului, am ciulit urechea bine. Tot ce-am putut auzi a fost picuratul slab al apei, aşa că m-am întors şi i-am făcut semn lui Alice să vină mai aproape. Am aşteptat până când a adus-o pe Mab lângă mine, apoi am păşit încordat în camera de la capătul culoarului. Lumina lumânării nu ajungea până în cotloanele cufundate în beznă ale imensei încăperi. Apa picura din tavan pe dalele de piatră şi aerul era umed şi îngheţat.

La prima vedere, părea să fie pustie. Era o cameră mare, circulară, cu încă un culoar pornind din ea, identic cu acela pe care îl cercetasem deja. În plus, nişte trepte de piatră urcau în spirală pe lângă pereţii încăperii, până la un chepeng din tavan, care dădea la etajul de deasupra. Cinci piloni cilindrici uriaşi susţineau tavanul acela înalt, fiecare încărcat de lanţuri şi cătuşe. Am observat, de asemenea un vas pentru jăratic plin de cenuşă veche şi o masă grea de lemn, cu o serie de cleşti de metal şi alte instrumente.

— Aici îşi torturează duşmanii, zise Alice, vocea ei răsunând cu ecou grav în liniştea încăperii. Apoi scuipă pe dale. Nu-i o fericire să te naşti într-o familie ca asta…

— Da, zise Mab. Poate că Tom ar trebui să-şi aleagă prietenii mai cu atenţie. Dacă tot vrei să fii prieten cu o vrăjitoare, Tom, există familii mai bune din care să-ţi alegi una.

— Eu nu sunt o vrăjitoare, zise Alice şi-o trase pe Mab de păr, destul cât s-o facă să scâncească.

— Încetaţi, am şuierat eu. Vreţi să prindă de veste că suntem aici?

Fetele părură ruşinate şi se opriră din gâlceavă. M-am uitat în jur şi m-am cutremurat gândindu-mă la ce trebuie să se fi întâmplat în încăperea aceea; valuri-valuri de fiori reci mi-au străbătut şira spinării. Mulţi dintre cei care muriseră în chinuri erau încă prizonieri aici.

Mai întâi, era de cercetat celălalt culoar. Deja mă uitasem în şaisprezece celule, dar trebuia să le verific pe toate; într-una din acestea de aici ar fi putut fi familia mea. După câte văzusem deja în temniţă, acum mă temeam de ce era mai rău. Trebuia însă să ştiu.

— Va trebui să mă uit în fiecare celulă, i-am spus eu lui Alice. O să-mi ia ceva timp, dar n-am încotro…

Alice dădu din cap.

— Bineînţeles că trebuie, Tom. Dar cum e doar o singură lumânare, o să stăm aproape.

Îndată ce Alice termină de vorbit, de deasupra capetelor noastre izbucni un hohot gros de râs – glasul unui bărbat, răguşit şi aspru, urmat de un tril înalt, feminin, de veselie, care sfârşi într-un croncănit. Am îngheţat. Păreau să vină de deasupra chepengului. Oare Malkinii veneau în temniţă?

Spre surprinderea mea, Mab rupse tăcerea noastră îngrozită, fără să se ostenească măcar să vorbească încet.

— Nicio grijă, zise ea. Nu vin ei aici, nu acum – şi asta-i o promisiune. Am citit viitorul, eu l-am citit. Îţi pierzi vremea, Tom. Acolo, sus, îţi vei găsi familia, şi-mi arătă cu mâna spre tavan.

— De ce te-am asculta pe tine, mă rog? O repezi Alice. Ai citit viitorul, nu zău! Dar nu l-ai văzut şi pe strigoiul ăla, nu-i aşa?

N-am mai ascultat tachinările lor. Alice îmi spusese că Mab se ţine întotdeauna de cuvânt. Poate că avea dreptate, dar trebuia, totuşi, să verific. Pe de altă parte, era evident că se aflau vrăjitoare la etajul de deasupra. Aşadar, cu inima grea, am început să cercetez, una câte una, celulele din al doilea culoar, încă stând ca pe ghimpi la gândul că, în orice clipă, chepengul de deasupra s-ar fi putut deschide şi Malkinii ar fi dat buzna pe scări să ne înhaţe.

Multe dintre celule conţineau oseminte, dar în afară de câte un şobolan rătăcit, nimic nu părea să fie viu acolo, jos. Am fost uşurat când s-a terminat şi m-am uitat la trepte, întrebându-

mă ce era la etajul de deasupra.

Alice aruncă o privire spre lumânare, apoi se uită la mine cu tristeţe, clătinând din cap.

— Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, Tom, dar trebuie. N-o să fie uşor să scăpăm, dacă ne întoarcem prin tunelul ăla de jos, pe întuneric, nu-i aşa? N-ai să fii în siguranţă trecând pe lângă strigoiul ăla. Trebuie să plecăm în scurt timp, mai înainte să ardă lumânarea până la capăt.

Alice avea dreptate. Lumânarea era pe sfârşite. Curând urma să ne cufundăm în întuneric. Dar încă nu puteam pleca.

— Trebuie să verific şi etajul de deasupra. O singură privire şi-am plecat.

— Atunci fă-o repede, Tom, zise Alice. Prizonierii sunt uneori ţinuţi acolo, sus, şi interogaţi. Dacă asta dă greş, sunt aduşi aici, să fie torturaţi şi lăsaţi să putrezească.

— Ar fi trebuit să cauţi acolo, sus, când ţi-am spus eu, zise Mab. Aşa n-am mai fi pierdut atâta vreme.

Fără s-o iau în seamă, m-am îndreptat spre scări. Alice veni după mine, încă ţinând-o strâns pe Mab, deşi îi dăduse drumul la păr şi o apucase de braţ. În capul scărilor am întins mâna şi am încercat chepengul. Nu era încuiat, dar am tras adânc aer în piept înainte să încep să-l ridic, foarte încet, pândind cu atenţie orice pericol. Şi dacă vrăjitoarele stăteau să ne-aştepte? Dacă aveau să mă înşface de îndată ce deschideam chepengul?

Abia când l-am deschis de tot mi-am scos capul afară, în spaţiul de deasupra, şi am ridicat încet lumânarea ca să văd. Părea fără viaţă. Nici măcar un şobolan nu se mişca pe dalele jilave. Interiorul turnului se ridica deasupra mea ca un cilindru, gol pe dinăuntru, cu o spirală de trepte înguste ce urcau contrar acelor ceasornicului, urmărind curbura zidului de piatră. Din loc în loc, erau nişte uşi de lemn. Aerul era umed şi pe pereţi se vedeau pete ude şi dâre de mâzgă verde; apa picura de deasupra, stropind dalele din stânga. Chiar şi bucata asta de turn din jurul meu era, probabil, tot sub pământ. Am urcat prin chepeng şi m-am îndreptat spre trepte, făcându-l semn lui Alice să mă urmeze.

— Ai răbdare cu mine, Alice. O să mă grăbesc cât pot. O să dau numai o fugă şi-o să verific uşă cu uşă. Dacă nu sunt nici aici, o să ieşim cât încă mai putem…

— Am ajuns până aici, este? Zise Alice, ecoul glasului răsunând până sus, în vastul spaţiu de deasupra. Putem foarte bine să mergem până la capăt. Astea sunt ultimele celule, oricum. Etajul următor e deasupra pământului – camerele de locuit şi locurile unde-şi ţin proviziile. Du-te şi uită-te. Eu am să stau aici şi-am s-o păzesc pe Mab.

Dar mai înainte să fac vreo mişcare, s-a auzit o bufnitură îndepărtată, urmată de un huruit adânc ce părea să zgâlţâie zidurile şi podeaua de sub picioarele mele.

— Se pare c-au început să tragă din nou cu tunul în turn, zise Alice.

— Deja? Am întrebat eu, uimit că soldaţii se apucaseră de treabă atât de curând.

— Au început îndată ce s-a luminat de ziuă, zise Mab. Un pic mai devreme decât am fi vrut noi. Am fi reuşit cu ceva mai mult timp, dar asta-i vina ta, Tom. Dacă m-ai fi lăsat să le iau sânge, ar fi dormit până mai târziu.

— N-o lua în seamă, Tom, zise Alice. Moară stricată, nu-i aşa? Urcă pe scările alea. Cu cât mai repede ieşim de aici, cu atât mai bine!

Nu aveam nevoie de alte încurajări şi-am pornit imediat. Dar, în ciuda nevoii de a mă grăbi, n-am fugit. Treptele erau foarte înguste şi cu cât urcam mai sus, cu atât mai descurajante deveneau scările din stânga mea. Am ajuns la prima celulă şi m-am uitat înăuntru prin ferestruica zăbrelită. Nimic. Până să ajung la a doua celulă, se auzi încă o bufnitură, urmată de un huruit şi o vibraţie care străbătu în jos treptele; tunul trăsese din nou în turn.

A doua celulă era şi ea goală, dar apoi, la a treia uşă, am auzit un sunet. Era un copil care plângea în întuneric. Să fi fost micuţa Mary?

— Ellie! Ellie! Am strigat. Tu eşti? Sunt eu, Tom…

Copilul se opri din plâns şi cineva se mişcă înăuntrul celulei. Un foşnet de fuste şi zgomotul unor pantofi străbătând podeaua celulei spre uşă. Apoi apăru o faţă dincolo de zăbrele. Mi-am ridicat lumânarea, dar pentru moment n-am recunoscut-o. Părul era în dezordine, obrajii traşi, ochii îndureraţi şi roşii de plâns. Dar nu era nicio îndoială. Niciuna.

Era Ellie.

CAPITOLUL 15

AGILE CA PISICILE

— Oh, Tom! Tu eşti? Chiar tu eşti? Strigă Ellie şi lacrimile începură să-i şiroiască pe faţă.

— Stai liniştită, Ellie, i-am spus eu. O să te scot curând de aici şi o să fii pe drumul spre casă…

— Tom, mi-ar plăcea să fie atât de simplu, zise ea, cu umerii scuturaţi de suspine, în vreme ce lacrimile îi curgeau în gura deschisă.

Dar deja mă întorsesem cu spatele şi-i făcusem semn lui Alice să vină.

Urcă repede, împingând-o pe Mab în faţa ei şi, fără să mai piardă vreo clipă, descuie uşa celulei. Când am intrat, luminând celula cu lumânarea, Mary dădu fuga la mama ei, care o luă în braţe. Ellie se uită la mine cu ochi plini de speranţă, dar făcu un pas înapoi când Alice şi Mab intrară în celulă în urma mea.

Atunci l-am zărit pe Jack. În celulă nu era niciun pat, doar o grămadă de paie murdare în colţul îndepărtat, iar fratele meu zăcea peste ele. Ochii îi erau larg deschişi şi părea să se uite la tavanul celulei. Nu clipea.

— Jack! Jack! L-am strigat eu, ducându-mă spre el. Eşti teafăr?

Dar bineînţeles că nu era teafăr şi mi-am dat seama de asta din clipa în care l-am văzut. N-a dat niciun răspuns la sunetul vocii mele. Corpul îi era în celulă, dar mintea îi era cu siguranţă în altă parte.

— Jack nu vorbeşte. Nu ne mai recunoaşte deloc, nici pe mine, nici pe Mary, zise Ellie. Se chinuieşte şi să înghită şi tot ce pot face e să-i umezesc buzele. E în starea asta de când am plecat de la fermă…

Vocea lui Ellie se stinse, căci fu copleşită din nou de emoţii, iar eu nu puteam decât să mă uit la ea, neajutorat. Simţeam că trebuia s-o liniştesc cumva, dar era nevasta fratelui meu şi n-o îmbrăţişasem decât de vreo două ori: prima oară, la petrecerea de după căsătorie, a doua oară, când plecasem de acasă imediat după ce Ellie fusese îngrozită de vizita unei vrăjitoare, Mama Malkin. Ceva se schimbase între noi din acel moment. Mi-am amintit cuvintele ei de despărţire, când m-a

avertizat să nu mai vizitez niciodată ferma decât pe timpul zilei.

Ai putea să atragi după tine ceva rău şi nu putem risca să i se întâmple ceva familiei noastre.

Şi totul se adeverise. Spaima cea mare a lui Ellie devenise realitate. Vrăjitoarele din Pendle jefuiseră ferma din pricina cuferelor pe care mi le lăsase mama.

Alice a fost cea care a făcut ce ar fi trebuit să încerc eu. Încă ţinând-o strâns de braţ pe Mab, se apropie de Ellie şi o mângâie uşor pe umăr.

— O să fie în regulă, acum, zise ea blând. E aşa cum spune Tom. Trebuie să ieşim de aici. Curând, o să fii din nou la tine acasă, nu te teme.

Dar Ellie se trase brusc deoparte.

— Stai departe de mine şi de copil! Strigă ea, cu faţa schimonosită de furie. Tu eşti cea care a început totul! Stai departe, vrăjitoare mică şi rea! Crezi că mă mai pot întoarce vreodată acasă? N-o să fim niciodată în siguranţă acolo. Cum pot să-mi duc copilul înapoi? Acum ei ştiu unde locuim! Ne pot găsi oricând vor avea chef!

Alice o privi cu tristeţe, dar nu-i răspunse, ci pur şi simplu veni din nou lângă mine.

— N-o să fie uşor să-l ducem pe Jack pe treptele alea, Tom, dar cu cât încercăm mai curând, cu atât mai bine.

Am aruncat o privire prin celulă. Era o privelişte sinistră, jilavă şi rece, cu apa şiroind pe mâzga peretelui îndepărtat. Nu era chiar atât de rău cum mi-o descrisese Wurmalde, dar să fie smulşi din siguranţa fermei lor şi aduşi aici era cumplit. Dar ceva chiar mai rău de atât îl vătămase pe Jack.

Să fi fost pentru că intrase în odaia mamei? Ea mă prevenise despre cât de periculos era. Nici măcar Vraciul n-ar fi putut intra acolo rămânând neatins. Mai mult decât atât: Jack făcuse o dublură a cheii mele – altminteri n-ar fi putut deschide uşa, când vrăjitoarele i-o ceruseră. Oare plătea cumva şi pentru asta? Dar sigur mama n-ar fi vrut ca Jack să sufere astfel, nu-i aşa?

— Poţi face ceva să-l ajuţi pe Jack? Am întrebat-o eu pe Alice.

Ea se pricepea foarte bine la tot felul de leacuri şi de obicei avea la ea o punguţă cu plante şi ierburi alese cu grijă.

Alice se uită la mine cu îndoială.

— Am luat ceva la mine – dar n-am să pot totuşi s-o fierb, aşa că n-o să-şi facă efectul nici pe jumătate.

Şi oricum nu sunt sigură că o să meargă. Nu dacă odaia mamei tale i-a făcut rău…

— Oricum nu vreau ca ea să-l atingă pe Jack, zise Ellie, uitându-se cu dezgust la Alice. Ţine-o departe de el, Tom. Măcar atât poţi să faci!

— Alice îl poate ajuta. Chiar poate, i-am spus eu lui Ellie. Mama avea încredere în ea…

Mab ţocăi dispreţuitoare, de parcă ar fi avut îndoieli în privinţa priceperii lui Alice, dar eu nu i-am dat atenţie, iar Alice doar s-a uitat urât la ea. Apoi, Alice scoase punguţa de piele cu ierburi de leac din buzunar.

— Apă? O întrebă ea pe Ellie.

La început, am crezut că Ellie n-o să-i răspundă, dar apoi păru că revine la sentimente mai bune.

— E un blid micuţ pe podea, acolo, dar are grozav de puţină apă în el.

— Păzeşte-o! Îmi spuse Alice, arătând cu capul spre Mab, care se mulţumi să ridice din umeri.

Oricum, unde ar fi putut să se ducă? Sus, la Malkini? Sau jos, prin tuneluri? Mab n-avea nicio şansă de una singură, pe întuneric, şi o ştia bine.

Alice se duse la blidul cu apă, desfăcu gura pungii şi scoase o bucăţică mică de frunză pe care o cufundă în apă, ţinând-o în ea să se înmoaie. Am auzit zgomotul ghiulelelor lovind turnul încă o dată, până când în sfârşit ea se îndreptă spre Jack, îi deschise gura şi îi vârî bucăţica de frunză înăuntru.

— Dacă se îneacă! Exclamă Ellie.

Alice clătină din cap.

— E prea mică şi moale acum ca să-l înece. O să se mărunţească în gura lui, asta o să se-ntâmple. Nu cred c-o să-i fie de prea mult ajutor, dar e tot ce pot face. Lumânarea o să se stingă curând şi atunci o să fim cu adevărat în primejdie.

M-am uitat la mucul de lumânare care pâlpâia deja. N-avea să mai dureze decât vreo câteva minute, cel mult.

— O să încercăm să-l luăm pe sus pe Jack. Tu, Alice, apucă-l de picioare, i-am propus eu, ocolindu-l ca să încerc să-l ridic

de braţe.
Dar n-am calculat bine în privinţa lumânării. Chiar în clipa aceea se stinse.
Se făcu foarte întuneric în celulă şi, pentru moment, nimeni nu mişcă şi nu vorbi. Apoi Mary începu să plângă şi-am auzit-o pe Ellie şoptindu-i s-o liniştească.
— Totuşi nu e fără de speranţă, am spus eu. Eu pot vedea destul de bine pe întuneric. Aşa că o să vă conduc eu şi o să-l car pe Jack jos împreună cu Alice, cum am zis. O să fie greu, dar putem s-o facem.
— Pare o propunere înţeleaptă, încuviinţă Alice. Hai să trecem la treabă. N-are niciun rost să mai pierdem vremea.
Încercasem să vorbesc convingător, dar treptele erau abrupte şi golul din partea opusă zidului era adânc. Chiar dacă ajungeam întregi până jos, strigoiul păzea în continuare tunelul şi ar fi fost foarte greu să trecem în siguranţă cu Jack pe lângă el. Era o soluţie mai bună decât să rămânem acolo aşteptându-i pe Malkini să coboare şi să ne ia gâtul, dar nu oferea prea mari speranţe.
Atunci se auzi Mab vorbind în întuneric. Uitasem de ea, pentru moment.
— Nu, zise ea. Tot ce trebuie să facem este să aşteptăm. Tunarii or să străpungă zidul curând şi Malkinii vor coborî şi vor încerca să scape prin tuneluri. După ce vor trece ei, putem urca şi ieşi prin gaura din zidul bombardat.
Pentru câteva clipe, nu i-am răspuns, dar apoi mi s-a zburlit părul de pe ceafă de groază. Oare Mab prevăzuse asta? Asta era modul în care plănuise să scoată cuferele din turn? Prin zidul dărâmat? Oricare ar fi fost adevărul, ce spusese adineauri avea multă noimă. Prima parte a planului ei ar fi putut să ţină, dar nu pricepeam cum nădăjduia să scape de soldaţi şi să scoată cuferele afară. Iar dacă urcam scările, eu, cel puţin, aveam să sfârşesc în Castelul Caster, spânzurat pentru o crimă pe care n-o înfăptuisem.
— Poate-i mai bine dacă o luăm după Malkini, coborând, după ce vor trece ei, am sugerat eu.
— Ai încredere în mine! Zise Mab. E mai sigur să urcăm, decât să fim prinşi în tuneluri de Malkini. O să-ţi salvăm familia şi eu o să-mi iau cuferele, astfel că vom fi cu toţii câştigaţi.
Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât planul mi se părea mai

bun. Ellie, Jack şi Mary ar fi fost cu siguranţă mai bine dac-ar fi încăput pe mâna soldaţilor decât a vrăjitoarelor. Nowell spusese că toţi cei prinşi înăuntrul turnului aveau să fie trimişi la Caster şi judecaţi. Dar fără îndoială şi-ar fi dat seama imediat că Jack şi familia lui erau victimele. Povestea mea s-ar fi dovedit adevărată. Dacă era nevoie, vecinul nostru, domnul Wilkinson, putea fi chemat să depună mărturie. El văzuse ceea ce se petrecuse.

Pentru Alice, poate că n-ar fi fost atât de simplu. Ea era din Pendle şi avea sânge de Malkini în vene. Exista pericolul ca singura din acea familie trimisă la judecată să fi fost Alice. În ceea ce mă privea, ştiam la ce să mă aştept. Aş fi ajuns şi eu la Caster, acuzat de uciderea bietului Părinte Stocks. Perspectiva aceasta îmi tăia curajul. Nu aveam niciun martor, iar Nowell i-ar fi dat crezare lui Wurmalde în tot ce i-ar fi spus ea.

Dar, cel puţin cuferele aveau să fie capturate de soldaţi, nu de vrăjitoare, şi barem familia mea ar fi fost liberă să plece acasă. Pentru mine însumi, nu îndrăzneam să mă gândesc la ce m-ar fi aşteptat dincolo de asta.

Mary plângea din nou, iar Ellie se străduia s-o liniştească, aşa cumplit cum era în bezna aceea, cu teama apăsătoare ce plutea în aerul jilav.

— Cred că Mab are dreptate, Ellie, am zis eu, încercând să par încrezător. Turnul este atacat de soldaţi. Au fost aduşi aici de magistratul local ca să vă salveze pe voi din ghearele Malkinilor. Ideea lui Mab s-ar putea să meargă. Tot ce-ar trebui să facem ar fi să avem răbdare.

La intervale regulate, ghiulelele continuau să izbească turnul. Niciunul dintre noi nu mai spunea un cuvânt, numai Jack mai scotea, din când în când, câte un geamăt slab. După o vreme, copilul se opri din plâns, smiorcăindu-se doar la răstimpuri.

— Ne pierdem timpul, zise Alice, neliniştită. Hai să coborâm acum, înapoi prin tunel, mai înainte să vină Malkinii.

— Asta-i o prostie! I-o întoarse Mab. Pe întuneric? Cărându-l pe Jack şi cu un copil mic în grijă? Ţie-ţi convine să vorbeşti – strigoiul n-o să te atace *pe tine.* Uite, ţi-am mai spus deja că am văzut ce urmează să se întâmple. Voi, Deane-ii, chiar nu ascultaţi niciodată? Am văzut tot. O să ajungem cu toţii sus, în

siguranţă, şi eu o să-mi iau cuferele.

Alice pufni scurt, batjocoritor, dar nu se mai osteni să continue cearta. Amândoi ştiam că, orice avea să se întâmple, Mab nu va pune mâna pe cufere.

Trebuie să se fi scurs vreo jumătate de oră până ce tunul a încetat să mai tragă. Înainte să remarc faptul cu voce tare, vorbi Mab:

— Acum vor trece prin zid. Se întâmplă întocmai cum am zis eu. Curând, Malkinii vor veni în fuga mare pe scări. Dacă intră aici, va trebui să ne apărăm vieţile…

Măcar din respect pentru îngrijorarea lui Ellie pentru soţul şi copilul ei, eu aş fi trecut asta sub tăcere. Dar Mab nu se purta cu mănuşi. Unii dintre Malkini ar fi putut primi poruncă să ucidă prizonierii. În cazul ăsta, mă întrebam câţi aveau să trimită. Dar cel puţin aveam să-i luăm prin surprindere. Eram mai mulţi în celulă decât se aşteptau ei.

— Mab are dreptate, am zis eu. Încuie celula pe dinăuntru, Alice. Asta o să ne păstreze avantajul surprizei.

Alice şuieră printre dinţi, supărată c-o susţineam pe Mab, dar o clipă mai târziu am auzit-o cum întorcea cheia în broască şi mi-am strâns mai bine toiagul în mână. Aproape imediat după aceea, undeva în afara celulei am auzit o uşă deschizându-se, urmată de un murmur înăbuşit de voci. Apoi am auzit paşi pe treptele de piatră. Cineva cobora – şi nu o singură persoană, ci mai multe. Erau voci, şi tropăit de ghete grele, şi ţăcănit de pantofi ascuţiţi, răsunând dinspre scară.

În celulă, nimeni nu scoase un sunet. Ştiam cu toţii primejdia ce ne păştea. Oare veneau după Jack, Ellie şi Mary, sau pur şi simplu încercau să scape? N-am fi avut nici cea mai mică şansă împotriva unui număr atât de mare, dar chiar dacă părea fără speranţă, nu m-aş fi dat bătut fără luptă.

Paşii se apropiară şi, câteva clipe mai târziu, prin ferestruica zăbrelită am zărit lumina lumânărilor şi umbre de capete ivindu-se din dreapta şi trecând pe lângă uşa celulei, pe când vrăjitoarele şi sprijinitorii clanului se retrăgeau. I-am auzit ajungând la picioarele scării şi începând să coboare mai departe, prin chepeng – probabil vreo zece sau chiar mai mulţi. Deodată, se lăsă tăcerea, şi-aproape că nu îndrăzneam să sper că plecaseră. În graba lor de a scăpa, să fi uitat

complet de prizonierii lor?

— În câteva clipe, doi dintre ei se vor întoarce, şopti Mab. Trebuie să fim pregătiţi!

Şi atunci am auzit o voce de femeie în depărtare. N-am putut desluşi ce spunea, dar tonul era de neconfundat, vocea rece era plină de cruzime. Mi-a stat inima când cineva a început să urce spre noi, întorcându-se din drum.

Pe când se apropiau de uşă, lângă mine, în întunericul celulei, cineva adulmecă zgomotos. Era Alice.

— Sunt doi, numai, spuse ea, confirmând ceea ce prezisese Mab.

În replică, vocea lui Mab se auzi tăioasă în întuneric:

— Doi sunt, zise ea, şi numai unul e bărbat. O să-l pun jos curând…

Două perechi de paşi se apropiară: ţăcănitul pantofilor ascuţiţi şi tropotul unor ghete grele. O cheie fu vârâtă în broască şi de dincolo de zăbrele, o femeie vorbi:

— Lasă-mi mie copila, zise ea. E a mea…

Când se deschise uşa, mi-am ridicat toiagul, gata să-i apăr pe Ellie şi pe familia ei. Bărbatul ţinea un felinar în mâna dreaptă şi un cuţit în stânga – unul cu lamă lungă, nemiloasă. Lângă el stătea o vrăjitoare cu o gură crudă, cu buze subţiri, şi ochii ca doi nasturi negri cusuţi asimetric sub frunte.

N-au avut timp să-şi dea seama de surpriză. N-au avut nici timp să răsufle. Înainte ca ei să reacţioneze, înainte ca eu s-apuc să fac măcar un pas înainte, Mab şi Alice atacară. Se năpustiră agile ca două pisici, cu ghearele scoase, căzând dintr-un salt asupra unor vrăbii surprinse pe când ciuguleau după râme. Dar acestea nu erau vrăbii şi nu puteau zbura. Se dădură înapoi şi curând dispărură pe scări în jos, ţipând în cădere. Bufnetul scos când loviră pământul de dedesubt mă făcu să mă cutremur.

Felinarul picase în prag, iar lumânarea dinăuntru rămăsese încă aprinsă. Mab îl ridică şi îl ţinu în afara treptelor, uitându-se în jos.

— Până în momentul de faţă, am obţinut un pic de lumină ca să vedem, zise ea. Asta ar trebui să facă lucrurile mai simple.

Când se întoarse spre noi, zâmbea şi în ochi avea o privire crudă.

— N-or să ne mai sâcâie, acum. Nimic nu-i mai bun ca un Malkin mort, zise ea, aruncând o privire spre Alice. E timpul să urcăm…

În schimb, am putut vedea că Alice tremura şi îşi încrucişă braţele peste burtă, ţinându-se strâns, de parcă era gata să vomite.

De deasupra veni un zgomot nou, scrâşnit şi metalic.

— Soldaţii sunt înăuntru acum, zise Mab. Asta trebuie să fie zgomotul podului mobil coborât. E timpul să urcăm, Tom…

— Eu tot zic că ar trebui să coborâm şi s-o luăm după Malkini, anunţă Alice cu hotărâre.

— Nu, Alice. O să urcăm. Mi se pare cel mai bun lucru de făcut, i-am spus eu.

— De ce-i ţii partea, Tom? De ce-o laşi să te joace pe degete? Protestă Alice.

— Haide, Alice! Nu ţin partea nimănui. Mă încred doar în instinctele mele, aşa cum m-a învăţat magistrul meu. Ajută-mă, te rog. Ajută-mă să-l duc pe Jack pe scările alea până sus…

Pentru o clipă, am crezut că n-o să-mi răspundă, dar până la urmă intră din nou în celulă, ca să m-ajute. Când se aplecă să-l ridice pe Jack, am văzut că-i tremurau mâinile.

— Du-mi şi mie toiagul, Ellie, am zis eu, întinzându-i-l. S-ar putea să am nevoie de el mai târziu.

Ellie părea speriată şi probabil stăpânită încă de groază, mintea făcându-l eforturi să priceapă ce se petrecuse. Dar, ţinând mai departe copilul în braţe, acceptă toiagul meu, strângându-i cu putere în mâna ei stângă. Eu l-am apucat pe Jack pe după umeri, iar Alice de picioare. Atârna greu ca un mort şi era un chin să-l ridici, darămite să-l mai cari şi pe scări în sus. Ne-am căznit s-o pornim spre trepte, cu Ellie venind în urma noastră. Era o povară de-ţi frângea şalele şi trebuia să ne odihnim la fiecare douăzeci de paşi. Mab o luă înainte, şi mai înainte, lumina felinarului său devenind din ce în ce mai slabă.

— Mab! Am strigat eu după ea. Mai încet. Nu putem ţine pasul!

Nu-mi răspunse, nici măcar nu aruncă o privire îndărăt. M-am temut că avea să urce singură la etajul de deasupra, lăsându-

ne în întuneric, pe treptele acelea periculos de înguste. Dar temerile mele s-au dovedit neîntemeiate. Vrăjitoarele încuiaseră chepengul de deasupra după ce coborâseră, fără îndoială vrând să-i întârzie pe urmăritori. Mab se aşeză sub chepeng, cu faţa posomorâtă, aşteptând-o pe Alice să vină să descuie cu cheia mea. Cu toate acestea, era totuşi prima, iar noi am făcut tot ce-am putut să ajungem mai repede. Abia după ce l-am suit pe Jack până sus şi l-am aşezat cu grijă pe podea, am avut răgazul să mă uit în jur.

Ne aflam într-o încăpere lungă, cu tavan scund; într-un colţ se vedeau nişte saci cu cartofi îngrămădiţi până la tavan, cu un morman de napi alături. Deasupra unei alte grămezi, de data asta de morcovi, hălci de slănină sărată atârnau de nişte cârlige mari din tavan. Încăperea nu era întunecată şi nu mai aveam nevoie de felinar. Un mănunchi de raze de soare luminau capătul îndepărtat, unde Mab şedea cu spatele la noi. M-am îndreptat spre ea, cu Alice alături.

Mab stătea în faţa unei uşi deschise. Se uita ca vrăjită la ceva de pe podea. Ceva ce lăsaseră vrăjitoarele în urmă, în această magazie de provizii.

Erau cele trei cufere mari pe care mi le furaseră. Mab ajunsese în sfârşit la ele – dar tot nu avea cheile.

CAPITOLUL 16

CUFERELE MAMEI

Mi-am aruncat privirile dincolo de cufere şi prin uşa deschisă, spre lumina şi liniştea zilei. Aerul era îmbâcsit de praf, dar unde erau soldaţii?

— E prea multă linişte afară, am zis eu.

Alice dădu din cap.

— Hai să mergem să vedem.

Am mers împreună şi am intrat într-o încăpere mare, talmeş-balmeş, cea în care locuiseră vrăjitoarele. Pe jos se vedeau cearşafurile murdare şi sacii pe care dormiseră, iar pe lângă pereţi erau mormane de oase de animale şi resturi vechi de mâncare. Dar o parte din mâncare era proaspătă; farfurii sparte şi porţii neatinse erau împrăştiate pe dalele de piatră ale pardoselii. Arăta de parcă zidul cedase când Malkinii încă îşi serveau gustarea de dimineaţă şi fugiseră lăsând totul

baltă.

Tavanul era mult deasupra creştetelor noastre, cu alte trepte urcând în spirală pe dinăuntrul turnului. Se simţea miros de mâncare gătită, dar era acoperit de amestecul de duhori de pe lângă el: de trupuri nespălate, de mâncare stricată, de prea multe persoane trăind laolaltă prea mult timp. Bucăţi de piatră din zid se prăvăliseră grămadă, zdrobind o masă şi împrăştiind ceaunele cu mâncare şi tacâmurile, şi prin spărtura aceasta puteam zări copacii din Codrul Corbilor.

Spărtura nu era largă, dar îndeajuns cât să poată trece un om prin ea. Era clar că soldaţii fuseseră înăuntru, fiindcă uriaşa uşă era deschisă larg şi podul mobil coborât. Şi pe acolo, în depărtare, mult dincolo de şanţul cu apă, i-am putut vedea – soldaţi în tunici roşii, forfotind de colo-colo ca furnicile. Înhămau caii la carul tunului, pregătindu-se să plece, după câte se părea. Dar de ce nu-i urmăriseră pe Malkini? Le-ar fi fost uşor să spargă chepengul şi să coboare la etajele de dedesubt. De ce nu-şi terminaseră misiunea după ce se osteniseră atâta? Şi unde era seniorul Nowell, magistratul?

Am auzit un zgomot în spatele meu, lipăitul unor tălpi goale pe dalele reci de piatră şi când m-am întors, am văzut că în încăpere intrase Mab. Zâmbea triumfător.

— Nici că se putea mai bine! N-am otrăvit apa numai ca să te putem elibera pe tine, trâmbiţă ea, uitându-se drept la mine. Am mai avut un motiv. Nu voiam ca tunarii ăştia să vadă focul de semnalizare de pe Dealul Pendle, de noaptea trecută. Aveam nevoie ca ei să se pună pe treabă în dimineaţa asta şi să străpungă zidul turnului, ca să putem scoate noi cuferele afară. Şi acum trebuie să fi sosit ordinul de la cazarma din Colona, care îi cheamă înapoi. Ei bine, am terminat cu ei acum, aşa că băieţii pot da fuga la război să-şi găsească moartea.

— Război? Am întrebat eu. Ce război? Ce vrei să spui?

— Un război care va schimba totul! Strigă Mab cu înfumurare. Un invadator a trecut marea şi a debarcat departe, în sud. Dar cu toate că e la mare distanţă, va trebui ca toate comitatele să-şi unească forţele şi să-şi joace rolul. Am văzut totul când am citit în viitor! Am văzut focurile de semnalizare trimiţând mesajul din comitat în comitat, ordonând soldaţilor să se întoarcă la cazărmi, şi focul părea să sară dintr-un vârf de deal

într-altul. Am văzut războiul venind. Am citit viitorul, da. Dar totul era o problemă de potrivire a momentelor, în cele din urmă. Sunt mai bună decât Tibb!

— Oh, încetează să te mai lauzi! Zise Alice, încercând s-o mai dezumfle. Nu poţi vedea totul. Nu eşti nici pe jumătate atât de deşteaptă pe cât crezi. Nu poţi să vezi ce e în lăzile lui Tom şi n-ai văzut nici drumul până la turn. De-aia ai torturat-o pe biata Maggie. N-ai văzut nici măcar strigoiul atacându-te!

— Totuşi nu m-am descurcat prea rău, este? Dar ai dreptate, aş fi putut vedea mai bine. Totul depinde de ritual. Depinde de noaptea în care e făcut. Depinde de sângele cui îl bei, zise Mab, şireată. Mica nepoată a lui Tom va rezolva problema. Dă-mi sângele ei de Lammas şi o să pot vedea totul. Tot ce vreau să văd. Acum, hai, dă-mi cheile de la cuferele alea şi o să vă las să plecaţi.

Îngreţoşat de ceea ce spusese, mi-am ridicat toiagul. I-aş fi crăpat capul, dar ea doar a zâmbit la mine cu neruşinare sfruntată şi mi-a arătat către uşa mare de lemn. Privirea mea i-a urmărit direcţia degetului şi acolo, în capătul celălalt al podului mobil, am văzut ceva care mi-a îngheţat sufletul.

Soldaţii în tunici roşii plecaseră. Nu mai erau caii masivi. Nu mai era tunul. În schimb mai multe siluete ieşeau dintre copaci şi traversau pajiştea cu iarbă înaltă către noi. Altele erau deja mult mai aproape de podul mobil – femei cu rochii lungi, înarmate cu junghere cu lame lungi. Mab plănuise totul până la ultimul amănunt.

Malkinii fugiseră prin tunelurile de dedesubt. Soldaţii plecaseră la război, lăsând treburile neterminate. Iar acum clanul Mouldheel venea după cufere. Mab voise de la bun început să le scoată astfel din turn. Citise viitorul destul de bine cât să câştige. Planul pe care Alice şi eu îl încropiserăm era fără speranţă. Mab ne dusese de nas şi n-o mai puteam fenta acum. Am simţit că mi se face rău de la stomac. Ellie şi Jack aveau să fie iarăşi prizonieri – iar ameninţarea asupra copilului lor era reală. Cruzimea de pe faţa lui Mab m-a încredinţat pe deplin.

— Gândeşte-te la asta, Tom, continuă ea. Îmi eşti dator. Aş fi putut aştepta în pădure, cu ai mei, nu-i aşa? Pur şi simplu aş fi aşteptat să plece soldaţii, aşa cum ştiam că vor pleca. În loc de asta, mi-am riscat viaţa ca să te aduc în turn, să poţi să-ţi

salvezi familia. Am văzut ce avea să se întâmple. Că Malkinii le-ar fi tăiat gâturile, când ar fi dat bir cu fugiţii. Am văzut asta la fel de limpede cum te văd acum pe tine; i-am văzut intrând în celulă cu cuţitele lor. Şi te-am ajutat să-i salvezi. Dar n-am făcut-o pe degeaba. Ştii cum ne-am înţeles. Aşa că-mi eşti dator vândut. Avem o învoială şi eu m-am ţinut de partea mea! Eu întotdeauna îmi ţin cuvântul şi mă aştept să ţi-l ţii şi tu!

— Eşti prea isteaţă ca să-ţi fie bine! Zise Alice, prinzând-o deodată pe Mab de deasupra cotului. Dar nu s-a sfârşit totul. Mai e încă drum lung. Vino, Tom. Avem felinarul. Putem scăpa întorcându-ne în tuneluri!

Spunând acestea, o împinse pe Mab înapoi în cămară şi eu le-am urmat imediat, alternativele învârtindu-se în capul meu nebuneşte. Malkinii puteau să mai fie încă acolo, jos, dar aveau să se îndrepte spre intrarea cavoului şi până când ajungeam şi noi, probabil ar fi fost departe. Era o jumătate de şansă pentru noi. Dar era mai bine decât să rămânem pe loc, la bunul plac al clanului Mouldheel.

Ellie era în genunchi lângă Jack, care răsufla greu, cu ochii închişi. Mary se ţinea strâns de fustele mamei sale, gata să plângă.

— Repede, Ellie, trebuie să m-ajuţi, i-am zis eu, cu blândeţe. Sunt alte pericole în faţă. Trebuie să ne întoarcem în tunelurile de jos cât de repede putem. Va trebui să m-ajuţi să-l duc pe Jack.

Ellie îşi ridică privirile spre mine, cu o expresie amestecată, de îndurerare şi buimăceală.

— Nu putem să-l mutăm din nou din loc, Tom. Nu acolo, jos. Ceri prea mult. El e prea bolnav – n-o să poată îndura asta…

— Trebuie, Ellie. N-avem altă soluţie.

Mab începu să râdă, dar Alice o trase puternic de păr.

Când m-am aplecat să-l iau pe Jack de sub braţ, Ellie clătină din cap şi se prăbuşi peste pieptul lui, folosindu-se de greutatea trupului ei ca să mă împiedice să-l ridic. Disperat, m-am gândit să-i spun despre primejdia care-o păştea pe fiica ei. A fost singurul lucru care mi-a dat prin cap că o s-o înduplece.

Dar n-am zis nimic. Era deja prea târziu. Mouldheelii intrau deja în încăpere – o duzină, pe puţin, printre care şi surorile lui

Mab, Beth şi Jennet. Grupul se strânse în cerc în jurul nostru, privindu-ne cu ochi reci, nemiloşi, gata să-şi folosească jungherele.

Alice se uită la mine, cu ochii plini de disperare. Am ridicat neputincios din umeri, iar ea îi dădu drumul lui Mab.

— Ar trebui să te omor pe loc, îi zise Mab lui Alice, aproape scuipându-şi cuvintele. Dar un târg e un târg. După ce cuferele vor fi deschise, poţi să pleci şi tu cu ceilalţi. Acum, Tom, nu mai depinde decât de tine…

Am clătinat din cap.

— N-am s-o fac, Mab, am zis eu. Cuferele îmi aparţin.

Mab se aplecă, o înşfăcă pe Mary de braţ şi o trase de lângă mama ei. Beth îi aruncă un cuţit, ea îl prinse cu îndemânare şi-l lipi de gâtul copilei. Când fetiţa începu să plângă, cu faţa plină de deznădejde, Ellie se repezi la Mab, dar nu izbuti să facă nici doi paşi şi se trezi trântită la podea şi ţintuită de ea cu un cuţit în spate.

— Dă-mi cheile sau îi iau viaţa copilei acum! Porunci Mab.

Mi-am ridicat toiagul, cumpănind distanţa dintre noi. Dar ştiam că n-o pot lovi destul de repede. Şi dacă o loveam, ce? Restul m-ar fi doborât în câteva secunde.

— Dă-le cheile, Tom! Ţipă Ellie. Fie-ţi milă, nu-i lăsa să-i facă rău!

Aveam o datorie faţă de Comitat şi tocmai din pricina acestei responsabilităţi le riscasem deja vieţile celor din familia lui Ellie, refuzându-l până atunci. Dar asta era prea mult. Mary ţipa acum isteric, mai supărată de starea mamei sale decât de ameninţarea cu cuţitul. Mab avea s-o ucidă sub ochii mei şi n-aş fi îndurat. Am lăsat toiagul să-mi cadă din mâini. Mi-am plecat fruntea, frânt de disperare.

— Nu-i face rău, Mab, am implorat-o eu. Te rog, nu-i face rău. Nu le face rău niciunuia dintre ei. Lasă-i pe toţi să plece şi îţi dau cheile…

Alice, Ellie şi Mary au fost scoase din turn şi duse sub pază spre copacii din depărtare; două vrăjitoare îl cărau pe Jack ca pe un sac de cartofi. După ce mă învoisem să le dau cheile, Alice nu mai scosese un cuvânt. Faţa îi era lipsită de orice expresie. N-aveam nicio idee ce era în mintea ei.

— Or să rămână sub pază, în pădure, zise Mab. Pot să plece

unde-or vrea, după ce cuferele vor fi deschise şi nicio clipă mai devreme. Dar tu nu pleci nicăieri. Tu rămâi aici, Tom. Şi o să ne înţelegem bine fără Alice – corcitura aia de Malkin-Deane – vârându-se între noi. Ei bine, dă-mi cheile şi hai să începem…

N-am protestat. Mă simţeam neputincios. Toată situaţia era un coşmar din care nu reuşeam să întrevăd nicio portiţă de scăpare. Aveam să dezamăgesc Comitatul, pe Vraci şi pe mama. Cu inima grea, mi-am scos cheile de la gât şi i le-am dat. Ea s-a dus până la cufere şi eu am urmat-o, stând ca o momâie alături de ea. Numai Beth şi Jennet rămăseseră în încăpere cu noi, dar mai multe vrăjitoare din clanul Mouldheel stăteau de pază lângă uşă.

— Pe care să-l deschid mai întâi? Întrebă Mab, zâmbind la mine într-o parte.

Am ridicat din umeri.

— Trei cufere şi noi tot trei, se amestecă Beth din spate. Asta-nseamnă câte unul de fiecare. Alege repede, Mab, ca să le putem deschide şi noi pe-ale noastre. E rândul meu pe urmă.

— De ce să fiu eu ultima? Se plânse Jennet.

— Nicio grijă, răspunse Beth. Dacă nu-l aleg pe cel bun, o să-ţi rămână ţie.

— Nu! Şuieră Mab, răsucindu-se ca să-şi privească surorile în faţă. Toate trei cuferele sunt ale mele. Dacă sunteţi norocoase, poate am să vă dau un cadou fiecăreia. Acum, lăsaţi gura şi nu-mi stricaţi plăcerea. Am trudit din greu să pun mâna pe astea.

Gemenele se traseră înapoi sub privirea duşmănoasă a surorii lor, iar ea-şi întoarse atenţia înapoi la cufere. Deodată, îngenunche şi vârî una dintre cele trei chei mai mici în încuietoarea cufărului de la mijloc. Bâjbâi cu cheia prin broască, dar nu putu s-o învârtă şi, încruntându-se enervată încercă un alt cufăr. Când nici acesta nu se deschise, Jennet chicoti.

— A treia oară trebuie să-ţi iasă, surioară! O zeflemisi ea. Nu e ziua ta norocoasă, aşa-i?

Când nici măcar al treilea cufăr nu dădu ascultare cheii, Mab se ridică în picioare şi veni în faţa mea, cu ochii scăpărând de mânie.

— Astea sunt cheile adevărate? Mă întrebă ea. Dacă e vreo şmecherie, o să regreţi amarnic!

— Încearcă şi o altă cheie, i-am sugerat eu.

Mab încercă, dar cu acelaşi rezultat.

— Mă crezi proastă? Răcni ea. Apoi se schimbă la faţă, expresia devenindu-i crudă şi se întoarse spre Jennet. Du-te şi adu copila aici!

— Nu, am zis eu. Te rog, nu face asta, Mab. Încearcă şi a treia cheie. Poate că o să meargă…

Între timp mă cuprinsese spaima şi-mi năduşiseră palmele. Fusese destul de rău în primul rând că îi cedasem cheile. Dar dacă nu descuiau cuferele, ştiam că răzbunarea lui Mab avea să fie cumplită şi că avea să înceapă cu fetiţa. Ce se întâmplase? Mă întrebam dacă nu cumva cuferele s-ar fi deschis numai în cazul în care eu aş fi ţinut cheia. Să fi fost cu putinţă?

Mab îngenunche din nou şi încercă a treia cheie. Primele două cufere refuzară din nou să se descuie, dar, spre marea mea uşurare, cel de-ai treilea scoase un clinchet şi cheia se învârti, în sfârşit. Ea îşi înălţă privirile cu un zâmbet de triumf şi apoi ridică încet capacul greu de lemn.

Cufărul era plin, dar cu ce anume, nu puteam încă vedea. O bucată mare de stofă albă era împăturită frumos deasupra. Mab o ridică şi, când o desfăcu, am văzut că era o rochie. Deodată mi-am dat seama că era o rochie de nuntă. Era a mamei? Aşa părea. Ce altceva ar fi putut păstra în cuferele ei?

— Asta-i prea mare pentru mine! Zise Mab cu un rânjet afectat, punând-o pe lângă ea şi târând poalele pe podea. Ce zici, Tom? Arăt fermecător, nu-i aşa?

Ţinea rochia invers, cu spatele spre mine, şi, tresărind, am zărit şirul nasturilor de la gât până la poale. N-aveam timp să-i număr, dar i-am văzut destul cât să-mi dau seama că erau făcuţi din oase. Ultima oară când văzusem astfel de nasturi fusese la o rochie purtată de Mag Skelton, vrăjitoarea lamia care trăise cu Vraciul la Anglezarke. Era oare şi rochia de mireasă a mamei mele încheiată cu oase ca rochia vrăjitoarei lamia?

Mab aruncă rochia spre Jennet.

— Cadou pentru tine, Jennet! Îi spuse ea. O să mai creşti şi,

într-o bună zi, o să-ţi vină bine! Dar trebuie să ai răbdare, atâta tot.

Jennet o prinse, strâmbându-se cu dezgust.

— Nu vreau vechitura asta de rochie! Ia-o tu, Beth, zise ea, aruncând-o surorii ei.

Între timp, Mab scosese un al doilea obiect din cufăr. Un alt veşmânt. Din nou şi-l puse pe lângă trup, cercetându-i mărimea, chiar dacă era evident că era o cămaşă de bărbat.

Numaidecât am ghicit ce trebuia să fie: cămaşa tatălui meu – cea pe care o folosise el ca să-i protejeze corpul mamei de razele nemiloase ale soarelui, când o găsise legată cu un lanţ de argint de o stâncă – lanţul care fusese la mine până când mi-l luase Nowell. Ea păstrase cămaşa, în memoria a ceea ce făcuse el.

— Cămaşa asta veche şi mucegăită e cadoul tău, Beth! Îi zise Mab aruncând-o spre sora ei cu un râs batjocoritor.

Bineînţeles, era mai bine decât să-i fi făcut vreun rău lui Mary, dar mă durea să văd amintirile mamei tratate cu atâta lipsă de respect. În cuferele alea era viaţa mamei şi cât aş fi vrut să pot umbla în voie printre lucrurile ei, în loc s-o privesc pe Mab pipăindu-le. Dar Tibb crezuse că era ceva de mare importanţă aici. Ceva ce Mab ar fi putut descoperi în orice clipă.

Mab îşi întoarse din nou atenţia spre cufăr, plimbându-şi ochii cu lăcomie peste conţinutul lui. Erau borcane şi sticle sigilate, pe fiecare fiind o etichetă. Să fi fost leacuri? Putea să fie printre ele unul care să-l ajute pe Jack? Apoi erau o mulţime de cărţi, de diferite mărimi, toate legate în piele. Unele păreau să fie jurnale şi m-am întrebat dacă mama le scrisese. Un volum mai mare, deosebit, îmi atrase privirile şi mă ispitea gândul să-l iau. Să fi fost povestea vieţii ei cu tata, de la fermă? Sau poate o povestire a vieţii ei *de dinainte* să se întâlnească?

Mai erau, de asemenea, şi trei saci de pânză groasă, legaţi la gură cu sfoară. Mab ridică unul dintre aceştia şi, când îl puse pe podea, am auzit zornăitul aparte al monedelor. Ochii ei se măriră şi desfăcu grăbită sfoara, vârând o mână în sac. Când o scoase, am zărit sclipirea banilor de aur: mâna îi era plină de guinee.

— Trebuie să fie o avere aici! Zise Mab, cu ochii mai-mai să-i sară din orbite de lăcomie.

Cercetă repede şi ceilalţi doi saci; şi aceştia erau plini de monede de aur – destui bani cât să cumpere ferma lui Jack de mai multe ori. Nu bănuisem niciodată că mamei îi rămăseseră atât de mulţi bani.

— Câte un sac de fiecare! Exclamă Beth.

De data asta, Mab nu-şi contrazise sora. Ochii ei se întorseseră la cufăr.

— E bine să ai bani, zise ea, dar îmi pun viaţa zălog că mai e ceva aici, chiar şi mai bun. Mă întreb ce-o fi în cărţile alea? Trebuie să fie multă ştiinţă aici – vrăji şi altele. Wurmalde îşi dorea cuferele astea cu disperare. Voia puterea mamei tale. Aşa că trebuie să fie ceva în ele care să merite să ai!

Alese cea mai mare dintre cărţi, cea care-mi stârnise mie curiozitatea, şi o scoase din cufăr, dar când o deschise, la o pagină oarecare, începu să se încrunte. Răsfoind-o de la un capăt la altul, se încruntă şi mai tare.

— E toată într-o limbă străină! Exclamă ea. Nu pricep niciun cuvinţel. Tu poţi să citeşti asta, Tom? Mă întrebă ea, împingând cartea spre mine.

Am ştiut înainte să mă uit la ea că nu era în latină, fiindcă latina era o limbă pe care multe vrăjitoare o cunoşteau bine. Aceasta era cartea mamei şi mi se părea chiar firesc să fie în limba ei de acasă – greaca. Limba pe care ea mă învăţase de mic.

— Nu, am minţit eu, încercând să par convingător. Nu pot să pricep nicio iotă…

Dar în clipa aceea, un mic plic alunecă dintre pagini şi căzu învârtindu-se pe podea. Mab se aplecă şi-l culese, ţinându-i întins către mine să-l văd, înainte să-l deschidă.

Fiului meu mai mic, Thomas J. Ward.

Rupse plicul, îl mototoli şi-l aruncă înainte să despăturească scrisoarea. Se încruntă din nou şi mi-o arătă.

— Nu-i bine deloc, Tom, zise ea cu un rânjet batjocoritor. Ai apucat pe căi greşite, da. Mai întâi, nu vrei să-ţi ţii învoiala şi acum spui minciuni. Aveam o părere mai bună despre tine.

Scrisoarea asta e scrisă în aceeaşi limbă ca şi cartea. De ce i-ar scrie o mamă fiului ei într-o limbă pe care el n-o înţelege? Mai bine-mi spui ce zice. Altminteri ceilalţi n-or să mai plece nicăieri… decât în mormânt!

Am luat scrisoarea şi-am început să citesc, cuvintele fiindu-mi la fel de clare de parc-ar fi fost scrise în propria mea limbă.

Dragă Tom,

Cufărul ăsta am vrut să fie cel dintâi pe care să-l deschizi cu cheile lăsate.

Celelalte cufere se pot deschide numai la lumina lunii şi numai de mâna ta. În ele dorm surorile mele şi doar sărutul lunii le poate trezi. Să nu-ţi fie frica de ele. Or să ştie că eşti din sângele meu şi-or să te apere, la nevoie dându-și şi viaţa pentru tine.

Curând Întunericul întrupat va păşi din nou pe pământ. Dar tu eşti speranţele mele întrupate şi, oricât de mult te-ar costa pe moment, tu ai voinţa şi puterea să învingi, în cele din urmă.

Doar fii sincer cu propria ta conştiinţă şi urmează-ți instinctele. Nădăjduiesc că într-o bună zi o să ne întâlnim din nou, dar orice s-ar întâmpla, adu-ți aminte că eu voi fi întotdeauna mândra de tine.

mama

CAPITOLUL 17

LUMINA LUNII

— Ei? Ce zice? Întrebă Mab.

Am şovăit, dar mintea-mi lucra cu repeziciune. Surorile mamei? Ce fel de surori dormeau în nişte cufere ca astea? Şi de câtă vreme stăteau aici? De când mama venise în Comitat şi se măritase cu tata, acum atâţia ani în urmă? Însemna că-şi adusese surorile cu ea din Grecia!

Şi mai văzusem ceva foarte asemănător şi înainte, la Anglezarke. Lamii. Erau două feluri de vrăjitoare lamia: domestice şi sălbatice. Acelea din prima categorie erau ca Mag Skelton, adevărata iubire a Vraciului – foarte asemănătoare cu o femeie, în afară de un şir de solzi verzi şi aurii coborând pe toată lungimea spatelui lor. Al doilea tip erau ca sora lui Meg, Marcia – mergeau în patru labe, erau

acoperite cu solzi şi se hrăneau cu sânge. Unele puteau chiar zbura pe distanțe scurte. Oare mama era o lamia, domestică şi benignă? La urma urmelor, Grecia era ţara de baştină şi a lui Meg şi a Marciei. Sălbatica Marcia se întorsese acasă într-un sicriu, ca să nu-i sperie pe ceilalţi pasageri de pe corabie – Vraciul se folosise de o poţiune ca s-o facă să doarmă pe timpul călătoriei. Aceeaşi poţiune o folosise şi ca s-o facă pe Meg să doarmă câteva luni la rând.

Apoi mi-am adus aminte că mama obişnuia să se ducă în odaia ei specială o dată pe lună. Se ducea singură şi niciodată n-o întrebasem ce făcea acolo. Oare stătea de vorbă cu surorile ei şi apoi le adormea la loc, cine ştie cum? Eram aproape convins că ele erau nişte lamii sălbatice. Probabil ele două împreună ar fi putut să le învingă pe Mab şi pe celelalte Mouldheel.

— Haide, aştept! Se răsti Mab. Răbdarea mea trece repede.

— Spune că numai în lumina lunii se pot deschide celelalte două cufere şi că *eu* trebuie să învârt de cheie.

— Spune şi ce-i înăuntrul lor?

— Niciun cuvânt, Mab, am minţit eu. Dar trebuie să fie ceva special şi mai preţios decât ceea ce am găsit deja în cufărul ăsta. Altminteri de ce-ar fi mai greu să fie deschise?

Mab se uită la mine bănuitoare, aşa că am continuat să vorbesc, ca să-i abat atenţia.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte casete mai mici care erau în odaia mamei? Am întrebat eu.

Fuseseră numeroase alte cutii mai mici, şi toate fuseseră luate de vrăjitoarele care prădaseră ferma.

— Oh, alea… Am auzit c-ar fi fost pline de prostii – broşe ieftine şi podoabe, atâta tot. Alde Malkin le-au împărţit între ele.

Am clătinat din cap cu tristeţe.

— Asta nu-i drept. Erau ale mele. Aveam dreptul să le văd.

— Fii mulţumit că eşti încă în viaţă, zise Mab.

— Acum îi laşi pe Alice şi pe familia mea să plece? Am îmboldit-o eu.

— Mă mai gândesc…

— Jack e bolnav, trebuie să i se dea ajutor. Au nevoie de un cal şi-o căruţă ca să-l ducă la un doctor cât mai repede cu putinţă. Dacă moare, n-o să deschid niciodată cuferele alea

pentru tine. Haide, Mab, ţine-te de cuvânt. Ai deja unul dintre cufere, iar eu o să le deschid pe celelalte două la noapte, de îndată ce răsare luna. Te rog.

Mab se uită pătrunzător în ochii mei pentru o clipă, apoi se întoarse către surorile ei.

— Duceţi-vă şi spuneţi-le celorlalte să le dea drumul.

Jennet şi Beth şovăiră.

— Au nevoie de o căruţă, Mab. Jack nu poate să meargă, am stăruit eu.

Mab dădu din cap.

— Atunci o să aibă o căruţă. Numai că, vezi să-ţi ţii şi tu cuvântul. Hai, plecaţi! Se răsti ea, întorcându-se către surorile ei. Şi spuneţi-le să-i zorească pe zidarii ăia să vină odată!

— Zidari? Am întrebat eu, când Beth şi Jennet ieşiră să îndeplinească porunca surorii lor.

— Zidari care să repare turnul. Malkinii au terminat-o cu locul ăsta. Turnul este acum al nostru. Timpurile s-au schimbat. Noi domnim acum în Pendle!

În mai puţin de o oră, o echipă de patru zidari sosise şi se apucase de lucru să repare zidul. Oamenii păreau speriaţi şi, în mod clar, lucrau sub ameninţare. Voiau să-şi vadă munca terminată cât mai repede cu putinţă şi dovedeau multă putere, energie şi îndemânare în ridicarea pietroaielor acelea grele în poziţia lor originală.

Câţiva din clan au fost trimişi în josul scărilor, cu poruncă să verifice dacă mai e cineva la etajele de sub pământ ale turnului. Se întoarseră curând, raportând că, după cum se aşteptau, Malkinii părăsiseră temniţele şi fugiseră prin tunel. Mab le dădu porunci paznicilor să rămână acolo de veghe. Când Malkinii aveau să descopere că soldaţii au plecat, era posibil să încerce să se întoarcă.

Înainte de lăsarea serii, spărtura din zid fusese reparată, dar Mab mai avea o treabă pentru zidari. Îi puse să care cele două cufere grele nedescuiate pe scări în sus, până la parapetul din vârf. Cu aceasta, oamenii plecară în grabă şi podul mobil fu ridicat, pecetluindu-ne înăuntrul turnului.

În afară de Mab şi surorile ei, mai erau alte zece vrăjitoare, care întregeau numărul unui sabat. Însă mai erau, de asemenea, patru femei mai în vârstă, ale căror îndatoriri erau

să gătească pentru restul şi să se îngrijească de cele necesare. Acestea făcură o supă lungă de cartofi şi morcovi şi, în ciuda faptului că o gătiseră membrii unui clan de vrăjitoare, am acceptat şi eu o farfurie plină. Dar temându-mă de otravă sau altă poţiune pe care ar fi putut să mi-o toarne în ea, la porunca lui Mab, m-am uitat să văd dacă mi-o puseseră din acelaşi ceaun ca tuturor celorlalte. Când au început să mănânce şi ele, m-am liniştit, mi-am înmuiat pâine în zeamă şi am mâncat.

După masă, mi-ar fi plăcut să mă uit prin cufărul mamei, dar Mab nu m-a lăsat şi mi-a poruncit să nu mă apropii de el.

— O să te saturi tu de cuferele astea mai înainte să termini de aflat ce-i în ele, îmi spuse ea. O să-ţi ia luni să traduci toate cărţile alea…

Curând după asfinţit, ducând un felinar, Mab mă conduse sus, spre parapet, cu Beth şi Jennet în spatele meu. În capul scărilor, am trecut într-o altă încăpere cu podea de lemn, în care era adăpostit mecanismul de acţionare al podului mobil. Acesta consta dintr-o roată cu troliu mare de lemn, mai multe roţi dinţate, pinioane şi o pârghie cu clichet, de care era prins un lanţ. Dacă învârteai de roată, lanţul se înfăşură în jurul ei şi ridica podul.

Din încăperea aceasta, am ieşit pe parapetul pavat, care oferea o vedere bună în toate părţile. Dealul Pendle se înălţa mult deasupra copacilor din Codrul Corbilor şi, din pricina pajiştii dintre turn şi copacii care o înconjurau, nimeni nu se putea apropia neobservat. Tunarii plecaseră la război şi acum turnul, teoretic de necucerit prin asediu, era în mâinile clanului Mouldheel. Dar atunci am aruncat o privire spre cufere. Habar n-aveau ce zăcea în ele.

Când se făcu mai întuneric, flacăra felinarului păru să crească. Ştiam că luna era deja deasupra liniei de orizont, dar bătea un vânt puternic dinspre vest, mânând nori de ploaie pe cer. Probabil că avea să mai treacă ceva timp până când lumina lunii să cadă pe acele cufere.

— Se pare c-o să plouă, Mab, am zis eu. S-ar putea să avem de aşteptat până mâine.

Mab adulmecă prin aer şi clătină din cap.

— Luna o să-şi arate faţa curând, spuse ea. Până atunci, o să rămânem aici.

M-am uitat lung prin întuneric, ciulind urechea la vaietul îndepărtat al vântului printre copaci, gândindu-mă la toate cele care se întâmplaseră în numai câteva zile de când sosiserăm în Pendle. Unde era Vraciul acum? Şi ce spera să poată face împotriva puterii clanurilor de vrăjitoare? Bietul Părinte Stocks murise, iar magistrul meu n-avea nicio şansă să le mai clintească, singur, pe-alde Mouldheel din Turnul Malkin, asta ca să nu mai vorbim de celelalte clanuri, în special de Malkin. Şi el nu aflase nici până la ora asta despre existenţa lui Wurmalde, care era o adevărată enigmă. Ce rol juca ea oare în complicata societate a vrăjitoarelor din Pendle? Vorbise despre dorinţa ei de răzbunare asupra mamei, dar mai precis ce urmărea ea să înfăptuiască în Pendle?

Am aruncat o privire spre Mab, care se uita în sus, la cerul nopţii.

— Te-ai descurcat bine, Mab, am măgulit-o eu, nădăjduind să-i stârnesc cheful de vorbă, ca să aflu mai multe despre ceea ce aveam de înfruntat. Ai învins clanul Malkin. Şi, nici cu ajutorul clanului Deane, n-o să mai fie în stare să vă scoată vreodată din turnul ăsta. De acum, e al tău pentru totdeauna.

— Pândeam de mult momentul ăsta, încuviinţă Mab, uitându-se la mine cu o oarecare neîncredere. Dar mi-am văzut şansa şi am făcut să se întâmple. Cu ajutorul tău, Tom. Facem o echipă bună, eu şi cu tine, nu crezi?

Nu eram sigur unde bătea. Că doar nu încerca să-mi ia ochii. Nu mie, ucenicului unui vraci. Nu, mai probabil erau seducţia şi farmecul pe care încerca să le folosească asupra mea. M-am hotărât să nu-i dau atenţie şi să schimb subiectul.

— Ce ştii despre Wurmalde? Am întrebat-o eu.

— Wurmalde! Făcu Mab şi scuipă pe dalele de piatră. Nu-i altceva decât o venetică. O băgăcioasă, asta-i, şi o să fie prima căreia o să i se întâmple lucruri rele. Scap eu de ea.

— Dar de ce a venit aici, dacă nu face parte din niciunul dintre clanuri? Ce vrea?

— E o singuratică. Nu se trage dintr-un clan bun de vrăjitoare, aşa că încearcă să se lipească de altele. Şi din nu ştiu ce motiv, vrea să fie în ţinutul ăsta şi să reînvie puterea Întunericului – ca să lovească în tine şi în mama ta, cred. A pomenit de mama ta. Pare s-o urască profund din nu ştiu ce motiv.

— Cred că s-au cunoscut pe acolo, în Grecia lor, am zis eu.

— Mama ta e o vrăjitoare? Mă întrebă Mab scurt.

— Bineînţeles că nu, am zis eu, dar nu eram nici eu foarte convins, darămite Mab.

Puteri, poţiuni, nasturi de os şi acum cele două „surori” lamii. Începusem să cred, în adâncul fiinţei mele, că mama era într-adevăr o vrăjitoare lamia – una benignă, domesticită, dar o vrăjitoare, totuşi.

— Eşti sigur de asta? Întrebă Mab. Mie mi se pare că Wurmalde e foarte interesată de puterile din cuferele mamei tale, iar mama ta pare să fi fost foarte pricepută, dacă a oprit pe toată lumea să ajungă să le deschidă. Cum ar fi putut face aşa ceva dacă nu era o vrăjitoare?

Nu i-am răspuns.

— Nu-ţi face griji, mă tachină Mab. Nu-i un lucru de care să te ruşinezi, să fii rudă cu o vrăjitoare.

— Mama nu e o vrăjitoare, am protestat eu.

— Aşa zici tu, dragule, spuse ea, arătându-mi clar că nu credea niciun cuvânt de-ai meu. Ei bine, orice o fi mama ta, e duşmanca lui Wurmalde, iar Wurmalde vrea să unească toate trei clanurile din Pendle de Lammas ca să-l învie pe Scaraoţchi şi să vă distrugă speranţele, ţie şi mamei tale, cred. Dar nu-ţi face griji, Mouldheel n-o să ia parte la asta, nu noi. Nu, în ciuda tuturor încercărilor ei de a ne convinge. O să le lăsăm în nebunia lor. Merg prea departe, asta-i, zise ea, clătinând din cap furioasă. Riscă prea mult.

Mab tăcu, dar acum eram de-a dreptul curios. Voiam să ştiu ce voise să spună cu „merg prea departe”.

— Riscă? Ce vrei să spui? Am întrebat eu.

Îmi răspunse Beth în locul surorii ei.

— Pentru că odată ce-ai făcut asta, nu mai există cale de întoarcere şi dacă el vine în lumea asta, n-o să mai plece. Şi n-ai să mai fii în stare să-l controlezi. Ăsta-i marele risc care te paşte. Odată ce Scaraoţchi se întoarce înapoi pe lume, răul pe care o să-l facă n-o să se mai sfârşească. Are o voinţă a lui, Scaraoţchi. Cum am pierdut controlul asupra lui, ne poate face şi pe noi să suferim.

— Dar clanurile Malkin şi Deane nu ştiu asta? Am întrebat eu.

— Bineînţeles că ştiu! Se răsti Mab. De aceea vor să ne unim şi noi cu ele. Mai întâi de toate, dacă trei clanuri lucrează

împreună, sunt mai multe şanse să-l reînvie pe Scaraoţchi. Apoi, dacă reuşesc, trei clanuri lucrând mână-n mână s-ar putea să fie în stare să-l ţină în frâu. Dar tot e riscant şi celelalte sunt bătute-n cap să se lase amăgite de făgăduielile lui Wurmalde despre creşterea puterilor şi Întuneric. Şi, la urma urmelor, de ce aş lucra cu ele? După cum am mai zis, clanul Mouldheel este puterea în Pendle acum, aşa că celelalte n-au decât să se ducă la Dracu'!

Pentru moment, se lăsă tăcerea, şi amândoi privirăm în noapte, până când deodată luna ieşi de după un nor.

Era o seceră subţire, o lună în descreştere, cu coamele îndreptate spre vest. Lumina era slabă, dar mătura cuferele, aruncându-le umbrele pe parapet.

Mab îmi întinse cheile şi-mi făcu semn către cel mai apropiat cufăr.

— Ţine-ţi promisiunea, Tom, zise ea blând. N-o să regreţi. Am putea duce o viaţă frumoasă aici – tu şi cu mine.

Îmi zâmbi, iar ochii îi sclipiră ca stelele, în timp ce-n păr avea o aură nepământeană de lumină argintie. Era doar de la lumina lunii, ştiam asta, dar pentru moment Mab radia. Cu toate că înţelesesem exact ce încerca să facă, simţeam totuşi puterea pe care o exercita. Farmecul şi seducţia erau folosite împotriva mea: Mab încerca să mă supună voinţei sale. Nu numai că voia să deschid cuferele, dar voia s-o fac de bunăvoie şi bucuros.

I-am zâmbit şi eu şi am luat cheile. Eforturile ei se risipiseră în zadar. Eram deja şi dornic şi bucuros să deschid cele două cufere. Iar ea urma să aibă cea mai mare surpriză a vieţii sale.

În afară de cheia mai mare, cea care deschidea uşa odăii camerei mele de la fermă, restul păreau identice. Dar abia cea de-a doua pe care am încercat-o a deschis încuietoarea cu un *clic.* Am tras adânc aer în piept şi am ridicat încet capacul. Înăuntrul cufărului, încolăcită, era o creatură mare. Era învelită într-o bucată de pânză de corabie şi legată cu sfoară. Instinctiv, mi-am lipit palma de partea de sus, aşteptându-mă s-o simt mişcând, dar atunci mi-am amintit că făptura dinăuntru avea să doarmă până ce va fi atinsă de lumina lunii.

— E ceva mare aici, Mab, am zis eu. O să am nevoie de o mână de ajutor să-l scot afară. Dar o să deschid mai întâi şi

celălalt cufăr, ca să văd ce-i şi înăuntrul lui…
Chiar dacă Mab era de acord sau nu, eram deja pregătit să deschid şi celălalt cufăr. Dacă erau într-adevăr lamii sălbatice, atunci una cu siguranţă va fi de ajuns să se ocupe de Mouldheel. Dar eu le voiam pe amândouă treze, ca să fiu absolut sigur. Am ridicat şi cel de-ai doilea capac…
— Acelaşi lucru şi aici, Mab. Hai să le scoatem pe amândouă afară.
Mab nu părea prea convinsă, dar Beth se aplecă nerăbdătoare şi ridicarăm împreună pachetul greu din cufăr, aşezându-i pe dalele de piatră. Întinsă, era aproape o dată şi jumătate mai lungă decât mine. Jennet, ca să nu rămână mai prejos, mă ajută la cel de-ai doilea cufăr. Acestea fiind făcute, i-am zâmbit lui Mab.
— Taie sfoara, Jennet, am zis eu.
Jennet îşi scoase cuţitul de la cingătoare şi-mi dădu ascultare, în timp ce eu m-am apucat să desfac pânza de corabie. Aproape terminasem când s-a întâmplat nenorocirea!
Luna s-a ascuns după un nor.
Mab veni cu felinarul şi îl ridică peste umărul meu. Am simţit că-mi fuge pământul de sub picioare şi-mi piere toată încrederea. Am şovăit, nădăjduind că luna va ieşi din nou. Oare vrăjitoarele Mouldheel ştiau ce era o lamia? Poate că auziseră, dar nădăjduiam ca, de vreme ce vrăjitoarele lamia nu erau de baştină din Comitat, să nu fi văzut niciuna sălbatică. Dar dacă ghiceau, cele două creaturi adormite ar fi fost la bunul plac al celor trei surori. Dacă-şi foloseau cuţitele, sărutul lunii ar fi venit prea târziu.
— Grăbeşte-te, Tom! Porunci Mab nerăbdătoare. Hai să vedem ce-avem aici…
Fiindcă eu n-am făcut nicio mişcare, ea s-a aplecat, a smuls pânza şi a scos o scurtă exclamaţie de surpriză.
— Ce-i asta? N-am mai văzut niciodată aşa ceva! Zise ea.
Stătusem faţă în faţă cu Marcia, sora sălbatică a lui Meg Skelton. Îmi aminteam foarte bine faţa ei crudă, albă şi buhăită, cu sângele roşu şiroindu-i pe bărbie. Îmi aminteam şi de părul ei lung şi slinos, de spinarea solzoasă şi de cele patru labe cu gheare ascuţite. Creatura de aici era mai mare decât Marcia. Eram aproape convins că era o lamia sălbatică, dar nu din soiul celor care mergeau pe pământ. Aceasta era din

cealaltă categorie, din care nu mai văzusem niciodată vreun exemplar. Cea care putea zbura pe distanţe scurte. Avea aripi cu pene negre strânse în spinare şi de asemenea pene mai scurte pe partea de sus a trupului.

În plus, mai avea patru membre: cele mai groase din partea de jos aveau gheare ascuţite, mortale; în schimb membrele din partea de sus aduceau mult mai mult cu braţele de om, cu mâini delicate şi unghii nu mai lungi decât ale unei femei obişnuite. Creatura era întinsă cu faţa în jos, dar capul îi era întors spre noi, astfel încât i se vedea jumătate de faţă. Ochiul dinspre noi era închis, dar n-avea pleoape grele ca ochii Marciei. De fapt, mie mi se păru că faţa îi era chiar atrăgătoare, cu un soi de frumuseţe sălbatică, deşi avea mai mult decât un semn de cruzime în jurul gurii. Partea de jos a trupului creaturii era acoperită cu solzi negri, fiecare dintre ei terminându-se într-un vârf ascuţit ca firul de păr, din pricina cărora înfăţişarea de ansamblu te ducea cu gândul la o insectă.

Cum am spus, aripile negre îi erau strânse pe spinare şi în locul unde se uneau părea să existe ceva mai fragil dedesubt. Am bănuit că, aidoma unor insecte, lamia avea două rânduri de aripi. Patru în total, perechea mai subţire de dedesubt fiind protejată de platoşele de apărare mai rezistente a celei din exterior.

Mab adulmecă zgomotos de trei ori.

— Par moarte. Uscate şi moarte. Dar nu miros aşa. E ceva ciudat aici. Un mister. Sunt doar cufundate într-un somn adânc?

— Trebuie să fie o explicaţie pentru asta, Mab, am zis eu, înnebunit să mai câştig ceva timp. Şi pe mine mă nedumereşte. Fără îndoială vom descoperi răspunsul în cărţile alea pe care le-am găsit în primul cufăr. Dar bănuiesc eu că şi cealaltă e la fel. Că amândouă sunt *familiare.* Gândeşte-te cât de folos ţi-ar fi să ai ceva ca făpturile astea care să-ţi asculte poruncile! N-ar fi prea mult dacă ai plăti cu un pic din sângele tău ca să te alegi, în schimb, cu aşa ceva…

— Nu mi-ar plăcea să ştiu cât de mult sânge ar vrea creatura asta de aici, zise Mab, uitându-se la mine cu neîncredere şi trăgând felinarul mai înapoi, astfel încât chipul creaturii rămase din nou în umbră. Puneţi-le înapoi în cufere, zise ea,

uitându-se la cele două surori ale ei. Mai repede, Beth. Şi tu ajut-o, Jennet. Sunt nişte monştri oribili şi nu-mi place niciun pic cum arată. Mă voi simţi mult mai bine ştiindu-i închişi la loc, sub cheie.

Ascultătoare, Beth apucă de marginea prelatei, fără îndoială ca s-o înfăşoare la loc pe creatură, înainte s-o pună în cufăr. Dar în clipa aceea luna ieşi din nor şi imediat ochiul lamiei se deschise larg.

Păru să se uite drept la mine, apoi fu străbătută de un soi de fior şi se ridică încet în patru labe. Gemenele chiţăiră de frică şi o luară la fugă spre chepeng. Mab făcu doar un pas înapoi, cu prudenţă, scoţându-şi cuţitul de la cingătoare şi ţinându-i gata să lovească.

Capul lamiei se întorsese spre mine, aşa că acum îi puteam vedea amândoi ochii. Adulmecă o dată, foarte zgomotos, şi se răsuci spre cele trei surori. Între timp, Beth deja intrase prin chepeng, iar Jennet o împingea de la spate. Creatura se scutură, ca un câine care se scutură de apă după ce iese din râu, apoi îşi îndreptă privirea spre Mab.

— Când ai citit viitorul, n-ai văzut şi asta, Mab, nu-i aşa? Am strigat eu.

— Ai ştiut, deci? Îmi reproşă ea. Ai citit în scrisoare, dar nu mi-ai spus şi mie! Cum ai putut să faci aşa ceva, Tom? Cum ai putut să mă trădezi?

— Am deschis cuferele. M-am ţinut de cuvânt şi sper că-ţi place ce vezi, am răspuns eu liniştit, încercând să-mi stăpânesc mânia.

Cum putea să mă acuze ea de trădare, când mă silise să-i ascult porunca? Am început să tremur, amintindu-mi cum ţinuse cuţitul la gâtul lui Mary, şi deodată cuvintele mi-au ţâşnit într-o izbucnire de mânie.

— Toate trei cuferele sunt ale mele! Asta-i adevărul şi tu ştii foarte bine. Şi acum ai pierdut cuferele şi ai pierdut şi stăpânirea asupra turnului ăstuia. N-ai domnit în Pendle prea mult timp, am zeflemisit-o eu, auzindu-mi glasul schimonosindu-se de batjocură.

Numaidecât mi-a părut rău că pusesem sare pe rană. Nu era nevoie să vorbesc aşa. Tatei nu i-ar fi plăcut.

Lamia făcu un pas spre Mab şi aceasta sări iute doi paşi înapoi.

— O să-ţi pară rău pentru asta, mă ameninţă ea, cu glas scăzut, plin de venin. Îmi plăcea sincer de tine, şi iată că tu mă dezamăgeşti! Prin urmare, nu-mi dai de ales! N-am ce să fac. O să ne alăturăm celorlalte clanuri şi-o să facem ce vrea Wurmalde. Ea vrea să te vadă mort. Vrea să lovească în mama ta şi să-i strice planurile. Vrea să te împiedice să ajungi un vraci. Iar acum am s-o ajut şi eu! Să vedem dac-o să-ţi placă atunci când Scaraoţchi o să te pună la pământ! Să vedem cum o să te simţi când noi o să-l trimitem după tine!

Lamia mai făcu un pas, mişcându-se încet şi chibzuit, iar Mab schimbă feţe-feţe de groază. Scoase un ţipăt şi lăsă să-i cadă cuţitul şi felinarul, repezindu-se să coboare prin chepeng, după surorile ei.

Fără să mai pierd nicio clipă, am înaintat, am luat cuţitul de jos şi am tăiat cu el sfoara care lega cealaltă lamie, apoi am desfăcut grăbit prelata, lăsând lumina lunii să cadă pe creatura dinăuntru. Câteva clipe mai târziu, amândouă lamiile erau treze şi vioaie. Se uitau la mine cercetător, dar nu le puteam desluşi expresia din ochi. M-am simţit deodată foarte nervos, şi a început să mi se usuce gura. Şi dacă nu mă recunoşteau? Dacă mama se înşelase?

Să fi fost ele cu adevărat mătuşile mele? Surorile mamei? Şi mi-am amintit de mătuşa mea Martha, din partea tatălui, o bătrânică blândă, cu obraji roşii şi mereu cu zâmbetul pe faţă. Nu mai trăia, acum, dar mi-aduceam aminte de ea cu dragoste. Nici că se putea ceva mai diferit de creaturile astea de aici! Şi, da, trebuia să recunosc, asta însemna că şi mama era o lamia.

Ce se întâmplase? Cum de surorile mamei rămăseseră în starea lor sălbatică, în timp ce ea îşi schimbase încet forma devenind domestică, benignă şi bună? Trebuie să fi avut formă omenească atunci când a cunoscut-o tata. El era un marinar şi vasul lui făcuse escală într-un port din Grecia. Când o găsise, era legată cu un lanţ de argint şi avea mâna bătută în cuie de stâncă. Cine-i făcuse asta şi de ce? Să fi avut vreo legătură cu Wurmalde?

După aceea, mama îl dusese pe tata cu ea la o casă cu o grădină împrejmuită cu zid. Trăiseră acolo fericiţi, o vreme, dar uneori, noaptea, veneau în vizită cele două surori ale

mamei. Atunci mi-am dat seama că impresia mea de la început fusese greşită. Tata îmi povestise că erau nişte femei înalte, cu înfăţişare sălbatică. Ele păreau supărate pe el. Se gândise că de aceea stăruise mama să plece din Grecia şi să-şi facă o casă în Comitat – ca să scape de surorile ei.

Cu toate acestea, fără ştirea lui, ele fuseseră puse în cuferele acestea pe când erau încă domestice. Apoi trebuie să-şi fi schimbat încet-încet înfăţişarea, revenind la starea sălbatică, pentru că fuseseră lipsite de contactul cu oamenii, dormind ani în şir. Totul părea să-mi dea dreptate în această privinţă. Mi-am amintit şi altceva ce-mi spusese mama odată:

Niciunii dintre noi nu suntem nici buni în întregime, nici răi în întregime – cu toţii suntem undeva la mijloc – dar vine un moment în viaţa fiecăruia când trebuie să facem un pas important, fie către Lumină, fie către Întuneric... şi asta poate pentru că întâlnim pe cineva special. Din pricina a ceea ce tatăl tău a făcut pentru mine, eu am păşit în direcţia cea bună şi de aceea sunt astăzi aici.

Să fi însemnat că probabil mama nu fusese dintotdeauna bună? Şi faptul că-l întâlnise pe tatăl meu s-o fi schimbat? În timp ce-n minte mi se învârteau aceste gânduri, cele două lamii se întoarseră şi se îndreptară spre chepengul deschis, lăsându-se să cadă, pe rând, prin el. Le-am urmat, mult mai încet, mai întâi luând felinarul de care se descotorosise Mab. Am coborât în încăperea de lemn care adăpostea maşinăria de coborât podul mobil şi m-am uitat prin al doilea chepeng la uriaşa încăpere de dedesubt.

Aerul era sfâşiat de ţipete, dar acestea veneau din camera proviziilor în care se adăpostiseră vrăjitoarele Mouldheel; fără îndoială că încercaseră să scape trecând prin celălalt chepeng la primul etaj de sub pământ al turnului. Am început să cobor spirala treptelor.

Până când am ajuns la nivelul solului, ţipetele şi strigătele se îndepărtaseră, pierzându-se prin cel de-ai doilea etaj. Dar am văzut o dâră de sânge ducând de la una dintre mesele de lângă perete spre camera de provizii. M-am întrebat care dintre vrăjitoare fusese victima şi m-am îndreptat încet către uşă, fiindcă nu prea voiam să văd ce-aş putea găsi acolo.

Cu toate acestea, am văzut că încăperea pentru provizii era deja goală. Am traversat-o şi m-am uitat în jos, prin chepeng.

Era întuneric, dar în depărtare puteam vedea lumina săltăreaţă a felinarelor pe pereţi, în vreme ce vrăjitoarele Mouldheel coborau în fugă scara în spirală, şi-n uriaşul spaţiu se auzeau ecourile unor ţipete slabe. Mi-am ridicat felinarul şi m-am uitat cu atenţie în jos. Dâra de sânge continua şi dincolo de chepeng. Ochiul unei lamii sclipi, reflectând lumina.

Târa ceva pe trepte în jos. Era un trup. Nu i-am putut vedea faţa – doar picioarele şi tălpile goale, pierzându-se treptat în adâncime.

Mouldheel aparţineau Întunericului, dar mi-a părut rău pentru victima ucisă de dedesubt. Şi nu mă simţeam în largul meu nici c-o trădasem pe Mab, chiar dacă o făcusem pentru binele Comitatului. Dar dacă spusese adevărul? Dacă scăpa de lamii şi se unea cu celelalte clanuri să-mi facă în ciudă? Oare nu mă pusesem şi pe mine, şi pe familia mea şi întreg Comitatul într-un pericol şi mai mare?

Am închis chepengul şi m-am întors cu spatele, îngreţoşat. L-aş fi încuiat, dac-aş fi putut, dar cheia mea specială era încă la Alice. Aveam încredere în mama. Ştiam că nu trebuia să mă tem de nimic din partea lamiilor. Erau rudele mele şi prin venele mele curgea sângele lor. Totuşi nu le voiam în preajma mea. Încă nu eram pregătit să accept cine eram de fapt.

CAPITOLUL 18

JAMES FIERARUL

A fost o noapte lungă. Am încercat să dorm, sperând să uit pentru o vreme de tot ce se întâmplase, dar în zadar, aşa că până la urmă m-am întors pe parapet şi am aşteptat să răsară soarele.

Mi se părea că eram destul de în siguranţă în turn. Podul mobil era ridicat, spărtura din perete fusese reparată, iar cele două lamii le-ar fi împiedicat şi pe Mouldheel şi pe Malkin să se întoarcă prin tuneluri şi să urce în turn. Dar trebuia să ştiu cum se mai simţea Jack.

Dacă i-aş fi putut aduce înapoi în turn, la adăpost, pe el şi pe familia lui… Foarte probabil vreuna dintre poţiunile găsite în primul cufăr s-ar fi putut să-l ajute. Voiam, de asemenea, să-l văd pe Vraci – să-l avertizez despre Wurmalde şi să-i povestesc tot ce se întâmplase; dar chiar şi mai urgent voiam

să-i vorbesc lui Alice. Ea ştia unde mă aflu şi dacă-i ajungeau la ureche veştile despre ce se petrecuse, poate că avea să se întoarcă la turn. Ea ar fi fost în stare să se uite printre poţiuni şi probabil să-şi dea seama pe care dintre ele s-o folosească. Era periculos afară din turn, dar mi-a fost limpede că dacă Alice n-avea să se întoarcă în ziua următoare, atunci trebuia să mă duc eu s-o caut.

Soarele răsări şi urcă pe un cer curat, fără nici măcar o scamă de nor. Dimineaţa trecu, dar în afară de corbi şi, din când în când, de câte un iepure sau cerb, luminişul dintre copaci şi turn era lipsit de viaţă. Într-un fel, cum se spune în poveşti, eu eram „prinţul din turn”. Dar asta nu însemna nimic. Eram singur şi speriat şi nu vedeam cum avea să mai revină vreodată viaţa la normal. Oare magistratul Nowell nu se va întoarce, în cele din urmă, cerându-mi să mă predau? Dacă refuzam, nu l-ar fi adus iar pe guvernator şi ar fi luat cu asalt turnul?

Spre după-amiază, mi s-a făcut foame şi am coborât în camerele de locuit. Focul încă mai ardea mocnit, aşa că am strâns tăciunii şi m-am apucat să coc nişte cartofi pentru micul dejun. I-am mâncat chiar la gura focului, când erau încă prea fierbinţi ca să-i ţin în palmă mai mult de o secundă sau două. Mi-am cam ars eu limba, dar fuseseră delicioşi şi meritase osteneala. Asta m-a făcut să-mi dau seama cât de puţin mâncasem de când venisem în Pendle.

Mi-am găsit toiagul de scoruş într-un colţ şi am stat o vreme ţinându-i pe genunchi. Cumva asta mă făcea să mă simt mai bine. M-am gândit la lanţul de argint pe care mi-l oprise Nowell. Îl voiam înapoi – îmi trebuia pentru munca mea. Dar cel puţin cuferele mamei erau din nou în posesia mea. Totuşi încă mai eram îngrijorat şi temător, dar m-am hotărât ca, la căderea serii, să plec şi s-o găsesc pe Alice sau pe Vraci. La adăpostul întunericului, aveam mai multe şanse să scap neprins – fie de vrăjitoare, fie de guvernator şi oamenii lui. N-aş fi putut să mă folosesc de podul mobil – odată ce l-aş fi coborât şi-aş fi ieşit din turn, n-ar mai fi fost nimeni care să-l ridice la loc şi oricare dintre vrăjitoare l-ar fi putut lua lesne în stăpânire. Aşa că trebuia să ies prin tunel şi să risc o întâlnire cu strigoiul. Cu această hotărâre, am mai pus câţiva cartofi pe jar pentru cină, şi m-am urcat iar pe parapet ca să cercetez

fâşia de pământ din jurul turnului.
Am aşteptat şi am vegheat, adunându-mi curajul, până când soarele a coborât spre orizont. După vreo jumătate de oră, am zărit o mişcare printre copaci. Trei oameni au ieşit din pădure şi s-au îndreptat spre podul mobil. Inima mi-a tresărit plină de speranţă. Unul era Vraciul, uşor de recunoscut după toiagul şi pelerina lui. Ducea în spate doi saci şi păşea dinadins ca să-l văd, un mers pe care întotdeauna i-l recunoşteam de la distanţă.
Persoana din stânga lui era Alice – nu era nicio îndoială –, dar la început n-am recunoscut şi celălalt însoţitor, care căra ceva pe un umăr. Era un bărbat mătăhălos şi, când se mai apropie, am simţit că era ceva cunoscut şi-n mersul lui; modul în care îşi mişca umerii când păşea. Apoi, deodată, l-am recunoscut.
Era fratele meu James!
Nu-l mai văzusem pe James de aproape trei ani şi se schimbase foarte mult. Când s-a apropiat, am observat că meseria de fierar îl făcuse musculos şi era mai lat în umeri. Chelise puţin în partea din faţă, dar obrajii îi plesneau de sănătate şi arăta înfloritor. Iar în spate ducea un uriaş baros de fierar.

Le-am făcut agitat semn cu mâna din turn. Alice a fost prima care m-a zărit şi mi-a făcut şi ea cu mâna. Am văzut-o spunându-i ceva lui James, iar el a rânjit imediat şi a fluturat o mână către mine. Dar Vraciul a continuat să meargă, cu faţa posomorâtă. În cele din urmă, toţi trei s-au oprit în faţa şanţului cu apă, în dreptul podului mobil ridicat.
— Haide, băiete! Strigă Vraciul, gesticulând nerăbdător cu toiagul. Nu tândăli. N-avem toată ziua la dispoziţie! Coboară podul ăla şi lasă-ne să intrăm!
S-a dovedit mai simplu de spus decât de făcut. Vestea bună era că uriaşul troliu, care părea să nu poată fi urnit decât de două persoane, nu doar de una, avea o roată cu clichet. Asta însemna că, învârtind de roata troliului şi desfăcând lanţurile, greutatea podului nu făcea roata dinţată să se învârtă mai mult de o optime de tură o dată, clichetul intrând între dinţii roţii şi împiedicând-o. Altminteri ar fi scăpat de sub control, rupându-mi braţele sau chiar mai rău.
Coborârea podului mobil a însemnat doar jumătate din

bătălie. După aceea, a trebuit să deschid imensa uşă de lemn întărită cu fier ruginit. Dar de îndată ce am tras zăvoarele grele, a şi început să scârţâie din balamale. Câteva clipe mai târziu, James o împingea, deschizând-o larg, îşi lăsa barosul jos şi mă lua în braţe, strângându-mă atât de tare c-am crezut c-o să-mi rupă coastele.

— Mă bucur să te văd, Tom! Mă bucur mult. Mă întrebam dac-am să te mai văd vreodată, zise el, ţinându-mă la o lungime de braţ de pieptul lui şi dăruindu-mi un rânjet cât casa.

James îşi spărsese nasul într-un accident urât de la fermă şi acum îi rămăsese turtit pe faţă, dându-i o înfăţişare de pungaş. Era o faţă „plină de caracter”, cum obişnuia tata să glumească, şi parcă niciodată n-am fost mai fericit să i-o văd.

— O s-aveţi timp de vorbit mai târziu, zise Vraciul, intrând în turn, cu Alice imediat pe urmele lui. Dar trebuie să le luăm pe rând, James. Mai întâi de toate, închideţi uşa aia, trageţi zăvoarele şi ridicaţi podul. Apoi o să ne îngăduim să ne odihnim puţin. Ei bine, ce-avem aici…?

Se opri ca s-arunce o privire la dâra de sânge ce ducea în camera proviziilor şi îşi ridică sprâncenele.

— E sângele vrăjitoarelor Mouldheel. Surorile mamei erau în două dintre cufere, am zis eu. Sunt nişte lamii sălbatice…

Vraciul dădu din cap, dar nu păru prea surprins. Ştiuse tot timpul? Am început eu să mă întreb.

— Ei bine, ne-a ajuns la urechi zvonul că vrăjitoarele Mouldheel au fugit prin tuneluri curând după retragerea Malkinilor, dar n-am ştiut de ce, zise el. Dar aşa, se explică. Unde sunt lamiile acum?

— Colo jos, am zis eu, făcând un semn cu degetul mare.

James închisese marea uşă de lemn şi pusese la loc zăvoarele.

— Mecanismul pentru pod e colo sus, Tom? Întrebă el, făcând un semn spre vârful turnului.

— Prin chepeng şi la stânga, am răspuns eu şi, aruncându-mi un zâmbet grăbit, James o luă la fugă pe scări, urcând câte două trepte odată.

— Eşti bine, Tom? Mă întrebă Alice. L-am dat pe mâini bune pe Jack şi-apoi am venit aici cât de repede am putut.

— Mi-e mai bine, acum că sunteţi voi trei aici, dar am trecut prin câteva momente de groază, ca să spun aşa. Cum se simte Jack?
— Deocamdată, e în regulă. El şi Ellie cu Mary sunt pe mâini bune. L-am mai ajutat şi eu niţel. I-am pregătit şi alt leac, da. Nu şi-a revenit cu mintea, dar respiră mult mai uşor şi acum are culoare în obraji. Trupeşte, pare mult mai refăcut.
— Unde e? La Downham?
— Nu, Tom. Era prea departe ca să-l duc până acolo şi voiam să mă întorc aici şi să văd dacă te pot ajuta. Jack e la Vântoasele, la o mătuşă de-a mea…
M-am uitat la Alice cu spaimă şi uluire. Vântoasele era satul clanului Deane.
— O Deane! Mi-ai lăsat familia cu o Deane?
M-am întors căutându-l cu privirea pe magistrul meu, dar el doar a ridicat din umeri.
— Mătuşa Agnes nu-i ca restul clanului, zise Alice. Nu e în întregime rea. Întotdeauna ne-am înţeles bine, noi două. Al doilea nume al ei e Sowerbutts şi odinioară a locuit în Sidefaţi, dar când bărbatul ei a murit, s-a întors la Vântoasele. Se întreţine singură. Casa ei e la marginea satului şi niciunul dintre ceilalţi n-o să ştie că familia ta e acolo. Ai încredere în mine, Tom. A fost cel mai bun lucru pe care l-am putut face.
Nu eram prea bucuros, dar când Alice încheie de vorbit, s-a auzit un zgomot de troliu şi podul a început să se ridice. Am aşteptat în tăcere până când James a coborât din nou scările.

— Avem o grămadă să ne spunem unii altora, aşa că hai să ne aşezăm undeva, zise Vraciul. Uite-aicea, lângă foc, pare un loc la fel de bun ca oricare altul…
— N-aş zice nu dacă mi-ai da şi mie un cartof din spuză, Tom, spuse Alice. N-am mai mirosit ceva aşa de bun de câteva zile!
— Ăia or să fie gata curând şi-o să mai fac vreo câţiva…
— Am mai gustat din mâncarea gătită de tine şi altădată, aşa că nu sunt sigur că-i o idee bună, zise Vraciul sec, făcând gluma lui obişnuită.
Dar, în ciuda zeflemelii sale, ştiam că i-ar plăcea un cartof copt, chiar dacă şi-ar frige niţel degetele. Aşa că m-am dus în camera de provizii şi m-am întors cu braţele pline de cartofi, pe care am început să-i împing în jar cu un băţ.

— În vreme ce tu te vârai în buclucuri serioase, eu făceam treabă, zise Vraciul. Am talentul meu de a descoperi cum stau lucrurile şi întotdeauna există unul sau doi oameni care nu se tem să vorbească şi să spună adevărul.

Se pare că de la ultimul Halloween, împuterniciţi din clanul Deane au început să se mute, încet-încet, prin Downham ca să-şi sădească răul şi să-i terorizeze pe oamenii cumsecade. Cei mai mulţi dintre săteni au fost prea îngroziţi să-l prevină pe Părintele Stocks care, în afară de furturile din cimitir, habar n-avea că lucrurile se înrăutăţiseră în asemenea hal. Frica este un lucru teribil. Cine i-ar putea învinovăţi, când copiii lor sunt ameninţaţi? Când oile dispar chiar de sub ochii lor şi când mijloacele lor de trai sunt în pericol? Pe la sfârşitul verii, întregul sat ar fi aparţinut acelui clan de vrăjitoare. După cum ştii, băiete, mie îmi place să lucrez singur – în afară de ucenicul meu, fireşte – dar aici nu e cazul.

Am încercat să aţâţ oamenii din sat să treacă la arme, dar mi-am bătut gura de pomană. După cum ştii, cei mai mulţi oameni se tem de îndeletnicirea noastră, iar sătenii erau prea speriaţi şi să-mi deschidă uşa. Între timp, însă, a sosit fratele tău James şi, după ce a stat mai întâi de vorbă ca de la om la om cu Matt Finley, fierarul din Downham, a reuşit să-i facă să priceapă uriaşa primejdie în care sunt şi ei şi familiile lor. În cele din urmă, câţiva dintre oamenii din sat s-au strâns să ne sprijine. Te scutesc de amănunte, dar îţi spun că am curăţat locul de-alde Deane, din rădăcini, şi că n-or să se mai întoarcă multă vreme pe-acolo, asta dacă se vor mai întoarce vreodată!

Am aruncat o privire spre Alice, dar nu dădea niciun semn c-ar fi afectat-o această discuţie despre clanul Deane.

— Ocupat cu toate acestea, continuă magistrul meu, am găsit biletul tău foarte târziu, băiete. Prea târziu ca să mai pot face ceva. Am pornit spre Read şi ne-am întâlnit cu Alice, care ne aştepta la marginea domeniului. Împreună am venit aici, la Codrul Corbilor. Bietul Părinte Stocks, zise el, clătinând trist din cap. Mi-a fost un ucenic bun şi un prieten credincios. Nu merita să moară cum a murit…

— Îmi pare rău, domnule Gregory, am zis eu. Dar n-am putut face nimic să-l salvez. Tibb i-a băut o parte din sânge, dar după aceea l-a ucis Wurmalde cu cuţitul…

Amintirea Părintelui Stocks zăcând ucis în patul acela mi-a reînviat în minte cu atâta precizie, că aproape mi-am pierdut cuvintele.

— Se poartă ca stăpâna casei – îl stăpâneşte şi pe seniorul Nowell, de altfel. Ea m-a acuzat pe mine de crimă, şi cum el crede tot ce-i spune ea, voia să mă trimită la Caster să mă spânzure, de îndată ce avea să pună stăpânire pe turn. O să vină după mine din nou. Şi cine-o să mă creadă pe mine? Am întrebat eu, devenind din ce în ce mai speriat, cu fiece secundă, la gândul că încă aş mai putea fi prins şi trimis la Caster.

— Potoleşte-te, băiete. Spânzurătoarea este ultima ta problemă! Se zvoneşte că seniorul Nowell şi guvernatorul Barnes au fost amândoi daţi dispăruţi. Bănuiesc că niciunul nu va fi în stare să mai urgenteze un proces.

Deodată mi-am amintit ce-mi spusese menajera când eram închis în cămară, la Conacul Read.

— Wurmalde mi-a spus că Nowell va fi mort peste câteva zile şi că întregul ţinut va fi atunci în mâinile ei.

— Prima parte s-ar putea să fie adevărată, zise Vraciul, dar nu şi a doua. Ţinutul ăsta al nostru s-ar putea să fie în război, dar mai avem şi noi de dus o bătălie sau două din lupta noastră. Nu s-a sfârşit oricum – nu câtă vreme îmi mai bate mie inima în piept. Probabil că e deja prea târziu să-l mai salvăm pe magistrat, dar încă mai putem să ne ocupăm de Wurmalde – cine o mai fi şi ea…

— Este o veche duşmancă a mamei, după cum ţi-am mai spus şi în bilet, am zis eu. Ea este capul răutăţilor din spatele a ceea ce vor să facă vrăjitoarele de Lammas. Ea vrea să distrugă tot binele pentru care a luptat mama. Vrea să mă ucidă pe mine, ca să mă împiedice s-ajung un vraci, şi apoi să cufunde tot Comitatul în Întuneric. De aceea îşi dorea cuferele de la mama. Probabil se gândea că ar conţine sursa puterii mamei. Iar planul ei e să îl reînvie pe Diavol. Mab refuzase să li se alăture celorlalte clanuri, dar, cu puţin înainte ca lamiile să le alunge pe ea şi pe clanul ei din turn, s-a înfuriat foarte tare şi a spus c-o să se unească şi clanul ei cu Malkinii şi Deane-ii şi că o s-o ajute pe Wurmalde.

Vraciul se scărpina gânditor în barbă.

— Se pare că am plătit scump pentru că le-am alungat din

turnul ăsta. Să împiedicăm clanurile să se unească era principalul nostru ţel, prin urmare cuferele astea ne-au costat amarnic. Mie mi se pare că Wurmalde este cheia întregii poveşti. Odată ce vom rezolva problema cu ea, o să mai avem o fărâmă de speranţă că planul ei se va duce de râpă. Clanurile vrăjitoarelor au fost întotdeauna la cuţite unul cu altul. Dacă ea nu va mai fi, lucrurile ar putea reveni la normal. Mai sunt doar trei zile până de Lammas, aşa că nu prea avem timp de pierdut. Trebuie să dăm bătălia cu ea. O s-o lovim unde şi când se aşteaptă mai puţin.

Apoi, că învingem sau nu, ne vom întoarce atenţia asupra sabatului vrăjitoarelor şi o să încercăm să oprim ceremonia. James i-a convins în sfârşit pe sătenii din Downham că viitorul familiilor lor depinde de ajutorul pe care ni-l dau, aşa că ne-au făgăduit să ne sprijine. S-au simţit curajoşi, în momentul acela, proaspăt scăpaţi de vrăjitoare, dar de atunci au trecut câteva zile şi, chibzuind mai bine la pericol, s-ar putea să le mai fi scăzut dorinţa de a participa – deşi sunt sigur că unii îşi vor ţine făgăduiala. Ei, băiete, zise Vraciul, uitându-se în jar şi frecându-şi palmele, unde sunt cartofii ăia copţi? Mi-e o foame de lup, aşa că aş putea risca totuşi să mănânc unul!

Ultimii puşi nu erau făcuţi, dar am folosit un băţ ca să scot din spuză unul pe care mi-l copsesem pentru mine. L-am ridicat şi l-am aruncat repede spre magistrul meu. El l-a prins cu îndemânare şi am încercat să nu zâmbesc prea făţiş când a început să şi-l treacă dintr-o mână într-alta, ca să nu-şi frigă degetele.

Şi în ciuda tuturor lucrurilor rele care se petrecuseră, mi-am permis să zâmbesc. Eu primisem deja mai mult de o veste bună. Ellie şi copilul ei erau în siguranţă, iar Jack, dacă nu însănătoşit, măcar mai bine. Şi probabil că n-aveam să mai fiu dus în lanţuri la Caster, până la urmă.

Dar era ceva ce nu-i spusesem Vraciului. Cum nu credea în profeţie, n-ar fi făcut decât să-l supere. Mama spusese în scrisoarea ei că Întunericul întrupat va păşi curând pe pământ. Prin asta voia să zică Diavolul. Mama avusese dreptate şi înainte. Dacă avea dreptate şi de data asta însemna că noi vom da greş şi nu vom strica Sabatul de Lammas, iar Diavolul avea să fie eliberat în lume.

Curând se făcu noapte afară, şi-n timp ce mâncam, îmbăiaţi

în lumina şi căldura focului, m-am simţit mai bine decât mă simţisem în ultimele zile. Cel puţin mama îşi presărase profeţiile sumbre cu vorbe încurajatoare. Nu puteam înţelege cum voi găsi puterea de a-l înfrunta pe Diavol, dar trebuia să am încredere în ceea ce credea ea.

După vreo oră, am hotărât să ne odihnim; după tot ce se întâmplase şi după bucuria de a-i vedea din nou pe James, Alice şi Vraci, ştiam că nu voi fi în stare să dorm, aşa că m-am oferit voluntar să fac eu de pază. Oricum, era mai bine să fiu treaz, în caz că cele două lamii ar fi venit s-adulmece prin jur. Eram convins că James şi cu mine n-aveam să fim pe lista lor de bucate, dar nu eram sigur în ceea ce-i privea pe ceilalţi. La început, am vrut să-i spun lui James că erau mătuşile lui, dar cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mi s-a părut o idee nefericită. În ciuda faptului că trecuse mai mult de un an de când mă pregăteam să devin vraci, şi mie îmi venea greu să mă obişnuiesc cu ideea că monştrii aceia erau, într-adevăr, surorile mamei. Până la urmă m-am hotărât ca, dacă nu se va dovedi absolut necesar, să nu-i împărtăşesc acest secret.

Vraciul şi Alice au adormit curând, dar după o vreme James s-a ridicat, şi-a dus un deget la buze şi mi-a făcut semn să ne dăm mai la o parte de foc, în celălalt capăt al încăperii, unde se aflau cuferele mamei. L-am urmat.

— Nu pot să dorm, Tom, a zis el. Mă întrebam dacă n-ai vrea să mai stăm de vorbă?

— Bineînţeles că da, James. Mă bucur foarte tare să te văd. Îmi pare rău numai că lucrurile sunt cum sunt. Mă tot gândesc că e vina mea, i-am spus eu lui. Când eşti ucenicul unui vraci se pare că atragi necazuri. Ellie şi Jack au fost îngrijoraţi de la bun început că s-ar putea întâmpla una ca asta…

James clătină din cap.

— Nu-i numai atât, Tom. Pricinile au fost mai multe. Mult mai multe. Mama a ţinut ca tu să intri în slujba asta. A vrut-o mai mult ca orice pe lumea asta. Asta mi-a spus ea, la înmormântarea tatei. Şi mi-a mai spus ceva. M-a tras deoparte şi mi-a zis că răul creşte în lume şi că noi o să avem de luptat împotriva lui. M-a rugat ca, atunci când o veni vremea, să mă întorc la fermă şi să-i ajut pe Jack şi pe familia lui. Iar eu am primit.

— Adică să locuieşti acolo? L-am întrebat.
James încuviinţă.
— De ce nu? N-am cine ştie ce legături în Ormskirk. Era o fată de care mă îndrăgostisem, dar n-a ieşit nimic din asta, până la urmă. Ea s-a măritat cu un fermier de prin părţile locului, anul trecut, iar eu am suferit o vreme, dar… trebuie să mergi mai departe. I-aş putea da lui Jack o mână de ajutor la fermă, când sunt multe treburi de făcut. M-am gândit că aş putea chiar să-mi fac o fierărie, lângă hambar.
— Ai avea ceva de lucru, dar nu destul cât să trăieşti din asta, i-am spus eu. Sunt *doi* fierari din Topley care lucrează acolo acum. Toată lumea se duce la ei.

— Totuşi aş putea încerca să fac şi nişte bere, pe deasupra. Doar de aceea a fost numită aşa, la început, ferma tatei.
Asta era foarte adevărat. Odinioară, cu mult înainte ca mama s-o cumpere pentru tata, se numise „Ferma Berarului” şi acolo se făcea bere pentru fermele din partea locului şi pentru satele din jur.
— Dar nu ştii nimic despre făcutul berii! Am protestat eu.
— Nu, dar ştiu să recunosc o bere bună, când o beau! Răspunse James cu un rânjet. Aş putea să învăţ, nu? Cine ştie câte poţi obţine când îţi pui mintea să faci ceva! Ce-i, Tom? Nu pari prea fericit la ideea că mă voi întoarce acasă.
— Nu-i asta, James. Numai că-mi fac griji, atâta tot. Vrăjitoarele din Pendle ştiu acum unde e ferma. Orice am face noi aici, nu înseamnă că se va termina. Nu se va termina niciodată. Pur şi simplu nu vreau să-mi văd rănit un alt frate.
— Ei bine, asta a vrut mama să fac şi am de gând s-o fac. Cred că vremea aceea de care vorbea ea a venit deja; dacă pe-acolo e rost de o ameninţare care să continue, atunci cred că ar trebui să stau pe lângă fratele meu şi familia lui. În orice caz, s-ar putea să treacă ceva timp până când Jack o să-şi recapete pe de-a-ntregul puterile. E datoria mea – aşa văd eu lucrurile, aşa că m-am hotărât.
Am dat din cap şi i-am zâmbit. Ştiam bine ce înseamnă datoria şi-am înţeles ce voia să spună fratele meu.
James mi-a făcut semn către cuferele mamei.
— Ce-ai găsit înăuntru? A meritat tot zbuciumul ăsta? Întrebă el.

— Cred că da, James. Povestea vieţii mamei e în cufărul ăsta – dar s-ar putea să mai dureze mult până să-i dau de cap. Şi ar mai putea fi şi ceva foarte puternic; ceva pe care să-l putem folosi pentru a lupta împotriva Întunericului. Sunt o mulţime de cărţi de-ale ei înăuntru – unele par să fie jurnale, scrise pe când eram noi copii. Sunt şi bani, de asemenea. N-ai vrea să arunci o privire?

— O, ba da, te rog, Tom, mi-ar plăcea foarte mult, zise James cu însufleţire.

Aşa că am ridicat capacul. În timp ce se uita la obiectele din cufăr cu ochii mari, am luat unul dintre săculeţii cu bani, i-am desfăcut sfoara de la gură şi am scos un pumn de guinee.

— E o avere aici, Tom! Exclamă el, gâtuit. Şi banii ăştia au fost în casă în toţi anii ăştia?

— Trebuie să fi fost. Iar ceilalţi doi săculeţi sunt plini tot cu bani, am răspuns eu. Ar trebui să-i împărţim în şapte părţi – sunt banii fiilor mamei, nu doar ai mei. Cu partea ta ai putea plăti ce trebuie ca să-ţi construieşti o fierărie şi să-ţi ţii zilele până-ţi faci un vad.

— E foarte generos din partea ta, Tom, zise James, arătând neîncrezător şi clătinând din cap, dar dacă asta ar fi vrut mama, ni i-ar fi împărţit chiar ea. Nu, faptul că banii sunt în cufăr, laolaltă cu toate celelalte lucruri care ţi-ar putea fi de folos ţie, în meseria ta, înseamnă că s-ar putea să ai nevoie de ei pentru altceva. Ceva mai important…

Eu nu mă gândisem la asta. Era câte un motiv pentru tot ce făcea mama. Trebuia să mă mai gândesc la asta.

James luă din cufăr cea mai mare dintre cărţile legate în piele, cea care-mi atrăsese şi mie privirile când văzusem prima oară interiorul cufărului. O deschise la o pagină aproape de început.

— Ce-i asta? Întrebă el, părând nedumerit. Seamănă cu scrisul mamei, dar nu pot să-mi dau seama care-i capul şi care-i coada. E într-o limbă străină…

— E limba mamei, greaca, i-am spus eu.

— Ah, bineînţeles, Tom. Nu m-am gândit. Dar ea te-a învăţat pe tine limba ei, nu-i aşa? Mă întreb de ce nu m-a învăţat şi pe mine.

Pentru o clipă păru întristat, dar apoi faţa i se lumină.

— Bănuiesc că-i din pricina îndeletnicirii de care voia să te apuci tu, Tom. Ea avea un motiv întemeiat pentru toate şi întotdeauna potrivea lucrurile cât să fie cel mai bine pentru toţi. Oare n-ai putea să-mi citeşti şi mie puţin din carte? Te superi? Numai câteva cuvinte…

Spunând acestea, mi-a întins mie cartea, încă la pagina la care o deschisese el, la întâmplare. Am aruncat o privire rapidă peste ea.

— E jurnalul mamei, James, i-am spus eu, înainte de a-i citi cu voce tare, traducându-i, începând din capul paginii:

Ieri am născut un fiu frumos şi sănătos. O să-i punem numele de James, un nume bun, din Comitat, şi cel pe care i l-a ales tatăl lui. Dar numele meu secret pentru el va fi Hefaistos, după zeul-fierar. Pentru că eu văd în ochii lui lumina cuptorului unei fierării, cum îl văd şi pe el, cu un baros în mână. N-am fost niciodată mai fericită.

Cât aş vrea să rămân o mamă cu copii mici pentru totdeauna. Cât de trist e că ei trebuie să crească şi să facă ce trebuie făcut.

M-am oprit din citit şi James s-a uitat la mine uluit.

— Şi eu m-am făcut fierar! Exclamă el. E aproape ca şi cum ea mi-ar fi ales meseria asta de când m-am născut…

— Poate că ţi-a ales-o, James. Tata ţi-a făcut rost de ucenicie, dar mama ţi-a ales meseria. În cazul meu cu siguranţă că aşa s-a întâmplat.

Mai era ceva ce n-am mai vrut să-i spun. Dar, probabil, cu trecerea timpului, James avea să-şi dea seama şi singur. Era modul cum deschisese cartea exact la pagina care făcea referire la naşterea şi numele lui. Era aproape de parcă mama întinsese mâna din depărtare şi-l făcuse să aleagă tocmai pagina aceea. Aceasta era cartea care-mi atrăsese şi mie atenţia; cartea din care căzuse scrisoarea, spunându-mi ce trebuia să ştiu despre conţinutul celorlalte două cufere.

Dacă aşa stăteau lucrurile, am început să-mi dau seama cât de puternică era, într-adevăr, mama. Le împiedicase pe vrăjitoare să deschidă cuferele, iar acum acestea erau în mâinile noastre şi apărate de surorile ei, lamiile. La acest gând, m-am simţit mai încrezător. Pericolele care ne aşteptau

erau mari, dar cu o mamă ca a mea în spatele meu şi cu magistrul meu alături de mine, poate că lucrurile aveau să iasă bine, în cele din urmă.

CAPITOLUL 19

AGNES SOWEBUTTS

Dimineaţa, Alice ne-a pregătit un gustos mic dejun, descurcându-se minunat cu proviziile pe care le-a găsit. Eu am ajutat-o să spele oalele şi cratiţele, să cureţe cartofii, morcovii şi napii. Am fiert şi o bucată de slănină, după care Alice a mirosit-o cu grijă, ca să fie sigură că nu fusese otrăvită.

— Mănâncă pe săturate, băiete, mi-a spus Vraciul când m-am apucat de mâncat din tocana aburindă. Este ultima masă adevărată pe care o s-o mâncăm pentru ceva timp. După asta, o să postim şi-o să ne pregătim să dăm piept cu Întunericul!

Magistrul meu nu făcuse încă planul pe ziua aceea, dar eu eram mult mai îngrijorat de ceva care mă ţinuse treaz aproape toată noaptea.

— Sunt îngrijorat pentru ai mei, i-am spus eu. N-am putea merge până la Vântoasele şi să-i aducem înapoi, aici? S-ar putea să fie în cuferele mamei ceva ce-am putea folosi ca să-l vindecăm pe Jack...

Vraciul încuviinţă, gânditor.

— Da, pare o idee bună. E mai bine să-i scoatem din teritoriul vrăjitoarelor Deane. O să fie periculos, dar cu fata călăuză, sunt sigur că o să vă descurcaţi voi.

— Ar fi bine, Tom, încuviinţă şi Alice. Dar nu-ţi face griji, oricum sunt în siguranţă – o să-i aducem înapoi aici teferi şi nevătămaţi în cel mult două ore. Şi sunt sigură că o să găsim în cufăr ceva care să-l ajute pe fratele tău.

— Şi cât vă ocupaţi voi cu asta, zise Vraciul, James şi cu mine vom face o altă vizită prin Downham. Nu prea mai e timp şi mi se pare că ar fi mai înţelept să strângem vreo câţiva oameni din sat şi să-i aducem aici, la adăpost în turn. Aşa o să fim mai bine plasaţi să lovim când va fi nevoie. Iar în drumul nostru spre sat, vom fi cu ochii-n patru la Wurmalde şi tânăra Mab.

Cea dintâi e nevoie să fie pusă-n lanţuri şi oprită de-a mai face rele. Cea de-a doua trebuie potolită puţin şi poate o să

asculte doar de vorbă bună.

* * *

După micul dejun, am luat o cămaşă curată din sacul meu şi mi-am dat-o jos pe cea pătată de sânge, bucuros să pot scăpa, în sfârşit, de amintirile pe care mi le evoca despre moartea bietului Părinte Stocks. În mai puţin de o oră eram pe drum. Cum nu mai era nimeni care să ridice podul mobil în urma noastră, a trebuit să folosim tunelul. Vraciul o luă înainte, cu un felinar; Alice rămase la coadă, luminând treptele din spatele nostru cu un al doilea felinar. În timp ce coboram, totul era pustiu şi cufundat în linişte, iar eu am observat că trupurile vrăjitoarei şi al tovarăşului ei bărbat fuseseră luate din casa scărilor. Dar odată ce-am intrat prin chepengul de jos, am simţit o prezenţă. Felinarele nu ne arătară pe nimeni şi singurul lucru care se auzea era ecoul paşilor noştri. Dar sala circulară era mare şi erau o mulţime de umbre negre în spatele stâlpilor; când am coborât şi ultima treaptă, am simţit cum mi se zburleşte părul de pe ceafă.

— Ce avem aici? Întrebă Vraciul, arătând către pilonul cel mai îndepărtat.

Se îndreptă către acolo, cu toiagul pregătit şi felinarul ridicat. Eu veneam pe lângă el, cu toiagul în mâna mea stângă şi cu Alice şi James imediat în urma mea.

La picioarele pilonului era o căldare cu apă şi ceva picura în ea continuu. Încă un pas înainte şi am văzut că în căldare era sânge şi că se umplea sub ochii noştri.

Uitându-ne în sus, am văzut că erau nişte lanţuri, care atârnau de tavanul cufundat în întuneric, la mare înălţime; lanţuri care, fără îndoială, fuseseră folosite să lege prizonierii în timp ce erau torturaţi sau lăsaţi să moară de foame. Acum, aceste lanţuri fuseseră din nou puse în funcţiune. Prinse de ele, la mici intervale, erau animale mici: şobolani, nevăstuici, iepuri, vidre şi una sau două veveriţe. Unele erau legate de cozi, altele de câte-un picior, dar toate atârnau cu capul în jos. Fuseseră omorâte şi sângele lor picura în căldare. Îmi aduceau aminte de panoplia unui vânător: animale moarte, bătute în cuie de scânduri, deopotrivă ca avertisment şi ca etalare a cantităţii de moarte semănată.

— E o privelişte tristă, zise Vraciul, clătinând din cap. Dar

trebuie să fim recunoscători pentru micile victime. Ar fi putut atârna oameni aici…

— De ce-au făcut lamiile aşa ceva? La ce le foloseşte? Am întrebat eu.

Vraciul clătină din cap.

— Când o să aflu, băiete, o să scriu în caietul meu de însemnări. Asta-i o noutate şi pentru mine. N-am mai întâlnit niciodată un astfel de exemplar de lamie înaripată, aşadar am multe de învăţat. Ar putea fi doar un mod de a aduna sânge de la mai multe animale mici, ca să însumeze o cantitate suficientă pentru o masă mai copioasă. Sau ar putea fi ceva ce are sens doar pentru o lamia sălbatică. An după an creşte volumul cunoştinţelor păstrate de noi, dar noi trebuie să gândim înainte, băiete, şi nu să aşteptăm mereu răspunsuri de-a gata. Probabil într-o bună zi o să prinzi, în sfârşit, prilejul să citeşti caietele de însemnări ale mamei tale şi-ai să afli răspunsul acolo. În orice caz, hai să mergem mai departe. N-avem timp de pierdut.

Când termină de vorbit, se auzi un uşor râcâit de undeva de deasupra. Mi-am ridicat privirile speriat şi am auzit un clic, când Vraciul şi-a eliberat lama din ascunzătoarea toiagului său. În timp ce priveam, o formă întunecată a coborât pe pilon spre arcul de lumină împrăştiat de felinarele noastre. Era una dintre lamiile sălbatice.

Creatura cobora cu capul în jos. Aripile îi erau strânse pe spate şi trupul îi era în umbră. Numai capul îi era clar luminat. Vraciul îşi îndreptă lama spre lamie, iar James făcu un pas înainte şi îşi ridică uriaşul baros, gata să lovească. Lamia răspunse prin a-şi căsca larg botul, şuierând, şi arătându-ne colţii ei albi, ascuţiţi ca briciul.

Mi-am lăsat toiagul jos şi i-am bătut uşor pe spinare pe Vraci şi pe James.

— O să fie în regulă. Pe mine n-o să mă rănească, am zis eu, făcând un pas printre ei şi apropiindu-mă de lamie.

Mama spusese că monştrii aceştia aveau să mă apere, fie şi cu preţul vieţii lor, şi am simţit că şi James era în siguranţă. Pentru Vraci şi pentru Alice îmi făceam eu griji. Nu voiam să-i atace pe vreunul dintre ei. Nici nu voiam să ucidă cineva lamia, apărându-se.

— Ai grijă, Tom, se milogi Alice din spate. Nu-mi place cum arată. O creatură periculoasă şi urâtă. Nu te încrede în ea, te rog…

— Da, fata are dreptate. Fii cu băgare de seamă, băiete. Nu te apropia prea tare, mă preveni Vraciul.

În pofida avertismentelor, am mai făcut un pas spre ea. Erau semne de zgârieturi pe pilonul de piatră făcute de ghearele ascuţite ale creaturii. Ochii ei se uitau drept într-ai mei.

— E în regulă, i-am spus eu lamiei, păstrându-mi vocea calmă. Oamenii ăştia sunt prietenii mei. Te rog să nu le faci rău. Doar să-i păzeşti, cum mă păzeşti şi pe mine, îngăduindu-le să vină şi să plece nestingheriţi, când vor ei.

Apoi i-am zâmbit.

Pentru câteva clipe nu veni niciun răspuns, dar apoi ochii ei cruzi se deschiseră puţin şi buzele i se întredeschiseră. Era mai mult o strâmbătură decât un zâmbet. Apoi, de sub trupul ei, se ridică spre mine unul dintre membrele superioare, unghiile ajungându-i la mai puţin de o palmă de faţa mea. Am crezut că vrea să mă atingă dar, chiar foarte clar, lamia îşi plecă fruntea, în semn de încuviinţare, şi, încă păstrându-şi ochii pironiţi într-ai mei, se căţără cu spatele înainte pe pilon, pierzându-se în întuneric.

L-am auzit pe James scoţând un mare oftat de uşurare în spatele meu.

— N-aş vrea să am îndeletnicirea voastră pentru nimic în lume! Exclamă el.

— Nu te învinovăţesc pentru asta, James, zise Vraciul, dar cineva trebuie s-o facă. Oricum, hai să ne grăbim…

Alice o luă acum înainte, ţinând felinarul sus, şi trecurăm în culoarul dintre celule. Pe ambele părţi erau morţii care nu-şi găsiseră pacea. Le puteam simţi durerea, le auzeam glasurile imploratoare. James, nefiind un al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, era scutit de asta, dar eu abia aşteptam să intrăm odată în tunel şi să las toată aceea suferinţă în urmă. Cu toate acestea, înainte să ajungem la uşa de lemn care dădea în tunelul dinspre afară, Vraciul îşi puse o mână pe umărul meu şi ne oprirăm.

— Asta-i cumplit, băiete, zise el încetişor. Sunt spirite care se chinuiesc aici. Mai multe prinse într-un singur loc decât am

întâlnit eu în toată viaţa mea. Nu pot să le las pur şi simplu aşa…

— Spirite? Ce spirite? Întrebă James, uitându-se în jur neliniştit.

— Spiritele celor care au murit aici, i-am spus eu. Nu fac nimic rău, dar suferă şi au nevoie să fie eliberate.

— Da, zise Vraciul, şi e datoria mea să mă ocup de ele acum. Mă tem că o să-mi ia ceva timp. Uite, James, ia-o tu înainte spre Downham. N-ai nevoie de mine. De fapt, s-ar putea să-ţi vină mai uşor să-i strângi pe săteni dacă nu sunt şi eu de faţă. Rămâi acolo peste noapte şi adu cu tine cât poţi de mulţi, mâine. Nu încerca să foloseşti tunelul ăsta – nu cred că pentru curajul sătenilor va fi bine să treacă prin temniţele acestea. Vino direct la turn şi o să coborâm noi podul mobil. Şi încă ceva – eu nu le-aş pomeni de moartea sărmanului Părinte Stocks deocamdată. O să fie o adevărată lovitură pentru sat, o să-i descurajeze. Cât despre voi doi – se uită la Alice şi la mine, pe rând –, duceţi-vă în Vântoasele şi aduceţi-l pe Jack, Ellie şi pe copil înapoi aici, la loc sigur. Sper să ne vedem peste câteva ore, cel mult.

Părea să fie cea mai bună variantă, aşa că i-am lăsat un felinar Vraciului care se pregătea pentru îndelungata sarcină de a trimite sufletele tulburate ale morţilor din Turnul Malkin spre lumină. Am pornit mai departe prin tunel, cu Alice în frunte şi James venind imediat după mine.

Curând am ajuns la marginea lacului, iar Alice a păşit înainte cu grijă, ţinând felinarul sus. O duhoare de putreziciune mi-a asaltat deodată nările. M-am simţit neliniştit. Apa era agitată, prima oară când o văzusem, dar de data asta era nemişcată, reflectând înapoi lumina felinarului, capul şi umerii lui Alice ca o oglindă. Apoi am văzut şi de ce.

Strigoiul nu mai păzea tunelul. Mai multe bucăţi din el pluteau pe apă. Capul se afla spre peretele îndepărtat. Un braţ uriaş era lângă malul apropiat, degetele groase, lipsite de sânge, stând pe poteca nămoloasă, de parcă ar fi încercat să se prindă de mal ca să iasă din lac.

Alice îmi făcu semn să mă uit jos, pe potecă. Erau urme de paşi – dar nu erau de om. Fuseseră făcute de una dintre lamiile sălbatice.

— A eliberat drumul pentru tine, Tom, zise Alice. Şi dacă nu

mă înşel foarte tare, n-o să fie, deopotrivă, nici vreo vrăjitoare de care să ne facem griji.

Alice avea probabil dreptate, dar în timp ce ocoleam lacul, senzaţia mea de nelinişte se întoarse. Strigoiul era nimicit, fără îndoială, dar aveam ciudatul sentiment că sunt urmărit.

Am trecut repede pe lângă lac, păşind peste degetele umflate, şi ne-am continuat drumul până când am ajuns în încăperea de pământ. După ce-am stat acolo

Vreo câteva clipe, ciulind urechea după eventualele pericole, ne-am îndreptat către ultima parte a tunelului, care ne-a silit să mergem în patru labe. Am înaintat cu greu, dar în cele din urmă ne-am târât până la raftul cu oseminte şi în cavou. Când m-am ridicat în picioare, Alice îşi scutura praful de pe rochie. Ţinea felinarul mai departe de ea şi am aruncat o privire spre cătuşele de fier goale din colţ. Maggie Moarta plecase, probabil eliberată de familia ei, când fugiseră pe acolo.

Am stins felinarul şi Alice îl lăsă înăuntru, chiar lângă uşa cavoului, pentru urgenţe viitoare. Afară, ne-am luat un scurt bun-rămas de la James, care se îndreptă spre nord, către Downham. Câteva clipe mai târziu, eu şi Alice ne croiam drum printre copaci spre Vântoasele, în timp ce un vânt năprasnic culca puieţii la pământ şi în aer se simţea puternic apropierea unei ploi de vară.

O vreme, am mers în tăcere. Cerul se întunecase, începuse să plouă şi eu deveneam din ce în ce mai neliniştit. Cu toate că, în general aveam încredere în judecata lui Alice, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea culmea nebuniei să-mi fi lăsat familia cu una dintre vrăjitoarele clanului Deane.

— Mătuşa asta a ta… eşti sigură că e de încredere? Am întrebat. Trebuie să fi trecut mulţi ani de când n-ai mai văzut-o. Poate că s-a schimbat mult de atunci. Poate că a căzut sub influenţa celorlalţi din familie?

— N-ai de ce să-ţi faci griji pentru asta, Tom, îţi dau cuvântul meu. Agnes Sowerbutts n-a practicat niciodată vrăjitoria până la moartea soţului ei. Iar acum e ceea ce oamenii numesc „cunoscătoare”. Îi ajută pe oameni şi se ţine la distanţă de restul clanului Deane.

M-am simţit ceva mai bine să aflu asta. Se părea că Agnes era ceea ce numea Vraciul „benignă” şi îşi folosea puterile ca să-i ajute pe ceilalţi. Când am ajuns să zărim casa ei, lucrurile mi s-au părut şi mai promiţătoare. Era o căsuţă ţărănească izolată, cu un singur etaj, la picioarele unei pante, pe marginea unui drumeag îngust; spre sud-vest, la cel puţin o milă depărtare, fumul coşurilor din sat se ridica printre copaci.

— Aşteaptă aici, Tom, propuse Alice. Întâi o să mă duc eu până acolo, să văd dacă totu-i în regulă.

Am privit-o pe Alice coborând dealul. Între timp, norii negri se lăsaseră mai mult şi ploaia bătea cu putere – aşa că mi-am tras gluga pelerinei pe cap. Uşa colibei se deschise mai înainte ca Alice să ajungă la ea şi vorbi din prag cu cineva care nu se arătă în pridvor. Apoi se întoarse şi-mi făcu semn să vin şi eu. Când am ajuns la uşă, Alice deja intrase, dar o voce mi-a strigat din casă:

— Intră, nu sta în ploaie, şi închide uşa!

Am făcut cum mi s-a spus. Era o voce de femeie, puţin răguşită, dar deopotrivă cu un amestec de bunăvoinţă şi autoritate. După câţiva paşi am intrat într-un salon înghesuit, cu un foc mic arzând în vatră şi un ibric gata să dea în fiert pe plită. Mai erau şi un balansoar, şi o masă pe care se afla o singură lumânare, neaprinsă – dar care, am observat cu interes şi cu oarecare uşurare, era făcută din ceară de albine şi nu din ceară neagră, preferată de majoritatea vrăjitoarelor rele.

Camera era veselă – cumva cu mai multă lumină decât ar fi putut primi doar de la micuţa fereastră din faţă. Avea o mulţime de dulapuri de vase şi rânduri peste rânduri de rafturi de lemn, încărcate cu tot felul de borcane şi recipiente cu forme ciudate. Fiecare avea câte o etichetă pe care erau scrise câteva cuvinte în latină. Fără îndoială, mă aflam în casa unei tămăduitoare.

Alice îşi ştergea părul cu un prosop. Agnes Sowerbutts, stând lângă ea, nu-i venea nepoatei sale decât până la umăr, dar era pe cât de înaltă, pe-atât de lată, şi avea un zâmbet călduros prin care îmi ura bun venit la ea în casă.

— Mă bucur să te cunosc, Tommy, zise ea, întinzându-mi un alt prosop. Şterge-te bine ca să nu răceşti. Alice mi-a povestit

despre tine.

Am dat din cap, i-am mulţumit pentru prosop şi m-am silit să-i zâmbesc, din politeţe. Nu prea-mi plăcea să fiu numit „Tommy”, dar nu părea deloc un motiv serios să mă plâng. Mi-am şters faţa, îngrijorat că nu vedeam niciun semn de Jack, Ellie şi Mary.

— Unde sunt ai mei? Am întrebat. Sunt bine?

Agnes se apropie de mine şi mă bătu liniştitor pe braţ:

— Ai tăi sunt în siguranţă, în camera cealaltă, Tommy. Dorm liniştiţi. Vrei să-i vezi?

Am încuviinţat dând din cap, iar ea a deschis o uşă, făcându-mi loc să intru într-o cameră cu un mare pat dublu. Acolo erau trei corpuri întinse pe spate, culcate pe deasupra aşternuturilor – Jack, Ellie şi, între ei, fetiţa. Ochii lor erau închişi şi, pentru o clipă, un fior de gheaţă îmi străbătu şira spinării şi m-am temut de ce era mai rău. Nici măcar nu-i auzeam respirând.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, Tom, zise Alice, intrând în cameră în urma mea. Agnes le-a dat o poţiune puternică. I-a cufundat pe toţi trei într-un somn adânc, ca să-şi recapete forţele.

— N-am fost în stare să-ţi vindec fratele, mă întristează s-o spun, zise Agnes, clătinând din cap. Dar e mai în putere acum şi ar trebui să poată să meargă, când s-o trezi. Pentru mintea lui nu pot să fac totuşi nimic. E pur şi simplu întunecată. Nu ştie nimic de el, bietul Jack.

— O să fie bine, Tom, zise Alice, venind până la mine şi Strângându-mi mâna, ca să mă liniştească. De îndată ce-o să fim înapoi, o să mă uit prin cufărul mamei tale. Cu siguranţă trebuie să fie în el ceva care să-l facă bine.

Alice era plină de intenţii bune, dar n-a izbutit să mă facă să mă simt mult mai bine. Am început să mă întreb dacă fratele meu avea să-şi mai revină vreodată pe deplin. Ne-am întors în salon şi Agnes ne-a făcut o băutură fierbinte, întăritoare, din ierburi. Avea gust amar, dar m-a asigurat că ne va face bine şi ne va aduna puterile pentru orice ne-ar mai fi aşteptat. Mi-a spus că familia mea ar trebui să se trezească până într-o oră şi că ar trebui să se simtă destul de în puteri cât să se întoarcă până la Turnul Malkin.

— Ceva noutăţi ai să ne spui? Întrebă Alice, sorbind din băutura ei.

— Rudele nu-mi spun mie cine ştie ce, zise Agnes. Ele nu mă sâcâie pe mine, eu nu le sâcâi pe ele, dar pot să văd şi singură ce se întâmplă. A fost mare forfotă în ultimele zile. Se pregătesc pentru Lammas. Ieri au venit în vizită mai multe Malkin decât aş fi văzut într-o lună numai de duminici. Şi clanul Mouldheel a trecut pe aici – un lucru pe care n-aş fi crezut c-o să-l văd în viaţa mea.

Alice izbucni deodată în râs, cu o uşoară ironie în glas.

— Pariez că nu s-au plimbat toate pe sub geamul tău, aşa că de unde ştii toate astea?

Agnes se împurpură la faţă. La început, am crezut că s-a supărat, dar curând mi-am dat seama că era stânjenită.

— O femeie bătrână ca mine are nevoie de ceva emoţii, nu-i aşa? Nu-i mare plăcere să te uiţi pe fereastra mea, la pajiştile cu oi care behăie şi la copacii legănaţi de vânt. Ce fac eu e aproape la fel de plăcut ca bârfa. Mă scuteşte de-a mă simţi prea singură.

Alice zâmbi spre mine şi-mi strânse mâna cu afecţiune.

— Mătuşii mele Agnes îi place să folosească oglinda, ca să poată vedea ce se mai întâmplă în lume. Vrei s-o faci şi pentru noi, mătuşă? Îşi întoarse zâmbetul către bătrână. E important, zău. Trebuie să vedem ce clocesc alde Mouldheel. Şi cel mai bine ar fi s-o vedem pe Mab Mouldheel. Poţi s-o găseşti pentru noi?

Pentru o clipă, Agnes nu răspunse, dar apoi dădu o dată scurt din cap şi se duse în capătul celălalt al camerei. Acolo scotoci printr-un scrin şi scoase o oglindă. Nu era foarte mare, vreo doisprezece inchi înălţime pe vreo şase lăţime, dar avea ramă de alamă şi era fixată pe un suport greu. Aşeză oglinda pe masă şi puse lumânarea în stânga ei. Apoi apropie un scaun şi se aşeză cu faţa la oglindă.

— Trage draperiile, Alice! Porunci Agnes, întinzând mâna după lumânare.

Alice făcu ce i se ceruse şi draperiile grele cufundară odaia în întuneric. În clipa în care mâna lui Agnes atinse lumânarea, aceasta se aprinse. Aveam încredere în judecata lui Alice, dar deodată am început să suspectez că Agnes era puţin mai mult decât o simplă tămăduitoare. O tămăduitoare nu folosea oglinzile şi lumânările. Vraciul n-avea să fie mulţumit, dar, pe de altă parte, Alice făcea adesea lucruri cu care el nu era de

acord. Am sperat doar că Agnes, ca şi Alice, îşi folosea puterile mai degrabă pentru a face bine, decât în slujba Întunericului.

Pentru un moment am păstrat cu toţii tăcerea şi puteam auzi doar ploaia răpăind puternic în fereastră. Apoi, când Agnes începu să murmure cu glas foarte scăzut, Alice şi cu mine venirăm în spatele ei, ca să ne putem uita peste umerii ei în oglindă, care se înceţoşă aproape numaidecât.

Alice mă prinse cu mâna dreaptă de mâna stângă.

— Se pricepe la oglinzi, Agnes, îmi şopti ea la ureche. Le lasă şi pe alde Mouldheel de căruţă!

O serie de imagini alunecară peste oglindă: interiorul unei colibe talmeş-balmeş; o bătrână stând cocoşată într-un jilţ, mângâind o pisică neagră de pe genunchi; ceea ce păreau a fi ruinele unei capele. Apoi oglinda se făcu neagră şi Agnes începu să se legene dintr-o parte într-alta, cuvintele curgându-i de pe buze din ce în ce mai repede, pe frunte apărându-i broboane de sudoare.

Oglinda se lumină puţin, dar tot ce puteam vedea acum erau nişte nori gonind nebuneşte şi ceea ce păreau nişte crengi răvăşite de vânt. Era ciudat. Cum făcea? Unde era cealaltă oglindă? Părea că ne uităm la cer de la nivelul solului. Apoi apărură două femei. Erau deformate şi uriaşe. Parcă era vederea unei furnici care se uita în sus la nişte uriaşi. Una dintre siluete era desculţă; cealaltă purta o rochie lungă. Chiar înainte ca imaginea să se limpezească şi să le pot vedea chipurile, am ştiut cine erau.

Mab vorbea aprins cu Wurmalde, care îşi ţinea o mână pe umărul ei. Mab se opri din vorbit şi amândouă zâmbiră şi dădură din cap. Deodată, imaginea începu să se schimbe. Era de parcă norii negri treceau pe deasupra din partea stângă a tabloului şi mi-am dat seama că punctul nostru de observaţie fusese acoperit de poalele fustei lui Wurmalde. Apoi am zărit unul din pantofii ascuţiţi ai vrăjitoarei, şi apoi, imediat lângă el, un picior desculţ, cu trei degete şi cu gheare ascuţite, nemiloase. Îl ascunsese din nou pe Tibb sub fustele ei.

Imaginea se şterse şi oglinda se întunecă, dar văzuserăm destul. Se părea că vrăjitoarele Mouldheel se pregăteau să se alăture celorlalte două clanuri. Agnes suflă în lumânare şi se ridică, greoi, în picioare. După ce a tras draperiile, s-a întors şi a clătinat din cap.

— Bestia aia micuţă şi drăcească îmi dă fiori, zise ea. Lumea ar fi mai frumoasă fără ea.

— Şi fără Wurmalde, de asemenea, zise Alice.

— Cum ai făcut asta? Am întrebat-o eu pe Agnes. Credeam că trebuie să fie două oglinzi…

— Depinde cât de puternică este vrăjitoarea, răspunse Alice, în locul mătuşii ei. Merge la fel de bine şi cu apa. Poate fi un lac sau, dacă e foarte liniştită, chiar şi o baltă. Mătuşa Agnes e foarte deşteaptă şi pricepută: Wurmalde şi Mab stăteau la marginea unei băltoace mari, aşa că s-a folosit de ea.

La aceste cuvinte, un fior m-a străbătut pe şira spinării, iar cu ochii minţii am văzut lacul întunecat de sub pământ, cu bucăţile strigoiului plutind nemişcate, cu suprafaţa netedă ca oglinda. Şi mi-am amintit senzaţia mea de nelinişte.

— Am simţit un fior când am trecut pe lângă lacul de sub pământ, am spus eu. De parcă aş fi fost urmărit. Ar fi putut cineva să-l folosească drept oglindă ca să ne vadă trecând pe acolo?

Agnes dădu din cap, gânditoare.

— Se prea poate, Tommy. Şi dac-a fost aşa, atunci ele ştiu că aţi plecat din adăpostul turnului şi-or să vă pândească la întoarcere.

— Atunci hai s-o luăm pe partea cealaltă, am propus eu. Vraciul este încă în Turnul Malkin, aşa că ar putea coborî el podul mobil pentru noi. Vrăjitoarele n-or să se aştepte la asta.

— Am putea încerca, zise Alice cu îndoială. Dar ne-ar putea aştepta şi-n Codrul Corbilor, iar noi va trebui să strigăm după Vraci, ca să ne lase înăuntru. Totuşi, am avea o şansă mai mare pe calea asta. Mai ales dacă ocolim şi ne apropiem dinspre nord.

— Mai e totuşi o problemă, am zis eu. Vraciul o să fie ocupat câteva ore bune cu morţii din temniţă. Aşa că s-ar putea să nu ne audă. Va trebui să mai aşteptăm până să ne întoarcem. Să aşteptăm până după căderea nopţii…

— Sunteţi mai mult decât bine-veniţi să staţi aici până atunci, zise Agnes. Ce-aţi zice de nişte supă, să vă mai încălzească măruntaiele? Ai tăi vor fi flămânzi când se vor trezi. O să fac nişte supă pentru noi toţi.

În timp ce Agnes pregătea de mâncare, se auzi un scâncet slab din odaia de alături. Micuţa Mary se trezise. Aproape

imediat am auzit-o pe Ellie liniştind-o, aşa că am bătut uşor la uşă şi am intrat. Ellie o mângâia pe fetiţa ei, iar Jack şedea pe marginea patului, lângă uşă, cu capul în palme. Nici măcar nu şi-a ridicat privirile când am intrat.

— Te simţi mai bine, Ellie? Am întrebat eu. Şi Jack ce mai face?

Ellie îmi dărui un zâmbet firav.

— Mult mai bine, mulţumesc, şi Jack pare mai în putere. N-a vorbit încă, dar uită-te la el – e destul de în puteri să stea în capul oaselor. Asta-i o mare îmbunătăţire.

Jack rămăsese în aceeaşi poziţie şi nu-mi dădea atenţie, dar am încercat să mă arăt vesel, pentru că nu voiam s-o îngrijorez pe Ellie.

— Asta-i o veste minunată, i-am spus eu. Oricum, o să vă luăm înapoi la Turnul Malkin, pentru mai multă siguranţă.

La cuvintele mele, îngrijorarea îi flutură pe chip.

— Nu-i chiar aşa de rău, i-am spus eu, încercând să fiu convingător. E în mâinile noastre, acum, şi e foarte sigur.

— Nădăjduiam să nu mai văd niciodată locul ăla de groază, zise ea.

— N-o să fie chiar aşa de rău, de data asta, Ellie. O să fiţi în siguranţă acolo până o să vă ducem înapoi acasă, la fermă. Înainte să-ţi dai seama, totul va fi din nou normal.

— Mi-ar plăcea să te cred, Tom, dar adevărul e că n-am mari speranţe. Tot ce-am vrut vreodată a fost să fiu o nevastă bună pentru Jack şi să am familia mea pe care s-o iubesc. Dar ceea ce s-a întâmplat a distrus totul. Nu văd cum lucrurile se vor mai întoarce vreodată la cum au fost. Trebuie doar să mă prefac curajoasă de dragul bietei micuţe Mary.

În clipa aceea, Jack se ridică în picioare şi veni şovăind spre mine, cu o expresie năucă pe faţă.

— E grozav să te văd iar pe picioare, Jack! Am zis eu, întinzându-mi braţele să-l salut.

Jack cel dinainte m-ar fi prins într-o îmbrăţişare de urs şi aproape că mi-ar fi rupt coastele în bucuria lui, dar fratele meu era departe de a-şi fi revenit. Se opri la vreo trei paşi distanţă şi gura i se deschise şi i se închise de vreo câteva ori, apoi clătină din cap, buimăcit. Părea destul de sigur pe

picioare, dar graiul îi pierise. Speram însă că Alice va găsi ceva în cufărul mamei care să-l ajute.

* * *

Curând după asfinţit, i-am mulţumit lui Agnes Sowerbutts de găzduire şi am pornit la drum. Ploaia se domolise, devenind o bură uşoară.

Mergeam cu Alice în frunte, călăuzind grupul, dar nu prea iute. În cele din urmă, ploaia se opri de tot, dar cerul rămase acoperit de nori grei şi era foarte întuneric, ceea ce măcar făcea mai dificil pentru oricine care ar fi stat la pândă să ne zărească. Mica Mary era agitată şi se tot agăţa de mama ei, care trebuia să se oprească mereu, s-o liniştească. Jack mergea doar cu pas de plimbare, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, dar n-avea direcţie şi se tot ciocnea de lucruri, iar la un moment dat se împiedică de un buştean, făcând destul zgomot cât să atragă atenţia tuturor vrăjitoarelor din Pendle.

Planul nostru era s-o ţinem spre est, ocolind Codrul Corbilor mult prin dreapta. Prima parte a drumului a mers bine, dar când am cotit ca să ne apropiem de turn drept dinspre nord, am început să devin tot mai neliniştit. Simţeam ceva prin preajmă, în întuneric. La început, am sperat că era doar imaginaţia mea care-mi juca feste, dar cum vântul mânase norii şi îi destrămase în fâşii, cerul începuse să se lumineze din ce în ce mai tare. Apoi luna găsi o spărtură între nori şi toată zona fu îmbăiată într-o palidă lumină argintie. Când am privit peste umăr înapoi, am văzut într-adevăr nişte siluete în depărtare, înainte ca un nor mare să ne arunce iarăşi în întuneric.

— Sunt în spatele nostru, Alice, şi se apropie, i-am spus eu cu glas scăzut, ca să nu-i alarmez pe ceilalţi.

— Vrăjitoare! Multe! Confirmă Alice. Şi câţiva dintre oamenii lor, de asemenea.

Am intrat printre copacii din Codrul Corbilor şi ne-am îndreptat către un pârâu cu ape repezi, apropiindu-ne de el cu fiecare pas. Puteam auzi clipocitul şi susurul apei trecând peste bolovani.

— Am fi mai în siguranţă dacă l-am putea traversa! Am exclamat eu.

Din fericire, malul era jos şi am sprijinit-o pe Ellie, care se grăbi să-l treacă, ţinând-o în braţe pe Mary. Apa abia de ne-

ajungea până la genunchi, dar pietrele erau foarte alunecoase sub tălpi. Pentru Jack fu cel mai greu şi căzu de două ori, a doua oară destul de aproape de malul celălalt, dar ieşi târâş pe malul noroios fără să se plângă. Ajunseserăm cu toţii pe malul celălalt şi eram uşurat că pericolul imediat trecuse. Vrăjitoarele n-ar fi putut în veci să-l traverseze. Dar în clipa aceea luna ieşi din nou puţin din nori şi am văzut ceva ce mă umplu de disperare. La vreo douăzeci de yarzi în dreapta noastră era un stăvilar de vrăjitoare, o scândură grea de lemn suspendată peste apă. Prevăzută cu sfori care treceau peste nişte scripeţi, ca să poată fi manevrată de pe ambele maluri ale pârâului, scândura era fixată între doi stâlpi crestaţi care o potriveau în poziţia cea bună când era coborâtă.

Câştigaserăm puţin timp, dar nu destul. Urmăritorilor noştri le-ar fi luat doar câteva clipe să coboare stăvilarul şi să oprească apa să mai curgă. După ce-ar fi trecut dincolo, ne-ar fi prins mai înainte de a ajunge noi la turn.

— E o cale să-i oprim, Tom! Strigă Alice. Nu-i totul pierdut. Vino după mine!

Alergă spre stăvilarul vrăjitoarelor. Lumina de-o clipă a lunii învălui scena şi Alice îmi făcu semn către apa de sub scândură. Am văzut ceva ce părea o linie groasă, întunecată, tăind albia drept, de la un mal la altul.

— E un jgheab, Tom, îmi strigă Alice. Oamenii clanului au dat pietrele la o parte şi au săpat un şanţ în albia pârâului. Apoi l-au căptuşit cu lemn. El prinde bine scândura, ca să nu mai treacă apa pe dedesubt. Dacă am putea pune nişte pietre înapoi, în şanţ, n-ar mai fi în stare să închidă stăvilarul.

Merita să încercăm şi am urmat-o pe Alice, coborând malul până în apă. În teorie era uşor. Tot ce trebuia să facem era să găsim câteva pietre şi să le punem în şanţ. În practică era foarte greu. Era întuneric şi prima oară când mi-am afundat mâinile până dincolo de coate în apa rece, degetele mele n-au putut să se prindă de nimic. Prima piatră pe care am găsit-o era adânc înfiptă în albie şi nu se clintea. A doua era mai mică, totuşi prea grea ca s-o ridic şi degetele îmi tot alunecau, neputând s-o apuc.

La a treia încercare am găsit o piatră doar un pic mai mare decât pumnul meu. Alice era înaintea mea şi deja pusese două pietre în şanţ, aproape de malul nostru.

— Acolo, Tom! Pune-o cât mai aproape de ale mele. Nu-i nevoie de prea multe…

Deja puteam auzi gâfâiturile şi plescăitul rapid al unor tălpi pe pământul ud. După încă o sforţare, am găsit o altă piatră – asta era de două ori cât pumnul meu – şi-am aruncat-o spre şanţ, sprijinindu-mi umărul de capătul de jos al stăvilarului ridicat pentru a putea ochi prin întuneric. Dar urmăritorii noştri erau foarte aproape, acum. Când luna ieşi din nou, am zărit silueta mătăhăloasă a unui bărbat întinzându-se după mâner.

Mai găsisem o piatră şi izbutisem s-o arunc drept în şanţ, când am auzit roata învârtindu-se: scândura începu să huruie coborând. Voiam să mai caut încă o piatră, dar Alice m-a prins de braţ.

— Vino, Tom. O să fie de ajuns! N-or să fie în stare să-l mai închidă bine şi apa o să curgă mai departe…

Atunci am urmat-o pe Alice înapoi pe mal; am alergat spre locul unde ne aşteptau Jack, Ellie şi Mary şi i-am condus către copaci. Oare făcusem destul? Alice avea dreptate?

Ellie era sleită de oboseală şi se târa cu pas de melc, încă ţinându-şi strâns fiica în braţe. Trebuia să ne mişcăm mai repede. Mult mai repede.

— Dă-mi-o mie pe Mary, stărui Alice, întinzând braţele după copil.

Pentru o clipă, am crezut că Ellie n-o să vrea, dar dădu din cap, mulţumindu-i, şi îi lăsă copilul. Cu huruitul scândurii devenind mai slab în spatele nostru, am continuat să mergem până am ajuns la luminiş. Turnul era drept în faţa noastră. Eram aproape salvaţi.

Când am ajuns la distanţa de unde ne-ar fi putut auzi Vraciul din turn, speranţele mele prinseră aripi. Am auzit un scrâşnet dinăuntru şi, în timp ce priveam, luna ieşi din nou. Cu un zornăit de lanţuri, podul mobil începu să coboare. Îngrijorat de întârzierea noastră, Vraciul probabil se uita de pe parapet şi văzuse că ne apropiam.

Dar când am ajuns chiar pe marginea şanţului cu apă, am auzit un strigăt răguşit din spatele nostru. Am aruncat o privire spre copaci şi toate speranţele mele s-au dus la fund mai repede decât ultima piatră pe care o aruncasem în şanţ. Mai multe siluete întunecate veneau în fuga mare peste pajişte, spre noi. Vrăjitoarele trecuseră totuşi pârâul.

— Ar fi trebuit să punem mai multe pietre, am zis eu cu amărăciune.

— Nu, Tom, am făcut destul, zise Alice dându-i-o pe Mary înapoi lui Ellie. Nu sunt vrăjitoare, dar sunt aproape la fel de răi. Oamenii clanului, ăştia sunt.

Erau pe puţin şase, alergând spre noi – oameni furioşi cu ochi sălbatici, agitându-şi cuţitele lungi, cu lamele sclipind argintiu în lumina lunii. Dar acum podul mobil era jos şi am urcat pe el, mergând cu spatele, Alice şi cu mine luând poziţie de apărare chiar pe marginea lui, ţinându-i pe ceilalţi între noi şi marea uşă întărită cu fier. Vraciul probabil cobora acum scările, cât de repede era în stare. Dar duşmanii noştri erau aproape lângă noi.

L-am putut auzi pe magistrul meu trăgând zăvoarele, dar mai aveam oare timp? Ellie scoase un ţipăt în spatele meu şi atunci am auzit marea uşă scârţâind din balamale. Mi-am ridicat toiagul să mă apăr, sperând să parez lama care se abătea asupra gâtului meu. Dar altcineva era acum lângă mine. Era Vraciul şi, cu coada ochiului, am văzut toiagul lui săgetând spre duşmanul meu. Omul ţipă şi căzu pe-o parte în şanţul cu apă, cu un pleoscăit grozav.

— Treceţi înăuntru! Strigă Vraciul. Treceţi înăuntru, toţi!

El rămase pe loc, când alţi doi atacatori se năpustiră asupra noastră, umăr la umăr. Eu nu voiam să-l las să-i înfrunte pe amândoi singur, dar m-a împins cu atâta forţă spre uşă, că m-am împiedicat şi-am fost gata să cad. Tocmai atunci luna se ascunse după un nor şi am fost din nou înghiţiţi de întuneric. Fără să mă gândesc, m-am supus, ajungând la uşă imediat după Alice. A izbucnit încă un strigăt de durere şi m-am uitat repede înapoi. Cineva păru să cadă şi se auzi încă un pleoscăit.

Să fi fost Vraciul? Oare îl îmbrânciseră în apă? Apoi o siluetă întunecată veni în fugă spre uşă, dar chiar înainte să ridic toiagul ca să mă apăr, am văzut că era magistrul meu.

Se împiedică de prag, înjură, îşi aruncă toiagul şi puse umărul să împingă uşa. Eu şi Alice îl ajutarăm şi tocmai izbutiserăm s-o închidem, când ceva greu se izbi de ea. Vraciul trânti zăvoarele la loc. Duşmanii noştri ajunseseră prea târziu.

— Sus pe scări şi ridicaţi podul! Ordonă Vraciul. Amândoi! Nu dormiţi!

Am dat fuga cu Alice pe scări şi împreună am început să învârtim troliul. Jos, la baza turnului, puteam auzi strigăte furioase şi zăngănituri metalice – duşmanii noştri băteau zadarnic cu pumnii în uşă. Era o muncă grea, dar, ajutându-ne de umeri ca să împingem în roată, am continuat să învârtim troliul şi, încetul cu încetul, podul mobil fu ridicat. Cu puţin înainte de a fi lipit de uşă, bubuiturile de afară încetară şi am auzit pleoscăiturile îndepărtate, când duşmanii noştri se aruncară în şanţul de apărare. N-aveau de ales decât să sară ori să fie striviţi între masivul pod de lemn şi uşa uriaşă.

După acestea, am fost în siguranţă. În siguranţă, cel puţin pentru o vreme. Vraciul, Alice şi cu mine am discutat despre ce se întâmplase, în vreme ce Ellie încerca să le găsească lui Mary şi lui Jack un loc unde să stea mai bine. Eram cu toţii frânţi de osteneală şi, în mai puţin de o oră ne culcaserăm, dormind încă o dată pe podea, înveliţi cu pături murdare. Eram epuizat şi curând am alunecat într-un somn fără vise, dar m-am trezit în timpul nopţii, auzind pe cineva plângând pe înfundate lângă mine. Părea să fie Ellie.

— Eşti bine, Ellie? Am zis eu încetişor prin întuneric.

Aproape imediat plânsul a încetat, dar nu mi-a răspuns. După asta mi-a luat mult până s-adorm la loc. Am început să mă întreb ce avea să mai aducă ziua de mâine. Nu mai aveam timp. Peste două zile avea să fie Lammasul. Pierduserăm o zi ca să-l aducem pe Jack înapoi, în turn, aşa că eram sigur că Vraciul avea să declare că prioritatea zilei de mâine era să ne ocupăm de Wurmalde. Dacă n-o găseam şi nu le opream pe vrăjitoare, atunci Întunericul întrupat avea să meargă printre noi şi nu doar Ellie avea să mai plângă noaptea, în somn.

CAPITOLUL 20

SFÂRȘITUL UNUI DUȘMAN

Când ne-am trezit, Vraciul mi-a îngăduit numai să beau apă şi să ronţăi un pic de brânză uscată. Avusesem dreptate. Urma să plecăm să ne ocupăm de Wurmalde, o dată pentru totdeauna. Ea nu ne putea adulmeca, dar probabil că Tibb avea să ne simtă. În cazul ăsta, urma să picăm direct în cursă, dar trebuia să ne asumăm riscul.

Chiar şi-nainte de a ajunge la Conacul Read am fi fost în pericol. De bună seamă că vrăjitoarele supravegheau turnul stând la marginea luminişului, iar la primul zgomot al podului mobil coborând aveau să atace: încă o dată trebuia s-o luăm prin tunel. Dar, fireşte, puteau folosi şi o oglindă ca să privească în lacul de sub pământ şi, prin urmare, să afle că am părăsit turnul. Puteau chiar să stea la pândă în desişul din cimitirul abandonat, gata să ne atace prin surprindere. Totuşi, în pofida acestor riscuri, Vraciul era hotărât s-o lovească pe Wurmalde, pe care o considera capul răutăţilor în ameninţarea ce apăsa asupra Comitatului.

Scoase piatra de tocilă din sacul lui, se auzi un clic, când lama ieşi din lăcaşul secret aflat în vârful toiagului său, şi se apucă s-o ascută.

— Ei bine, băiete, făcu el morocănos, avem o treabă de făcut. Trebuie s-o legăm pe Wurmalde şi s-o punem într-un loc de unde să nu mai poată face niciun rău. Iar dacă ni se împotriveşte cineva…

Se opri, verificând ascuţişul lamei cu degetul, şi, când se uită la mine, ochii lui erau ca oţelul, nemiloşi. Apoi îşi întoarse privirea spre Alice.

— Tu stai aici, fato, să îl îngrijeşti pe Jack. Socotesc că eşti destul de puternică să cobori podul mobil când o să vină James cu sătenii, ce zici?

— Dacă Tom a putut, o să pot şi eu, spuse ea cu un zâmbet obraznic, şi între timp o să văd dacă nu găsesc în cufărul ăla ceva care să-l ajute pe Jack.

Jos, în temniţele de sub turn, aerul se schimbase, se schimbase în bine. Vraciul îşi îndeplinise datoria: spiritele

morţilor îşi lăsaseră oasele în urmă şi erau, acum, liniştite.

De cele două lamii n-am zărit niciun semn. Mi-am ţinut lumânarea sus, şi-am văzut că animalele moarte erau încă prinse de lanţ, dar din cadavrele lor secătuite nu mai curgea sânge. Am mers prin tunel cu ochii în patru şi am ajuns la micul lac, pe care mai pluteau încă bucăţile din strigoi. Faţa apei era netedă ca oglinda şi din nou am avut puternica senzaţie că sunt urmărit. Singurul lucru care se schimbase era duhoarea, acum mai sufocantă ca oricând. Amândoi, şi Vraciul şi eu, ne-am acoperit gurile şi nasurile cu mâinile şi-am încercat să nu respirăm până ce n-am trecut de apa infectă.

Apoi am ajuns la partea finală a tunelului, pe unde trebuia să mergem în patru labe – Vraciul în frunte şi bodogănind cu voce joasă. Ne-a fost destul de greu, dar în cele din urmă ne-am târât până în cavou. Când ne-am ridicat în picioare, Vraciul şi-a scuturat cu năduf praful şi stropii de nămol de pe pelerină.

— Bătrânelor mele oase nu le-a picat prea bine efortul ăsta, se plânse el. Ce bine că ieşim la aer curat.

— Aveau o vrăjitoare moartă încătuşată aici, i-am spus eu Vraciului, arătându-i către fiarele şi lanţurile din colţ. Se numea Maggie şi a fost, odinioară, căpetenia clanului Malkin. Mouldheel au torturat-o ca să afle intrarea prin tunel. Acum e din nou liberă…

— Cât de puternică e? Întrebă Vraciul.

— Nu-i ca Mama Malkin, dar e destul de puternică. Străbate mile întregi de la Râpa Vrăjitoarelor, vânând.

— Orice s-o întâmpla în următoarele câteva zile, ne mai aşteaptă ani buni de muncă până ce Pendle va fi în sfârşit curăţat, zise Vraciul, clătinând din cap cu lehamite.

Am suflat în lumânare şi am pus-o lângă felinarul pe care Alice îl lăsase în urma noastră, la ultima noastră trecere prin cavou.

— Ia felinarul, pentru orice eventualitate, băiete, porunci Vraciul. S-ar putea să fie nevoie să căutăm prin pivniţele Conacului Read.

Pe când ne strecurăm, cu băgare de seamă, prin desişul cimitirului abandonat, norii de ploaie se adunau deasupra noastră şi un vânt puternic sufla dinspre apus. N-am făcut nici douăzeci de paşi şi am văzut că vrăjitoarele într-adevăr ne

pândiseră ca să ne atace prin surprindere. Erau trei, toate trei moarte. Iarba din jur era mânjită cu sânge, leşurile năpădite de muşte. Spre deosebire de Vraci, eu nu m-am apropiat de ele, dar chiar şi de la distanţă am bănuit că este opera lamiilor. Se părea că, încă o dată, neteziseră drumul pentru noi.

După vreo oră, ne apropiam de Conacul Read. Nu eram prea dornic să pun din nou piciorul în casa în care Tibb îmi vârâse groaza în oase, iar Wurmalde mă învinovăţise de crimă, şi în care, fără îndoială, trupul bietului Părinte Stocks încă mai zăcea peste aşternutul patului, cu cuţitul înfipt în piept. Dar trebuia.

Intram în ghearele primejdiei, fără nicio îndoială. Şi Tibb şi preaputernica Wurmalde probabil că ne aşteptau; ca să nu mai vorbesc de servitori şi, posibil, de alte vrăjitoare din clanuri. Dar, când ne-am apropiat de casă, ne-am dat foarte clar seama că situaţia era mult mai rea decât ne aşteptam. Uşa din faţă se deschidea şi se închidea, în voia vântului.

— Ei bine, băiete, zise Vraciul, de vreme ce ne-au lăsat-o deschisă, de ce să n-o folosim?

Ne-am îndreptat spre ea şi-am intrat. Eram gata să închid uşa în urma noastră, când magistrul meu mi-a pus o mână pe umăr şi-a clătinat din cap. Am stat pe loc, neclintiţi, şi am tras cu urechea, încordaţi. În afară de zgomotul uşii şi de scâncetul vântului de afară, casa era cufundată în tăcere. Vraciul privi în lungul scărilor.

— O să lăsăm uşa să se trântească mai departe, îmi şopti el la ureche. Cea mai mică schimbare le-ar putea atrage atenţia celor care mai sunt pe-aici. E prea linişte şi bănuiesc că servitorii au şters-o din casă. O să-ncepem să căutăm de la odăile de la parter.

Salonul era pustiu; părea că nimeni nu mai călcase prin bucătărie de mai multe zile – erau vase murdare în spălător şi un iz de mâncare stricată. În ciuda luminii dimineţii, Conacul Read era mohorât, cu o mulţime de cotloane întunecate în care oricine ar fi putut sta la pândă. Mă tot gândeam la Tibb. Oare monstrul acela mai adăsta încă pe undeva pe aici?

Ultima cameră în care am intrat a fost biblioteca. De îndată ce-am păşit înăuntru, mi-a mirosit a moarte. Un cadavru zăcea

cu faţa în jos între două corpuri de bibliotecă.

— Aprinde felinarul, porunci Vraciul. Hai să ne uităm mai îndeaproape…

Era limpede că trupul neînsufleţit era al lui Nowell. Cămaşa lui era zdrenţuită, sfâşiată aproape de tot de pe spinare şi năclăită de sânge uscat, iar o dâră de sânge ducea de la corpul lui spre uşa din celălalt capăt al încăperii, care era închisă. Se vedeau, de asemenea, nişte cărţi împrăştiate în jurul lui. Vraciul aruncă o privire spre raftul de pe care căzuseră, apoi îngenunche şi-l rostogoli pe magistratul mort cu faţa în sus. Ochii lui erau bulbucaţi şi faţa schimonosită de groază.

— Se pare că l-a ucis Tibb, zise Vraciul, ridicându-şi din nou privirea la raftul de sus. Fără îndoială că a fost pe raftul ăla, de unde i-a căzut în spinare, când a trecut pe sub el. Creatura ar putea fi încă în casă, adăugă el, arătându-mi dâra de sânge.

Deschise uşa. Dâra de sânge ducea mai departe pe nişte scări de piatră în jos, pierzându-se în întuneric. Magistrul meu coborî, cu toiagul pregătit, iar eu l-am urmat îndeaproape, ţinând felinarul ridicat. Ne-am trezit la intrarea într-o mică pivniţă. De-a lungul peretelui de pe partea dreaptă erau rânduite stative cu sticle de vin. Pardoseala de piatră era curată şi uscată, iar dâra de sânge uscat continua spre colţul cel mai îndepărtat al pivniţei, unde Tibb stătea culcat cu faţa în jos.

Era chiar mai mic decât îmi aminteam – când îl văzusem holbându-se la mine de pe tavan –, cu puţin mai mare decât un câine obişnuit. Picioarele îi erau strânse sub blana groasă a corpului său, plină de sânge închegat. Dar aşa mic cum era, ştiam că Tibb era incredibil de puternic. Părintele Stocks nu fusese în stare să se apere de el, iar Nowell fusese ucis tot de el. Ambele victime fuseseră încă în floarea vârstei.

Vraciul se apropie de Tibb cu prudenţă şi am auzit un clic, când din vârful toiagului a ieşit lama din lăcaşul ei. La acest zgomot, Tibb îşi deschise braţele, îşi scoase ghearele şi îşi ridică fruntea, întorcându-şi obrazul stâng în sus, ca să ne poată privi în faţă. Tocmai capul mă făcea să mă cutremur de groază. Era complet lipsit de păr şi neted, iar ochii lui erau reci, ca de peşte mort, gura căscată dând la iveală dinţii ascuţiţi ca acele. Pentru o clipă, credeam că va sări la Vraci, în

schimb creatura scoase un geamăt de agonie.

— *Aţi sosit prea târziu,* zise Tibb. *Stăpâna mea m-a abandonat, lăsându-mă să mor aici. Am văzut atât de multe lucruri. Atât de multe. Dar nu şi propria-mi moarte. Ăsta e cel din urmă lucru pe care-l vedem cu toţii!*

— Da, zise Vraciul, pregătindu-şi lama. Moartea ta e în mâinile mele...

Dar Tibb râse cu amărăciune.

— *Nu,* şuieră el. *Eu mor chiar în timp ce vorbeşti tu. Stăpâna mea nu mi-a spus niciodată cât de scurtă avea să-mi fie viaţa. Doar nouă săptămâni cu totul. Asta-i tot ce am avut. Cum poate fi drept aşa ceva? Nouă săptămâni de la naştere la bătrâneţe şi moarte. Acum nu mai am putere nici să-mi salt trupul de pe dalele astea reci ale podelei. Ţine-ţi puterile pentru tine, bătrâne. O să ai nevoie. Nici ţie nu ţi-a mai rămas decât foarte puţin timp. Dar băiatul care stă lângă tine îţi poate duce mai departe blestemata ta lucrare. Asta dacă mai trăieşte după luna nouă...*

— Unde e Wurmalde acum? Întrebă Vraciul.

— *A plecat! A plecat! A plecat într-un loc în care n-ai s-o mai găseşti niciodată. Nu până ce nu va fi prea târziu. Curând, stăpâna mea va chema Diavolul prin portalul Întunericului în această lume. Pentru două zile, el îi va îndeplini poruncile. După aceea, o s-o apuce pe calea lui. Ştii ce poruncă îi pregăteşte ea? Ce preţ trebuie să plătească Diavolul pentru ceea ce ea îi va dărui?*

Vraciul suspină mâhnit, dar nu se osteni să-i răspundă. I-am văzut mâna încleştându-i-se pe toiag. Se pregătea să ucidă monstrul.

— *Moartea băiatului acesta este porunca lui. Băiatul trebuie să moară, fiindcă e fiul mamei sale. Fiul duşmancei noastre. Odinioară, într-o ţară îndepărtată, ea era nemuritoare, ca şi stăpâna mea, şi se folosea de forţele Întunericului. Dar i-a slăbit voinţa. În pofida tuturor sfaturilor, s-a îndreptat spre Lumină. Drept pedeapsă, a fost legată de o stâncă şi lăsată să moară, lăsată acolo să fie nimicită de soare, de însuşi simbolul Luminii pe care-şi dorea s-o slujească ea. Dar, din nefericire, un om a salvat-o. Un neghiob care-a eliberat-o din lanţuri...*

— Tata n-a fost deloc neghiob! L-am întrerupt eu. A fost bun şi milos şi n-a putut îndura s-o vadă suferind. El n-ar fi lăsat *pe*

nimeni să sufere aşa.

— *Mai bine pentru tine, băiete, că şi-a dat deja sfârşitul. Căci în curând o să-ţi doreşti să nu te fi născut. Să nu-ţi fi trăit niciodată viaţa ta scurtă şi zadarnică! Păi tu crezi că doar prin faptul c-a salvat-o, ea s-a schimbat pentru totdeauna? Nicidecum! Pentru o vreme s-a frământat, neştiind încotro s-o apuce, şovăind între Întuneric şi Lumină. Vechile năravuri se pierd greu şi, încetul cu încetul, Întunericul a tras-o înapoi. Astfel i s-a dat o a doua şansă şi i s-a poruncit să-l ucidă pe salvatorul ei, dar ea s-a rugat să fie cruţat, apoi s-a răzvrătit şi s-a întors încă o dată spre Lumină. Cei care servesc Lumina sunt aspri cu ei înşişi. Ca să îndrepte ce făcuse, şi-a dat singură o pedeapsă crudă – a renunţat la nemurirea ei. Dar asta a fost numai jumătate. A ales să-şi dăruiască tinereţea, cea mai bună parte din jalnic de scurta ei viaţă, salvatorului ei. S-a unit cu un muritor, un marinar oarecare, şi a încuviinţat să-i nască şapte fii.*

— Şapte fii care au iubit-o! Am strigat eu. A fost fericită. A fost mulţumită…

— *Fericită? Mulţumită? Crezi tu că fericirea se atinge atât de uşor? Închipuie-ţi cum trebuie să fi fost pentru o făptură, odinioară atât de nobilă, să devină roaba unui muritor şi a odraslelor lui, cu duhoarea grajdurilor fermei mereu în nări. Să împartă patul cu el, în vreme ce carnea lui se ofilea de înaintarea în vârstă. Să aibă de-a face cu plicticoasa rutină de zi cu zi. A regretat fapta ei, dar, în cele din urmă, moartea lui a eliberat-o, sfârşindu-se pedeapsa pe care şi-o impusese singură, iar acum s-a întors în ţara ei de baştină.*

— Nu, am zis eu, N-a fost deloc aşa! L-a iubit pe tatăl meu…

— *Iubire,* a rânjit dispreţuitor Tibb. *Iubirea este o amăgire care-i încătuşează pe muritori de soarta lor. Iar mama ta a riscat totul într-o astfel de unire, numai ca să distrugă ceea ce stăpâna mea preţuieşte atât de mult. Ea vrea să distrugă Întunericul şi te-a plăsmuit pe tine să-i fii armă. De aceea n-o să ţi se îngăduie cu niciun chip să creşti şi să ajungi un om în toată firea. Trebuie să ţi se pună capăt zilelor.*

— Da, zise Vraciul, ridicându-şi toiagul, iar acum a sosit timpul să-ţi punem ţie capăt zilelor.

— *Fie-ţi milă,* imploră Tibb. *Mai am nevoie de încă puţin timp. Lasă-mă să mor în pace…*

— Ce milă i-ai arătat tu seniorului Nowell? Întrebă Vraciul. Eh, cât i-ai dat tu lui, îţi voi da şi eu ţie…

Mi-am ferit privirile când Vraciul şi-a abătut braţul în jos. Tibb a scos un ţipăt scurt care s-a prefăcut într-un guiţat ca de porc. Apoi s-a auzit un horcăit scurt şi-apoi tăcere. Fără să mă mai uit la creatură, l-am urmat pe magistrul meu pe scări în sus şi înapoi în camera de lucru.

— Nowell va trebui să rămână neîngropat o vreme, zise Vraciul, clătinându-şi trist capul. Fără îndoială că Părintele Stocks e în continuare în odaia de sus, şi poate că n-o să aflăm niciodată ce s-a întâmplat cu guvernatorul Barnes. În ceea ce o priveşte pe Wurmalde, din cele spuse de creatură adineauri, ar putea fi oriunde şi n-avem timp să o căutăm orbeşte. Mai avem sabatul vrăjitoarelor de care trebuie să ne ocupăm, aşa că hai să începem prin a ne întoarce la turn. Probabil că şi James s-a întors cu oamenii din Downham. Nu putem să le înfruntăm singuri pe vrăjitoare. Trebuie să ridicăm o mică armată şi să ne organizăm. Timpul e scurt.

Vraciul se opri lângă biroul lui Nowell. Nu era încuiat şi începu să caute prin sertare. În câteva momente, scoase lanţul meu de argint.

— Poftim, băiete, zise el, aruncându-i spre mine. Fără îndoială că o să ai nevoie de ăsta destul de curând.

Am părăsit Conacul Read şi am pornit printr-o ploaie dezlănţuită spre Turnul Malkin, cu capul vuind din pricina lucrurilor spuse de Tibb.

Uzi şi murdari de noroi, am străbătut drumul prin tuneluri fără întâlniri neplăcute; apoi, când a fost să urcăm în turn pe scara în spirală, m-am întors către Vraci, simţind nevoia să-mi mai descarc din povara sufletească.

— Dumneata crezi că spusele lui Tibb sunt adevărate?

— La care parte te referi, băiete? Mă întrebă el, ursuz. Creatura aia aparţinea Întunericului şi asta face îndoielnic *tot* ce-a spus ea, ca să zic doar atât. După cum bine ştii, Întunericul amăgeşte ori de câte ori e în avantajul lui să facă aşa. Spunea că e pe moarte, dar cum aş fi putut fi sigur că aşa era? De aceea a trebuit să-l ucid chiar atunci, pe loc. Poate că ţi s-a părut o cruzime, dar era de datoria mea. N-aveam de ales.

— Mă refer la partea despre mama care a fost odinioară ca Wurmalde – a fost nemuritoare? Cum surorile mamei sunt lamii, am crezut că şi ea ar putea fi la fel.
— Fără îndoială că este, băiete. Dar ce înseamnă de fapt să fii nemuritor? Până şi lumea asta însăşi se va sfârşi într-o bună zi. Poate că şi stelele însele se vor stinge. Nu, eu nu cred că există ceva pe lumea asta care să trăiască veşnic şi nimeni, dacă are un strop de judecată, nu şi-ar dori nemurirea. Dar lamiile au viaţă foarte lungă. În forma lor omenească, pot părea că îmbătrânesc, dar odată ce se sălbăticesc la loc, redevin tinere. Pot trăi mai multe vieţi în forma omenească şi de fiecare dată pornesc înfăţişându-se ca nişte tinere femei. Într-o bună zi o să aflăm ce a vrut să spună monstrul ăla. Poate c-a minţit. Poate că nu. Cum spunea mama ta, răspunsurile sunt în cuferele alea şi, într-o zi, dacă totul merge bine, poate o să ai răgazul să te uiţi prin ele cum trebuie.
— Dar dacă Diavolul vine prin portal? Şi ce-i acela un portal, de fapt?
— E un soi de poartă invizibilă. Un punct slab între lumea asta şi bârlogul unor creaturi ca Diavolul. Folosind magia neagră, vrăjitoarele vor încerca să-l deschidă şi să-i îngăduie Diavolului să treacă prin el. Noi va trebui să facem tot ce suntem în stare ca să-l oprim, zise Vraciul, cu vocea răsunând în ecou până sus. Va trebui să dăm buzna la sabatul vrăjitoarelor, de Lammas, şi să facem să înceteze ritualul. Fireşte, asta-i mult mai uşor de spus decât de făcut. Dar, chiar dacă dăm greş, mama ta şi-a luat măsuri de precauţie. De aceea ţi-a lăsat moştenire odaia aceea…
— Dar o să am timp să mai ajung acolo, dacă Diavolul va primi porunca să mă urmărească şi să mă ucidă? E drum lung până acasă…
— Făpturile care scapă în lume au adesea nevoie de timp până-şi recapătă minţile şi îşi adună puterile. Îţi aminteşti cum demonul de la Priestown, Urgia, a fost buimăcit o vreme? Odată eliberat în lumea largă, a fost slăbit, la început, şi puterile i-au crescut încet. Ei bine, bănuiesc că aşa-numitul Diavol o să aibă aceeaşi problemă. O să ai ceva timp – cât anume e cu neputinţă să spun. Dar dacă eu chiar o să-ţi dau porunca, tu să te duci acasă cât poţi de repede şi să te adăposteşti în odaia aceea a ta.

— Mai e ceva din cele spuse de Tibb care nu-mi dă pace, am zis eu. Ceva ce mi-a spus când l-am văzut prima oară. A zic că mama cânta un cântec al caprei şi că eu eram în mijlocul lui. Ce-ar putea însemna asta?

— Păi ar fi trebuit să-ţi dai seama singur, băiete. În limba mamei tale, cuvântul „tragos” înseamnă capră. Şi „oide” înseamnă odă sau poveste. Aşadar, un cântec al caprei este o tragedie. De aici provine cuvântul. Şi prin aceea că tu eşti în mijlocul lui, Tibb spune că viaţa ta va fi tragică – zadarnică şi sortită eşecului. Dar mai bine priveşti latura luminoasă a poveştii lui şi n-o iei pe toată drept literă de evanghelie. În fiecare zi luăm hotărâri care ne schimbă, mai mult sau mai puţin, viaţa. Eu tot nu pot accepta ideea că poate fi ceva prestabilit. Nu contează cât de puternic devine Întunericul, trebuie să credem că, într-un fel sau altul, o să-l învingem. Uită-te aici, în sus, băiete! Ce vezi?

— Trepte care duc în partea de sus a turnului…

— Da, băiete, trepte – şi-ncă o mulţime! Dar noi o să le urcăm, nu? Slăbite cum sunt oasele mele, o să urcăm toate treptele astea, una câte una, până când o să ajungem la etajul de deasupra, unde o să aşteptăm lumina. Ei, despre asta e vorba şi cu viaţa noastră. Aşa că, hai să mergem! Hai să sfârşim cu asta!

Spunând acestea, Vraciul o luă înainte, urcând scara în spirală, iar eu l-am urmat îndeaproape. În sus, către lumină.

CAPITOLUL 21

ÎNAPOI LA DOWNHAM

Ne aşteptau nişte veşti bune, când ne-am întors în turn. Alice găsise ceva despre care credea cu adevărat că l-ar putea tămădui pe Jack.

— O să-l cufunde iarăşi într-un somn adânc, adânc, îmi explică ea. Dar poţiunea asta vindecă mai degrabă mintea decât trupul. E scris totul aici, într-unul dintre caietele mamei tale – cum s-o amesteci, cât să pui din fiecare plantă. Totul. Şi toate ierburile de care ai nevoie sunt în cufăr, fiecare cu etichetă.

— N-am cuvinte să-ţi mulţumesc, zise Ellie, zâmbindu-i cu

căldură lui Alice.
— Nu mie trebuie să-mi mulţumeşti, ci mamei lui Tom. Ţi-ar lua ani în şir să înveţi tot ce-i acolo, în cufărul ăla, continuă Alice. Faţă de ce-i aici, Osoasa Lizzie nu ştia nimic.
Jack dormi până târziu după-amiază şi ne simţeam încrezători că, nu după multă vreme, va fi Jack cel dintotdeauna cel care se va trezi. Dar atunci au sosit şi veştile rele.
S-a întors James. Dar s-a întors singur. Sătenii din Downham se temeau prea tare ca să ne ajute.

— Am încercat din răsputeri, zise James abătut, dar n-am izbutit să fac nimic. Curajul i-a părăsit. Până şi Matt Finley, fierarul, a refuzat să plece din Downham.
Vraciul clătină trist din cap.
— Ei bine, dacă n-or să vină ei la noi, o să ne ducem noi la ei. Dar nu trag mare nădejde nici eu, James. Tu te-ai înţeles bine cu ei, ultima dată, iar eu am crezut că vei putea s-o faci din nou. Dar trebuie să mai încercăm. Mâine-noapte e sabatul de Lammas şi trebuie să-l întrerupem cu orice preţ. Fără îndoială că Wurmalde o să fie acolo, cu celelalte vrăjitoare, şi cred că o să fie cea mai bună ocazie pentru mine s-o găsesc şi s-o leg.

Astfel, curând după căderea serii, ne-am pregătit să ne întoarcem în Downham. Pe Jack, Ellie şi Mary îi lăsam în turn, unde aveau să fie în siguranţă.
— Ei bine, zise Vraciul uitându-se pe rând la James, la Alice şi la mine, mi-ar fi plăcut să existe o cale mai simplă. Dar trebuie s-o facem. Sper că toţi vom scăpa teferi din ce ne aşteaptă. Orice s-o întâmpla, un lucru este în favoarea noastră. Turnul ăsta e acum în mâinile noastre, iar cuferele şi conţinutul lor sunt în siguranţă. Aşadar, măcar asta am reuşit.
Magistrul meu avea dreptate. Lamiile păzeau acum Turnul Malkin. Cu puţin noroc, aveam să mă întorc curând şi să mă uit prin cuferele mamei mai pe îndelete. Dar mai întâi – speram că şi cu ajutorul sătenilor din Downham – trebuia să înfruntăm clanurile vrăjitoarelor şi să le întrerupem sabatul mai înainte ca ritualul să fie îndeplinit.
Am plecat aşadar din turn, folosindu-ne iarăşi de tuneluri. Mergând spre miazănoapte, vântul sufla dinspre apus şi se simţea o răceală de gheaţă în aer. La Downham am petrecut

ce mai rămăsese din noapte în casa Părintelui Stocks, furând încă vreo câteva ceasuri de somn. Trezindu-ne înainte de ivirea zorilor pentru a-i prinde pe oameni înainte de a începe ziua de muncă, n-am mai pierdut vremea şi am trecut pe la fiecare casă din Downham, încercând să ridicăm o armată. Eu am însoţit-o pe Alice, să ne ocupăm de casele de pe la marginea satului şi de pe la fermele învecinate, în vreme ce James şi Vraciul stăruiau pe la cele din mijloc.

Am ajuns la prima casă la ţanc ca să-l vedem pe stăpânul ei ieşind afară în lumina cenuşie a zorilor. Era un lucrător la fermă, butucănos şi îmbufnat, care se freca la ochi să-şi alunge somnul, pregătindu-se pentru ziua lungă de muncă dinaintea sa. Chiar înainte de a-i vorbi, mi-am dat seama că n-o să ne asculte cu prea mare interes.

— E o întâlnire diseară, în biserică, i-am spus eu lui. Toţi oamenii din sat sunt poftiţi, ca să plănuim cum să scăpăm de ameninţarea vrăjitoarelor. Trebuie să le dăm de cap în noaptea asta…

Pantofii ascuţiţi ai lui Alice n-au fost de ajutor. Ochii omului au trecut iute, bănuitori, de la ei la pelerina şi la toiagul meu. Am văzut că nu-i plăcea înfăţişarea niciunuia dintre noi.

— Şi cine ne cheamă la întâlnirea asta? Întrebă el.

Am gândit la repezeală. Puteam să mă folosesc de numele lui James. Cei mai mulţi dintre săteni îl cunoşteau de acum, însă tocmai îi respinseseră rugăminţile. Omul părea deja destul de speriat şi, dacă îi pomeneam de Vraci, l-aş fi speriat şi mai tare. Minciuna zbură de pe buzele mele chiar mai înainte de-a o gândi.

— Părintele Stocks…

Auzind numele, omul dădu din cap a încuviinţare.

— O să-ncerc să fiu acolo. Totuşi nu pot făgădui – am multă treabă de făcut azi.

Cu acestea, trânti uşa după el, se răsuci pe călcâie şi o porni spre deal.

M-am întors către Alice şi-am clătinat din cap.

— Mă simt cu musca pe căciulă c-am minţit.

— N-are niciun rost să gândeşti aşa, zise ea. Ai făcut ce trebuia, asta-i sigur. Dacă preotul ar mai fi în viaţă, el chiar ar chema oamenii la întâlnire. Care-i diferenţa? Îi chemăm noi în locul lui, asta-i tot.

Am dat din cap fără convingere, dar din clipa aceea am păstrat modelul şi la fiecare din următoarele ocazii am rostit numele Părintelui Stocks. Era greu să-ţi dai seama câţi dintre ei aveau să vină, dar nu-mi făceam prea mari speranţe. Adevărul e că vreo câţiva nici măcar nu ne-au deschis uşa, alţii au îngăimat nişte scuze, în vreme ce un bătrân s-a înfuriat de-a dreptul:

— Ce căutaţi voi în satul ăsta? Asta-aş vrea să ştiu, zise el, scuipând spre pantofii lui Alice. Am fost călăriţi destul de cotoroanţe în trecut, dar n-o să se mai întâmple! Dispari din faţa mea, mică vrăjitoare!

Alice nu se pierdu cu firea şi ne-am întors pur şi simplu şi ne-am văzut de drum. Vraciul şi James n-avuseseră mai mult succes decât noi. Fratele meu spuse că totul depindea de fierar. Părea nehotărât, dar dacă avea să se decidă pentru acţiune, atunci mulţi dintre ceilalţi aveau să-i urmeze exemplul. Când i-am povestit Vraciului despre minciuna mea, n-a făcut niciun comentariu, doar a dat din cap că a-nţeles.

Restul zilei l-am petrecut într-o aşteptare încordată. Timpul trecea repede. Oare sătenii aveau să vină în număr suficient cât să ne dea o şansă? Şi dacă da, oare puteam să-i convingem să treacă la fapte? Apoi, pe de altă parte, oare avea să rămână destul timp cât să dăm fuga pe Dealul Pendle şi să întrerupem ritualul de Lammas? În timp ce toate aceste gânduri mi se învârteau în cap, mi-am amintit deodată şi altceva: pe 3 august, la numai două zile după Lammas, era ziua mea.

Mi-am amintit aniversările pe care le petreceam acasă, la fermă. Când era ziua de naştere a vreunuia dintre noi, mama întotdeauna făcea o prăjitură specială. Cât de departe eram de vremurile acelea fericite! Cum m-aş mai fi putut măcar gândi la ceea ce avea să urmeze după pericolul pe care aveam să-l înfruntăm peste câteva ceasuri, la căderea serii? Mi se părea zadarnic să mai sper ceva bun de la viaţa asta. Bucurii dintr-acestea îmi înfrumuseţaseră scurta perioadă a copilăriei mele, dar acum timpul acela se sfârşise.

Pe când soarele cobora la asfinţit, noi aşteptam, răbdători, în biserica strâmtă, cu o singură navă. Ne serviserăm singur cu lumânări din sacristia micuţă şi le aşezaserăm pe altar şi în

sfeşnicele de metal de o parte şi de alta a uşii.

Cu mult înainte ca primul sătean să-şi facă apariţia, tulburat, în biserică şi să se aşeze pe o bancă din spate, cerul se schimbase la culoare, căpătând nuanţa cărbunelui din Horshaw. Acest prim vizitator era un om în vârstă care mergea şchiopătând – unul care mai bine şi-ar fi odihnit oasele-i bătrâne la gura focului, decât să se aventureze până în vârful Dealului Pendle, pentru a lua parte la o bătălie încărcată de primejdii. Apoi au venit şi alţii, fie singuri, fie câte doi, dar chiar şi după aproape o jumătate de oră, nu se strânseseră mai mult de zece. Fiecare îşi scosese căciula, la intrare. Doi dintre cei mai îndrăzneţi îl salutară pe James cu un semn din cap, dar toţi fără excepţie îşi feriră privirile de Vraci. Le puteam simţi încordarea nemaipomenită. Oamenii aveau feţe speriate, unii tremurând vizibil, în pofida căldurii din aer, şi păreau gata mai curând să fugă decât să lupte. Îmi făceau impresia că de cum vor zări o vrăjitoare, aveau să se împrăştie şi să dea bir cu fugiţii.

Dar, atunci când totul părea pierdut, se auzi un murmur de voci de afară, din întuneric, şi un om mătăhălos, purtând o jiletcă de piele, intră în biserică în fruntea altor pe puţin două duzini de săteni. Am ghicit că acela era Matt Finley, fierarul. Din respect pentru lăcaşul sfânt al bisericii îşi scoase pălăria şi se aşeză în strana din faţă, salutându-i din cap, pe rând, pe James şi pe Vraci. Noi stăteam în picioare, în stânga micului altar, aproape de perete, dar când toţi nou-veniţii se aşezară, Vraciul îi făcu semn fratelui meu, care ieşi în faţă şi se postă spre navă.

— Vă suntem recunoscători că v-aţi făcut cu toţii timp şi v-aţi dat osteneala să veniţi să ne ascultaţi, în seara aceasta, începu James. Ultimul lucru pe care l-am vrea ar fi să vă puneţi în primejdie, dar avem nespusă nevoie de ajutorul vostru şi nu vi l-am cere dacă ar fi cu putinţă să facem singuri tot ce se cere făcut. Un pericol cumplit ne ameninţă pe toţi. Mai înainte de miezul nopţii, vrăjitoarele se vor aduna pe Dealul Pendle. Vrăjitoare care pun la cale să aducă un mare făcător de rele în lume. Trebuie să le oprim.

— Dacă nu mă înşel, vrăjitoarele sunt deja acolo, pe deal, zise fierarul. Tocmai au aprins un foc de semnalizare care se poate vedea de la câteva mile depărtare!

La aceste cuvinte, faţa Vraciului se întunecă de îngrijorare; clătină din cap şi înaintă lângă James.

— E multă muncă de făcut în noaptea asta, băieţi, zise el. Timpul e scurt. Focul ăla de acolo arată că ele şi-au început deja lucrarea malefică. Anunţă primejdia ce vă paşte pe voi, pe familiile voastre şi pe toţi cei care vă sunt dragi. Vrăjitoarele cred că ele stăpânesc tot ţinutul acum. Nu se mai mulţumesc să se ascundă prin râpe neumblate, ci îşi flutură cu obrăznicie flamura răutăţii chiar din vârful Dealului Pendle! Dacă nu le oprim, Întunericul va cădea asupra acestui pământ. Nimeni nu va mai fi în siguranţă – nici cel puternic, nici cel slab; nici omul în toată firea, nici copilul. Nu va mai dormi nimeni liniştit în patul lui. Întreaga lume va deveni un loc al primejdiei, al ciumei şi al foametei, iar Diavolul însuşi va păşi ţanţoş pe drumurile şi uliţele Comitatului, în vreme ce vrăjitoarele vor stăpâni pământul şi se vor arunca asupra copiilor noştri. Trebuie să scăpăm pământul de Întuneric!

— Satul *nostru* a scăpat acum de ele! Izbucni fierarul. Şi am luptat din greu ca să ajungem aici. Mai mult de atât: dacă va trebui, o să luptăm din nou ca să-l păstrăm aşa. Dar de ce ne-am risca vieţile ca să facem o treabă ce-i de datoria altora? Unde sunt oamenii din Vântoasele, Desculţi sau Dumbrava de Aur? De ce *ei* nu dau afară mălura ce se află în mijlocul lor? De ce trebuie s-o facem noi?

— Pentru că oamenii buni care au mai rămas în satele alea sunt prea puţini, răspunse Vraciul. Întunericul a muşcat prea adânc pe acolo şi rănile pe care le-a făcut au copt. Cei care urăsc Întunericul poate c-ar fi luptat cândva şi-ar fi câştigat. Dar acum clanurile vrăjitoarelor domnesc şi cei mai mulţi dintre oamenii buni şi-au luat lumea în cap – sau au murit în temniţele de sub Turnul Malkin. Aşa că este ocazia voastră acum – poate cea din urmă – să luptaţi cu Întunericul.

Vraciul se opri un moment şi se lăsă o tăcere apăsătoare. Vedeam că mulţi dintre cei de faţă chibzuiau cu grijă la ceea ce le spusese. Şi-atunci o voce mârâi arţăgoasă din spate:

— Unde-i Părintele Stocks? Am crezut că *el* ne-a chemat la întâlnire. Eu numai d-aia am venit!

Era lucrătorul fermier de la prima casă pe la care trecusem eu cu Alice. Primul pe care-l minţisem. Se ridică un murmur

din spatele bisericii. Părea că şi ceilalţi erau de aceeaşi părere.

— N-am vrut să vă spunem, ca să nu vi se ducă şi ultimul strop de curaj, zise Vraciul. Dar acum trebuie. Un bun prieten al acestui sat a murit în mâinile vrăjitoarei care este căpetenia ce-a aţâţat tot necazul acesta. Un prieten care a făcut mai mult decât oricare dintre voi să vă apere, pe voi şi pe familiile voastre. Şi vorbesc despre Părintele Stocks, preotul parohiei voastre. Iar acum eu vorbesc în numele lui, cerându-vă ajutorul.

Când rosti numele Părintelui Stocks, toate lumânările din biserică pâlpâiră şi aproape că se stinseră. Uşa se trânti, deşi nu adia nicio boare de vânt. Nu era nicio explicaţie pământeană pentru aceasta. Se auziră exclamaţii dinspre enoriaşi, iar Finley fierarul îşi luă capul în palme, ca şi când s-ar fi rugat. M-am înfiorat, dar momentul a trecut, iar lumânările au ars din nou liniştit. Vraciul aşteptă câteva secunde, pentru a se mai şterge din şocul acestei veşti înainte de a continua.

— De aceea vă rog eu acum. Dacă nu vreţi s-o faceţi pentru voi înşivă, atunci faceţi-o pentru bietul Părinte Stocks. Plătiţi-vă datoria pe care o aveţi faţă de cel care şi-a dat viaţa să lupte cu Întunericul. Vrăjitoarea care l-a înjunghiat cu sânge rece pe când zăcea neajutorat se numeşte Wurmalde, o vrăjitoare care râvneşte până şi la oasele morţilor voştri dragi. O vrăjitoare care, dacă i se va lăsa şi-o jumătate de şansă, va bea sângele copiilor voştri. Aşa că luptaţi pentru ei şi pentru copiii copiilor voştri! Faceţi-o acum! Luptaţi cât încă se mai poate, până nu e prea târziu. Fie luptaţi, fie sfârşiţi ca sărmanii oameni din satele de la sud de Dealul Pendle.

Matt Finley, fierarul, îşi ridică privirile şi se uită pătrunzător la Vraci.

— Ce vrei să facem? Întrebă el.

— Vrăjitoarele pot adulmeca apropierea primejdiei şi vor şti că venim, răspunse Vraciul, susţinându-i privirea fierarului, aşa că nu-i nevoie să ne furişăm.

Odată ce pornim, puteţi face cât zgomot doriţi. De fapt, cu cât mai mult, cu atât mai bine! Vedeţi voi, ele nu sunt întotdeauna sigure când e vorba despre număr. Sunt destui dintre voi ca să facă ameninţarea să pară serioasă, dar ne-ar

prinde bine să creadă că e chiar mai mare decât în realitate. Ele nu vor şti câţi suntem şi putem să ne folosim de asta. Pe lângă arme o să avem nevoie şi de torţe.

— Cu ce ne vom înfrunta acolo? Cât de multe sunt? Întrebă Finley. Cei mai mulţi oameni au familii de întreţinut. Trebuie să ştim care sunt sorţii să ne întoarcem acasă întregi.

— În privinţa numărului lor, nu pot răspunde precis, recunoscu Vraciul. Vor fi pe puţin două sau trei de fiecare dintre noi, dar asta nu-i chiar o problemă, fiindcă sunt şanse mari ca mulţi dintre voi să nici n-apuce să dea vreo lovitură. Planul meu e să le întrerup întâlnirea şi să le gonesc de pe deal spre apus. În zăpăceala momentului, o să mă ocup eu de Wurmalde şi-atunci o să se-aleagă praful de urzelile lor malefice.

Vă propun să vă împărţiţi în cinci grupuri de câte şase sau cam aşa; fiecare grup să ocupe câte un punct pe panta de est. James, aici de faţă, va urca puţin mai sus şi-şi va aprinde torţa. Atunci, voi să urcaţi dealul hotărât şi să vă strângeţi către focul lor de semnalizare. Încă ceva – nu vă grămădiţi. Fiecare grup trebuie să se împrăştie puţin – ca să creadă că mai sunt şi alţii, fără torţe, care vin pe lângă voi. După cum am spus, pot adulmeca numai ameninţarea, nu şi amănuntele pericolului.

Aşadar, ăsta-i planul. Dacă aveţi ceva de spus, spuneţi-o acum. Nu vă sfiiţi să întrebaţi.

Cineva vorbi imediat din spatele adunării: era bătrânul care intrase cel dintâi în biserică.

— Domnule Gregory, o să fim în pericol să fim atacaţi de… întrebă el agitat.

Nu-şi sfârşi vorba, iar când Vraciul se uită ţintă la el, omul pur şi simplu arătă cu mâna în sus şi mai rosti un singur cuvânt:

— Mături?

Vraciul nu zâmbi, deşi ştiam că în alte împrejurări ar fi izbucnit în hohote de râs.

— Nu, spuse el. Îmi fac meseria de mai mulţi ani decât aş putea să spun dintr-odată, fără să-i număr, dar în tot timpul ăsta pot să jur cu mâna pe inimă că n-am văzut niciodată o vrăjitoare zburând pe o mătură. Este o superstiţie larg răspândită, dar pur şi simplu nu este adevărată.

Acum, e datoria mea să vă informez despre pericolele care ar putea fi, dacă se întâmplă ce-i mai rău. Luaţi aminte la cuţitele lor. Vă înjunghie în inimă de cum s-au uitat o dată la voi şi cele mai multe au destulă forţă – mult mai multă decât oamenii obişnuiţi. Aşadar, luaţi seama la asta. Nu le lăsaţi să se apropie prea mult de voi. Dacă e nevoie, folosiţi-vă ciomegele şi bâtele să vă apăraţi.

Oh, şi încă ceva. Nu vă uitaţi în ochii lor. O vrăjitoare vă poate lua în stăpânire cu o singură privire. Nu ascultaţi nici ce vă spun. Şi ţineţi minte, s-ar putea să fie şi câţiva bărbaţi în clanurile lor cu care să daţi piept. Dacă va fi aşa, fiţi tot cu ochii în patru. Au învăţat multe de la femeile cu care s-au încârdăşit. N-or să lupte cinstit şi pot folosi o mulţime de şmecherii. Dar, cum am mai spus, cel mai probabil nici n-or să vină la luptă deschisă. Altceva?

Nimeni nu vorbi, dar Matt Finley clătină din cap pentru toţi ceilalţi. Arăta la fel de posomorât şi de resemnat ca şi ceilalţi. Nu voiau să dea piept cu vrăjitoarele, dar înţelegeau că pentru binele familiilor de acasă chiar nu aveau altă cale.

— Ei bine, zise Vraciul, nu prea avem vreme de pierdut. S-au strâns acolo sus pe deal mai devreme decât m-aşteptam. Dar ce-a fost a fost, acum hai să fim siguri că nu fac altceva mai rău. Dumnezeu fie cu voi, cu toţi!

Drept răspuns, câţiva săteni se închinară, alţii îşi plecară capetele. Vraciul niciodată nu declarase răspicat dacă el credea sau nu în Dumnezeu. Şi dacă da, atunci nu credea în Dumnezeul propovăduit de Biserică. Cu toate acestea, a fost cel mai potrivit lucru de spus, şi în câteva clipe grupurile ieşeau din biserică, ducându-se să-şi ia ce arme aveau pe acasă şi torţele.

CAPITOLUL 22

BĂTĂLIA DE PE DEALUL PENDLE

Afără din biserică mirosea iarăşi a ploaie şi, în depărtare, am auzit bubuitul înăbuşit al unui tunet. Se apropia o furtună.

Am gonit către partea de sud a dealului. Rămăsese foarte puţin timp şi minutele se scurgeau către miezul nopţii. Mă tot uitam neliniştit către culme, unde focul de semnalizare lumina cerul nopţii deasupra dealului, şi se întorcea înapoi, reflectat

de norii joşi.
Cei care se adunaseră în biserică erau acum cu noi, dar nu toţi la fel de zeloşi. Când am traversat pârâul ca să ajungem la Pasul Dealului, locul în care Vraciul stabilise ultima întâlnire înainte de-a porni la atac pe deal, „armata” noastră era împrăştiată pe mai bine de o jumătate de milă şi-am mai pierdut un timp, şi mai preţios. Dar chiar şi cei mai puţin zeloşi era valoroşi. Puteau duce torţele şi ajutau la umflarea numărului de duşmani văzuţi de vrăjitoare.
Cu toate că eram supărat de întârziere, când ceata noastră se strânse în vâlcea, m-am simţit deodată mult mai încrezător. Erau peste treizeci de oameni pregătiţi să se lupte cu vrăjitoarele de pe deal. Fratele meu James şi Matt Finley aveau baroase, ceilalţi erau înarmaţi cu ciomege, câţiva aveau bâte şi toţi duceau câte o torţă neaprinsă. Era un răspuns peste aşteptările Vraciului.
În cele din urmă veni şi momentul atacului şi, după cum ne înţeleseserăm, sătenii se răspândiră în grupuri la poalele coastei de est a Dealului Pendle, gata de-a începe să urce. Când şi această manevră fu îndeplinită, Vraciul se întoarse către fratele meu.
— Ei bine, James, ştii ce ai de făcut. Când urci, ţine-te la distanţă de noi trei – pe noi n-or să fie în stare să ne adulmece, căci, după cum ştii, Tom ca şi mine este al şaptelea fiu al unui al şaptelea fiu, iar adulmecarea de la distanţă nu merge şi în cazul nostru, iar Alice are sânge de vrăjitoare din partea ambilor părinţi, aşa că asta ar putea să-i folosească în acelaşi fel. N-or să ne simtă până ce n-o să fim cu adevărat aproape, iar atunci va fi prea târziu. O s-o luăm spre sud-estul dealului şi-o să urcăm de acolo drept către foc. Cu un strop de noroc şi folosindu-ne din plin de confuzie, eu am s-o leg pe Wurmalde şi-am s-o aduc aici, jos, în timp ce restul or să fugă.
James dădu din cap.
— Cum spui dumneata, domnule Gregory. Oricum, o să fiu mai în urmă. Aşadar, s-aveţi noroc, toţi trei! Şi ai grijă, Tom. O să mă gândesc la tine…
Cu acestea, ne-a făcut semn de bun-rămas şi a pornit cu pas grăbit pe deal în sus, depărtându-se de noi în diagonală, cu barosul pe umăr. M-am simţit îngrijorat şi nu doar pentru mine. Era o situaţie foarte periculoasă. Vraciul le spusese

sătenilor că vrăjitoarele vor da probabil bir cu fugiţii de îndată ce vor fi atacate – fusese silit să spună asta. Dacă le-ar fi înfăţişat toate posibilităţile, ar fi fost probabil prea speriaţi ca să ne mai ajute. Era datoria lui să folosească toate mijloacele posibile ca să oprească sabatul de Lammas mai înainte ca vreo odraslă a Întunericului să fie eliberată în Comitat.

Dar lucrurile puteau merge prost. Vrăjitoarele puteau pur şi simplu să stea pe loc şi să lupte. N-aveam în faţă doar cetele de câte treisprezece; toate clanurile se aflau acolo, cu mic cu mare, să asiste la ceea ce avea să se petreacă. Probabil erau mai mult de o sută de persoane pe deal; dacă se ajungea la o bătălie înverşunată, am fi fost copleşiţi numeric. Îmi făceam griji pentru Vraci şi pentru Alice. Şi pentru James. Deja aveam un frate grav rănit. Nu voiam să i se întâmple ceva rău şi lui James.

— Bun, şi acum, zise Vraciul, hai să ne dăm cât mai aproape de focul acela. Să fim pregătiţi când o începe atacul. Şi dacă am vrut de la ceilalţi să atragă atenţia asupra lor, noi trebuie să facem mai puţin zgomot decât şoarecii în biserică. Avem nevoie de elementul de surpriză.

Spunând acestea, o luă înainte spre sud şi apoi începu, treptat, urcuşul direct spre foc. Eu îl urmam îndeaproape, sprijinindu-mă bucuros de toiag, iar Alice venea exact în spatele meu. Urcuşul era abrupt şi iarba aspră, cu smocuri mari şi cu hârtoape înşelătoare. Era beznă acum şi pe-aici era uşor să-ţi suceşti o gleznă. Vraciul îmi spusese că platoul din vârful dealului era la fel de prost. Plouase mult în Pendle şi erau băltoace cu ghiotura. Dar mai era ceva şi-n avantajul nostru – iarba-neagră.

Creştea din belşug spre culmea dealului şi ne putea feri de-a fi văzuţi, pe când ne apropiam. Vraciul îmi puse o mână pe umăr şi mă apăsă, în semn că trebuia să mă las în genunchi. Am continuat să-l urmez, de-a buşilea prin iarba-neagră, pământul ud lipindu-mi-se curând de genunchii pantalonilor, în vreme ce deasupra capului cerul devenea roşu, până când am putut vedea de-a dreptul scânteile uriaşului foc, ce se înălţau în zbor deasupra noastră, mânate de vântul ce sufla mai mult dinspre vest.

În cele din urmă, Vraciul se opri şi-mi făcu semn să mă apropii. M-am târât până când am ajuns lângă el, Alice

aşezându-se în dreapta mea. Eram în faţa focului şi ceea ce-am văzut mi-a risipit toate speranţele pe care le mai aveam – nu-mi mai făceam iluzii că vom distruge puterea clanurilor reunite ale vrăjitoarelor din Pendle. În ciuda intenţiei mărturisite a Vraciului la venirea aici, acum ştiam că pur şi simplu nu era cu putinţă. Erau prea multe şi ameninţarea pe care o alcătuiau era prea mare. În dreapta noastră erau probabil peste două sute de persoane aşezate în arc de cerc, cu faţa la foc, toate vrăjitoare sau membre ale clanurilor. Şi erau înarmate până-n dinţi. Femeile aveau cuţite la cingătoare, unele agitându-le sălbatic deasupra capului, astfel că lamele sclipeau în lumina focului. Bărbaţii aveau bâte lungi, cu cuţite sau cu cârlige nemiloase la vârf.

Dincolo de foc, cu faţa la adunare, şi cu patru alte vrăjitoare lângă ea – una dintre ele fiind Mab Mouldheel – se vedea silueta înaltă şi ameninţătoare a lui Wurmalde. Le vorbea clanurilor, mişcându-şi braţele spectaculos ca să sublinieze ceea ce spunea. Îi auzeam doar vocea, dusă de vânt, dar era mult prea departe ca să-i desluşesc cuvintele.

Atmosfera aducea foarte puţin cu ritualurile. De o parte a grosului adunării, se frigeau oi la proţap şi puteam vedea chiar şi butoaie cu bere. Părea că plănuiesc un soi de petrecere.

— O pot vedea pe Mab, dar cine sunt celelalte trei de lângă Wurmalde? Am întrebat, cu voce scăzută – deşi erau puţine şanse să mă audă careva: vântul sufla spre noi, iar vrăjitoarele ţipau, răspunzându-i lui Wurmalde, unele destul de tare cât să scoale şi morţii din somn.

Alice îmi răspunse:

— Cea mai din dreapta este Anne Malkin, căpetenia clanului. Lângă ea e Baba Florence, care cârmuieşte clanul Deane. A îmbătrânit mult, da, şi nu-i cine ştie ce ameninţare pentru noi, în seara asta. Probabil c-au urcat-o în braţe până aici. A treia este Grimalkin, ucigaşa…

La numele de Grimalkin am simţit cum mi se zburleşte părul de pe ceafă. Ea era nemiloasa ucigaşă cu care Wurmalde ne ameninţase c-o va folosi împotriva lui Jack şi a familiei lui; cea care-şi marca hotarele ţinutului Pendle cu semnul ei de avertizare.

Deodată, Wurmalde se opri din vorbit şi, după câteva momente de tăcere, vrăjitoarele se repeziră spre butoaiele cu

bere şi proţapii cu oile fripte. Dacă începea petrecerea însemna că ritualul se îndeplinise deja?

De parcă îmi citea gândurile, Vraciul spuse:

— Nu-mi place deloc ce văd. Mă tem că am sosit prea târziu…

Curând, clanurile petreceau fără reţinere, gâlgâind la bere şi înfulecând friptură de oaie, în vreme ce eu nu puteam decât să mă uit disperat, pierzându-mi curajul din ce în ce mai mult. Oare Diavolul trecuse deja prin portal? Şi dacă da, acum îşi aduna puterile, iar curând avea să vină după mine.

În timp ce priveam eu aşa, se petrecu ceva care amuţi petrecăreţii. O vrăjitoare se apropie în fugă de foc, venind dinspre nord-vest. Probabil fusese plasată în vârful dealului să facă de pază. N-am auzit ce a spus, dar vrăjitoarele deveniră deodată mai puţin gălăgioase; unele se întoarseră cu spatele la foc şi cu faţa spre nord sau spre est. Altele chiar părură să privească în direcţia noastră şi, cu toate că din tot ce citisem învăţasem că nu ne puteau adulmeca de la distanţa aceea, am devenit foarte nervos.

Când am privit în jos şi la dreapta mea, am văzut că torţele se mişcau către vârful dealului. Vraciul plănuise lucrurile bine. Cu sătenii răspândiţi în grupuri, iar grupurile, de asemenea, nu erau foarte aproape unele de altele, aveai impresia că o armată întreagă urca Dealul Pendle. Dar aveau să se lase păcălite vrăjitoarele de aparenţe? Ei, da, în scurt timp, clanurile se speriaseră definitiv. Santinelele tot veneau în fugă la focul de pe culme, părăsindu-şi posturile, ca să raporteze adunării.

După o vreme, clanurile începură să se retragă în spatele focului, ba vreo câteva chiar se strecurară către vest, de parcă încercau să se facă nevăzute în întunericul de dincolo de bătaia focului. Dar atunci, totul se duse de râpă…

Odată ce sătenii au ajuns în vârf şi s-au îndreptat pe platou către vrăjitoare, a devenit din ce în ce mai evident că erau jalnic de puţini la număr. Le vedeai înaintarea devenind din ce în ce mai şovăitoare, când dădeau cu ochii de hoarda înarmată ce-i aştepta. Vrăjitoarele începură să batjocorească şi să ţipe, agitându-şi armele, şi întorcându-se hotărâte spre săteni. Părea că totul era pierdut. Mă întrebam ce-o să facă

Vraciul acum. Situaţia era disperată, dar nu l-am putut vedea rămânând ascuns, deoparte, la adăpost, în timp ce sătenii erau măcelăriţi. Într-o clipă ne-a condus, pe mine şi pe Alice, înainte, să ne alăturăm luptei.

Între timp, sătenii se opriseră, stând într-o linie firavă, nesigură. Păreau gata să se întoarcă şi să fugă în orice clipă. Dar atunci am auzit un om strigând ceva ce păreau a fi ordine şi, spre uluirea mea, cineva ieşi din linie şi alergă drept spre vrăjitoarele în aşteptare. Era un bărbat masiv, agitând un baros uriaş. La început, am crezut că e Matt Finley, fierarul din Downsmith, dar apoi l-am recunoscut, dincolo de orice îndoială. Era James! Fugea cât putea el, împroşcând apa de fiecare dată când ghetele atingeau pământul plin de apă; stropii sclipeau în portocaliu şi roşu, în lumina focului, astfel încât părea că aleargă prin foc – şi ghetele înseşi, când una, când cealaltă, aruncau flăcări în întuneric.

Atunci, în loc să rămână în linie, sătenii porniră iute după el, la mică distanţă, mulţi alergând mâncând pământul. Parcă din întâmplare sau poate dintr-un instinct de bătălie amorţit, cu puţin înainte de a ajunge la duşmanii lor, se grupară cât să închipuie un ţăruş al cărui vârf se înfipse până în inima grupului vrăjitoarelor, aproape despicându-l în două, înainte de a fi opriţi în loc de numărul lor covârşitor. James era vârful acestui ţăruş şi acum îi puteam vedea barosul ridicându-se şi căzând, şi auzeam ţipete şi strigăte, când vrăjitoarele răspundeau cu atacuri. Bătălia se stârnise.

M-am temut pentru James. Cât putea oare supravieţui asaltat de atâţia duşmani? Dar înainte de a-mi înrădăcina această temere, Vraciul mă bătu pe umăr.

— Perfect, băiete! Vino cu mine. Asta e şansa noastră. Dar tu rămâi aici, fato, îi porunci el lui Alice. Dacă lucrurile ies prost, tu, din toată lumea asta, eşti ultima care-ar vrea să pice în mâinile lor!

Spunând acestea, Vraciul se ridică şi începu să alerge către partea cealaltă a focului. L-am urmat îndeaproape, iar Alice, nesocotindu-i avertismentul, era lângă umărul meu drept. Şi atunci am avut o fărâmă de noroc. Grimalkin, ucigaşă, se dusese să între în luptă şi mai rămăseseră doar patru vrăjitoare în spatele focului – numai Wurmalde, Mab, Baba Florence şi Anne Malkin.

Ne apropiam de ele rapid, când în sfârşit văzură şi ele ameninţarea. Eram aproape, atât de aproape. În câteva clipe, Vraciul avea să-şi arunce lanţul asupra lui Wurmalde şi s-o care în josul dealului, iar eu aveam să ţin în loc eventualii urmăritorii. Dar n-a fost să fie. Wurmalde a strigat o poruncă şi câteva din vrăjitoarele cele mai apropiate de foc întoarseră spatele bătăliei şi dădură fuga, blocându-ne calea spre vânatul nostru.

Vraciul nu ezită nicio clipă. Atacând mai departe cu toată forţa, o răsturnă pe prima vrăjitoare cu o lovitură laterală dată cu toiagul lui. Următorul adversar era o matahală de bărbat care învârtea o măciucă enormă, dar de data asta Vraciul îşi folosi vârful toiagului. Lama fulgeră şi omul căzu la pământ. Apoi Vraciul fu silit să se oprească, fiindcă vrăjitoarele şi ajutoarele lor se năpustiră spre noi din toate părţile. Am început să-mi agit toiagul disperat, dar speranţa mă părăsea cu repeziciune. Erau pur şi simplu prea multe.

Două vrăjitoare îmi ieşiră în faţă: una îmi prinse vârful toiagului şi-l ţinu strâns, cu faţa schimonosindu-se de durere la atingerea lemnului de scoruş; a doua, cu o expresie clară de cruzime, îşi ridică jungherul şi am văzut lama lungă şi zimţată coborând spre pieptul meu. Mi-am ridicat braţul drept ca să încerc să parez lovitura, deşi ştiam că era deja prea târziu.

Dar lama nu mai ajunse la ţintă. Am zărit cu coada ochiului o umbră neagră deasupra mea şi am simţit deodată un curent de aer, ceva trecând atât de aproape de creştetul meu că aproape mi-l atinse, iar vrăjitoarea cu jungherul ţipă când fu ridicată de la pământ şi azvârlită departe de mine. Căzu în mijlocul focului, aruncând în sus o jerbă de scântei.

M-am uitat în sus şi am văzut aripi desfăcute – o altă lamia alunecând spre mine cu moarte în ochii ei feroce; în clipa aceea, un fulger izbucni drept deasupra noastră, astfel încât aripile acelea deveniră străvezii şi am putut vedea reţeaua venelor din ele. Gheare ascuţite sfârtecară şi se înfipseră în cea de-a doua vrăjitoare, smulgându-i mâna de pe toiagul meu. Apoi aripile nu se mai văzură – bătură din ce în ce mai repede, devenind o ceaţă, în timp ce ghearele ascuţite o ridicau, o sfâşiau şi-o azvârleau departe.

Atunci adversarii noştri au început să alerge. Nu spre noi.

Părăseau lupta, ţinându-şi braţele deasupra capului să scape de urgia care picase asupra lor venind din întuneric. În faţă, l-am zărit pe Vraci. Alerga din răsputeri către marginea dinspre sud-vest a platoului. O vâna pe Wurmalde. Am privit în jur, căutând-o pe Alice, dar n-am putut vedea nici urmă de ea. Vrăjitoarele se răspândeau în toate direcţiile şi strigătele de durere şi de groază umpluseră văzduhul.

Aşa că m-am luat după Vraci. La urma urmelor, Wurmalde era capul răutăţilor, cea care adunase clanurile la un loc. Vraciul ar fi putut avea nevoie de ajutorul meu. Încă mai aveam toiagul şi lanţul. Dacă nu-i reuşea lui, aş mai fi putut s-o leg eu pe vrăjitoare.

În timp ce fugeam, se deschiseră porţile cerului şi începu potopul, ploaia venind dezlănţuită dinspre apus. Curând, am încetinit: panta era foarte abruptă şi alunecoasă de la ploaie. Îmi tot pierdeam echilibrul şi cădeam. Mai mult mă rostogoleam grămadă la vale, prin întuneric, dar la un moment dat, în depărtare, am zărit două mici pete de lumină. Nici când fulgera nu vedeam vreo urmă de Wurmalde; Vraciul se îndepărta din ce în ce mai mult, în ciuda eforturilor mele de a mă ţine după el. Dar după ceea ce mi se păru o coborâre fără de sfârşit, disperată şi grea, panta deveni mai puţin abruptă şi, la lumina unui fulger puternic, am văzut vrăjitoarea ceva mai în faţă de Vraci.

Mult dincolo de ea, aşteptând pe un drumeag îngust, se afla trăsura ei neagră. Petele de lumină zărite mai devreme erau cele două felinare de o parte şi de alta a vizitiului care se foia pe capră, uitându-se în susul dealului spre noi.

Acum, că terenul se mai îndreptase puţin, viteza urmăririi crescu dramatic. Vraciul era încă mult în faţa mea, pelerina umflându-se în spatele lui, în alergare. Picioarele păreau că-i zboară peste iarbă, iar eu mă străduiam din răsputeri să mă ţin după el. Cu fiecare pas, se apropia de vrăjitoarea care alerga disperată către trăsură. Cobden aruncă o privire scurtă spre stăpâna lui, dar nu făcu nicio încercare să coboare şi s-o ajute cumva. Îşi înălţă privirile spre norii grei care clocoteau deasupra capului, cu biciul ridicat, gata să mâne caii.

Când Wurmalde se apucă de mânerul portierei şi o deschise larg, aproape că pică la pământ, dar în clipa următoare era înăuntru. Vraciul ajunsese şi el la trăsură şi chiar întinsese

mâna după mâner, ridicându-şi toiagul, dar tocmai atunci Cobden plesni din bici în aer, făcând perechea lui de cai să salte înainte. Biciul plesni din nou, sfichiul muşcând crud din spinările animalelor; nechezând de durere şi spaimă, îşi iuţiră paşii, în timp ce Vraciul se opri, învins.

— A scăpat! Zise el, scuturând din cap cu năduf, când am ajuns în dreptul lui. Atât de aproape! Mai-mai că o înhăţaserăm! Acum e din nou liberă să-şi urzească blestemăţiile!

Dar Vraciul se înşela. Fulgeră iarăşi drept deasupra noastră şi din lumina aceea se desprinse o siluetă întunecată. Se lăsă din zbor asupra vizitiului şi păru să-l lovească pe Cobden din spate. El îşi ridică un braţ să se apere, dar deja îşi pierduse echilibrul. Căzu în faţă, peste cai, apoi alunecă printre ei. Copitele îl frământară puţin, apoi roţile trecură peste el. Am auzit începutul unui ţipăt, care a fost însă acoperit de explozia tunetului.

Fără vizitiu, caii ţâşniră înainte, trăgând trăsura lui Wurmalde din ce în ce mai repede pe drumul în pantă. Luminată de un alt fulger orbitor, silueta neagră plonjă din nou şi ateriză greoaie pe acoperişul trăsurii, iar în bezna ce urmă, i-am auzit ghearele începând să sfâşie acoperişul, înainte ca bubuitul tunetului să acopere încă o dată totul. Văzusem trăsura în lumina lunii şi ştiam că e construită din lemn greu şi trainic. Dar acum, din nou luminată de fulger, părea că se sparge şi se fărâmă ca o coajă de ou. Câteva clipe mai târziu, lamia se înălţă iarăşi în aer, dar de data aceasta zborul îi era mult mai greoi. Se învârti în spirală, câştigând încet înălţime, în timp ce, purtată de caii îngroziţi, trăsura fărâmată continua să coboare dealul, smucită violent dintr-o parte într-alta, gata să se răstoarne în orice clipă.

Fusesem aproape de tunul de optsprezece – tunul Comitatului care trăsese asupra Turnului Malkin cu bubuituri formidabile –, dar acela fusese un mizilic faţă de cum se dezlănţuiau forţele naturii acum. Explozie după explozie umplea văzduhul, în timp ce fulgerele bifurcate sfâşiau cerul deasupra dealului. Parcă era tunul lui Dumnezeu, salvă după salvă prăvălindu-şi mânia asupra vrăjitoarelor din Pendle.

Mi-am ridicat privirile şi am văzut-o pe lamia purtând-o în gheare pe Wurmalde, aripile ei de insectă fluturând cu

disperare în timp ce, lovită de rafalele de vânt, se căznea din nou să se înalţe. Apoi porni înapoi spre deal.

— Stânca Sângelui! Urlă Vraciul, abia auzindu-se peste tumultul elementelor.

Pentru moment n-am înţeles ce voia să zică, dar apoi lamia îi dădu drumul din gheare lui Wurmalde şi i-am auzit ţipătul în timp ce cădea prin aerul învâltorat. N-am auzit-o izbindu-se de stâncă, fiindcă zgomotul a fost înghiţit de tunet, dar am priceput ce s-a întâmplat. M-am cutremurat gândindu-mă la ce vom găsi, dar l-am urmat pe Vraci către pietroiul sacrificiilor.

— Stai aici, băiete, porunci el, mergând mai departe să cerceteze.

N-a fost nevoie să-mi spună şi-a doua oară şi-am aşteptat acolo, tremurând, până ce s-a întors la mine.

— Cam atâta a fost cu nemurirea! Zise el încruntat. N-o să ne mai dea bătăi de cap. S-a terminat, în sfârşit.

Dar nu se terminase şi m-am temut de ce era mai rău. Abia când ne-am întâlnit cu vreo câţiva dintre cei care coborau dealul, adevărul a fost confirmat. Era şi Alice printre ei, dar şchiopăta rău.

— Ce-ai păţit? Am întrebat-o eu.

— Nimic de care să-ţi faci griji, Tom. Doar mi-am sucit glezna fugind pe pantă, asta-i tot…

Atunci mi-am dat seama că nu se vedea James şi, chiar mai înainte de a deschide gura, am ştiut după faţa ei că s-a petrecut ceva cumplit.

— James? Am întrebat, îngrozit la gândul că i se întâmplase ceva fratelui meu.

Alice clătină din cap.

— Nu, Tom, James e teafăr. N-are decât vreo câteva julituri şi vânătăi. Ajută la coborârea câtorva răniţi de pe deal. E vorba de tine, Tom. Tu eşti într-o mare primejdie. Am încercat s-o prind pe Mab, am izbutit, dar mi-a scăpat. Însă nu până ce nu mi s-a lăudat că ele au câştigat, că deja îndepliniseră ritualul pe Stânca Sângelui, la asfinţit. Am crezut-o, Tom. Aşa că era deja prea târziu când am urcat dealul.

Chipul lui Alice se schimonosi de durere.

— Scaraoţchi a intrat prin portal. Este deja în lume, iar tu eşti cel după care o să vină. Fugi, Tom! Fugi… te rog. Înapoi la fermă! Înapoi în odaia mamei tale, înainte să fie prea târziu!

Vraciul încuviinţă.
— Fata are dreptate. Asta-i tot ce poţi face acum. Nu există niciun adăpost destul de sigur pentru tine aici. Iar cele două lamii n-or să aibă nicio şansă, cât de mică, împotriva a ceea ce o să urmeze. Nu ştiu cât timp mai ai – o să-i ia ceva timp Diavolului să se înveţe cu lumea asta şi să-şi recapete puterile. Şi exact cât mai durează până vine după tine, nu mi-ar plăcea să ghicesc. Poftim, zise el. Ia toiagul meu. Foloseşte lama dacă trebuie! Foloseşte-o împotriva oricui sau a orice îţi stă în cale! O să te urmăm şi noi cât de curând putem. De îndată ce vom pune puţin lucrurile în ordine pe aici. Şi, odată ce intri în camera mamei tale, rămâi acolo până trece primejdia.
— Cum o să ştiu când a trecut? Am întrebat eu.
— Încrede-te în instinctele tale, băiete, şi ai să ştii când a trecut. În orice caz, nu-ţi aminteşti ce ne-a spus creatura aia demonică? Creaturile Întunericului mint adesea, dar bănuiesc că Tibb chiar spunea adevărul despre limitele puterii pe care o au vrăjitoarele asupra Diavolului. Pentru numai două zile, va fi în slujba clanurilor, supus voinţei lor. Supravieţuieşte tu atâta, căci fără îndoială că o să aibă el o blestemăţie de-a lui de îndeplinit într-a treia zi şi o să te lase în pace. Acum pleacă înainte să fie prea târziu!
Aşadar am făcut schimb de toiege şi, fără nicio privire înapoi, am luat-o la fugă. Se dovedise că mama avusese dreptate. Întunericul întrupat mergea acum pe pământ. Eram speriat şi disperat, dar mi-am ţinut paşii în frâu, pentru că era cale lungă până la ferma lui Jack.

CAPITOLUL 23

LUNA DE SÂNGE

M-am îndreptat spre vest, încercând să mă îndepărtez cât mai mult de deal. Vrăjitoarele fugiseră din vârful lui şi se putea întâmpla să mă întâlnesc cu una sau mai multe în oricare loc.
Abia aşteptam să las în urmă şi ţinutul Pendle. Furtuna se potolise şi se dusese către răsărit; acum fulgerele erau mai îndepărtate, pauzele dintre ele şi tunete creşteau treptat. Întunericul mi-era deopotrivă prieten şi duşman: prieten

pentru că mă ajuta să mă strecor, în taină, prin teritoriul vrăjitoarelor; duşman pentru că din el se putea ivi, în orice secundă, Cel Rău, Diavolul însuşi.

O pădure neagră apăruse în calea mea şi m-am oprit, ascultând cu atenţie, înainte de a pătrunde printre copaci. Vântul nu mai bătea deloc şi totul era neclintit. Nici măcar o frunză nu tremura. Totul era tăcut. Dar asta nu-mi plăcea. Instinctele mele mă preveneau că o primejdie pândea în pădurea aceea. M-am întors şi m-am hotărât să fac un ocol pe la marginea pădurii, ca să nu mă întâlnesc cu primejdia dinaintea mea. Dar asta nu mi-a folosit. Orice era acolo s-a luat după mine.

O formă întunecată a ieşit de după trunchiul unui stejar secular şi s-a postat în calea mea. Tremurând, am ridicat toiagul Vraciului şi am apăsat butonul secret, astfel încât, cu un clic, lama a ţâşnit din ascunzătoare.

Era foarte întuneric pe sub copaci, dar silueta care mă aştepta şi luciul palid al obrazului ei – şi mai ales tălpile desculţe – îmi erau cunoscute. Chiar înainte de a-mi vorbi, am ştiut că era Mab Mouldheel.

— Am venit să-mi iau rămas-bun, zise ea blând. Ai fi putut să fii al meu, Tom, şi atunci nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Ai fi fost în siguranţă cu mine şi n-ai mai fi fugit să scapi cu viaţă ca acum. Împreună am fi putut să le învingem pe-alde Malkin o dată pentru totdeauna. Acum e prea târziu. Curând vei muri. Mai ai câteva ore, cel mult. Atât ţi-a mai rămas acum.

— Tu nu vezi totul! I-am spus eu furios. Aşa că dă-te la o parte din calea mea, altminteri…

Am ridicat toiagul către ea, dar Mab doar a izbucnit în râs.

— Am văzut unde te duci acum. N-a fost prea greu să văd asta. Crezi că odaia mamei tale te va salva, nu-i aşa? Ei bine, nu fii prea sigur de asta! Nimic nu-l opreşte pe Scaraoţchi. Se va face voia lui, atât pe pământ cât şi în iad. Lumea i-a aparţinut tot lui în zilele de demult, iar acum este a lui din nou şi o să facă ce vrea cu ea. Stăpânul lumii, ăsta-i el, şi nimic nu-i stă în cale.

— Cum ai putut s-o faci? Am întrebat-o eu supărat. Cum ai putut lua parte la această nebunie? Tu cu gura ta mi-ai spus că Cel Rău nu poate fi controlat. O să vă controleze el pe voi şi

o să ameninţe întreaga lume. Ceea ce-aţi făcut voi este o nesăbuinţă. Şi nu pot pricepe de ce ai făcut-o şi tu!

— De ce? De ce? Strigă Mab. Chiar nu ştii de ce? Am ţinut la tine, Tom. Am ţinut de-adevăratelea. Te-am iubit!

Am înmărmurit când am auzit-o rostind cuvântul „iubire”. Pentru câteva clipe, amândoi am păstrat tăcerea. Dar apoi torentul de vorbe al lui Mab a continuat:

— Am avut încredere în tine. Iar tu m-ai trădat. Dar acum am terminat-o cu tine pentru totdeauna şi nu-mi pasă ce-o să ţi se întâmple. Chiar dacă scapi de Scaraoţchi, eşti sortit ca oricum să nu ajungi acasă. O să fii mort cu mult înainte de asta. Malkinii nu vor să rişte nimic. Te vor mort cu înverşunare şi, ca să fie de două ori mai siguri, au trimis-o pe Grimalkin după tine. E pe urmele tale chiar acum şi nu prea departe. Dacă ai noroc, te va ucide repede şi nu vei suferi prea mult. Cel mai bine e să faci cale întoarsă, să te duci spre ea şi să pui punct acum, pentru că dacă îi dai bătăi de cap, atunci şi ea o să-ţi plătească pe măsură. O să te ucidă încet şi chinuitor!

Am tras adânc aer în piept şi am clătinat energic din cap.

— Bine-ar fi să ai dreptate, Mab, am zis eu. Dacă supravieţuiesc, o să-ţi pară rău. Într-o zi, o să mă întorc la Pendle după tine. Special pentru tine. Şi o să-ţi petreci restul vieţii într-un puţ, mâncând viermi!

Am alergat direct spre ea şi Mab se feri într-o parte, iar eu am trecut în viteză pe lângă ea. De acum nu-mi mai drămuiam puterile. Fugeam de mâncam pământul prin noapte. Fugeam să scap cu viaţă, închipuindu-mi-o pe Grimalkin apropiindu-se de mine cu fiecare pas pe care-l făceam.

Din când în când eram silit să mă odihnesc. Fuga îmi turna plumb topit pe gât şi trebuia să mă opresc, din loc în loc, să-mi ostoiesc setea pe la izvoare. Nu-mi puteam îngădui să fac un popas mai lung, fiindcă şi Grimalkin venea în fugă, desigur. Mi se spusese că era puternică şi neobosită. Nici faptul că ştiam bine Comitatul nu mă ajuta prea mult. Nu câştigam nimic dacă o luam pe scurtături. Grimalkin era şi ea din Comitat – şi era o ucigaşă abilă, în stare să-mi ia urma pe orice potecă mai puţin umblată aş fi apucat.

Curând aveam o nouă problemă. Lucrurile începuseră să mi

se pară foarte rele. De când devenisem ucenicul Vraciului, fusesem adesea speriat şi, de cele mai multe ori, din motive întemeiate. Şi acum aveam două motive foarte temeinice: că eram urmărit de Grimalkin şi că eram ameninţat de răul pe care îl chemaseră Wurmalde şi cele trei clanuri. Dar era mai mult de atât. Nu pot să descriu senzaţia decât ca pe o presimţire rea, neliniştitoare. Senzaţia pe care de obicei o ai în coşmaruri: o groază cumplită, o frică mortală. În clipa asta, lumea era aşa cum fusese ea dintotdeauna, iar în clipa următoare, se schimbase definitiv.

Era de parcă intrase ceva în lumea mea pe când alergam spre ferma lui Jack – ceva deocamdată nevăzut – şi ştiam că nimic nu va mai fi la fel vreodată.

Acesta a fost cel dintâi semn că lucrurile erau foarte rele. A doua era în legătură cu timpul. Noapte sau zi, întotdeauna ştiam ce oră e. Cu aproximaţie de un minut sau două, puteam lesne să spun cât e ceasul după poziţia soarelui sau a stelelor. Chiar dacă nu se vedeau pe cer, întotdeauna ştiam pur şi simplu ce oră era. Dar în timp ce fugeam, ce-mi spunea mintea nu se potrivea cu ce-mi vedeau ochii. Ar fi trebuit să se lumineze de ziuă, dar soarele încă nu se arăta.

Când m-am uitat în zare, spre răsărit, n-am văzut nici măcar o părere de lumină. Acum nici nori nu mai erau – vântul îi destrămase în fâşii şi îi mânase către est. Dar când mi-am ridicat privirile, nu mai erau nici stele pe cer. Nicio stea. Asta chiar nu era cu putinţă. Cel puţin, nu era cu putinţă în lumea care fusese odată.

În schimb, era ceva la mică înălţime pe cer: luna – pe care n-ar fi trebuit s-o văd. Faza finală a lunii în descreştere era o seceră foarte subţire, cu coamele orientate de la stânga la dreapta. Dar asta o văzusem ieri, înainte de furtuna care lovise Pendle. Acum luna ar fi trebuit să fie complet întunecată. Invizibilă. Cu toate acestea era o lună plină, foarte joasă la orizont, către răsărit. O lună care nu strălucea cu lumina ei argintie obişnuită. Luna era roşie ca sângele.

În plus, nu se simţea nicio adiere de vânt. Nicio frunză nu se clintea. Totul era încremenit şi mut. Era de parcă lumea întreagă îşi ţinea răsuflarea, iar eu eram singura fiinţă vie, respirând şi mişcând pe faţa pământului. Scoteam aburi când expiram în aerul îngheţat, iar sub picioarele mele, iarba era

albită de brumă. Brumă în august!
Astfel, fugeam către casa lui Jack, singurul sunet fiind cel al ghetelor mele bătând ritmic tam-tam-ul pe pământul bocnă.

Mi se părea că fug de-o veşnicie, dar în cele din urmă am zărit Dealul Spânzuraţilor înaintea mea. Dincolo de el era ferma. Curând alergam printre copacii care îi acopereau creasta. Eram atât de aproape acum, atât de aproape de adăpostul pe care mi-l pregătise mama. Dar luna era roşie, atât de roşie, scăldând totul în lumina ei lugubră, nefastă. Şi spânzuraţii erau acolo. Spectrele. Sufletele celor care fuseseră spânzuraţi acolo demult, în timpul războiului civil care spintecase ţinutul în două, împărţind Comitatul, rupând familiile în două tabere vrăjmaşe, ridicându-l pe frate împotriva fratelui.
Mai văzusem spectre şi înainte. Vraciul mă făcuse să le înfrunt de când părăsisem ferma, în primele mele minute de ucenicie. Când eram mic, le auzeam din dormitorul meu. Erau o realitate; speriau câinii fermei, alungându-i de pe păşunile de la poalele dealului. Dar nici atunci când le înfruntasem cu Vraciul nu păruseră atât de vii, atât de reale. Acum spânzuraţii gemeau şi se sufocau, răsucindu-se încet în sfori, atârnaţi de crengile care trosneau. Iar ochii lor păreau să se uite la mine, acuzator – ochi care păreau să spună că, într-un fel, era vina mea, că eu eram vinovat pentru faptul că ei erau spânzuraţi acolo.
Dar nu erau decât spectre, mi-am spus eu, amintindu-mi unul dintre primele lucruri pe care mă învăţase Vraciul. *Nu* erau spirite – suflete cu simţire, rămase încă pe pământ, legate de locul morţii lor. Erau doar nişte fragmente, nişte amintiri care continuau să apară şi după ce sufletele morţilor trecuseră mai departe – cu speranţă către o lume mai bună. Totuşi se uitau ţintă la mine, iar privirea lor mă înfiora până-n măduva oaselor. Şi-atunci am auzit deodată un zgomot alarmant: cineva urca dealul în fugă spre mine, picioarele bufnind pe pământul dur, îngheţat!
Grimalkin, vrăjitoarea ucigaşă, era în spatele meu şi se apropia să mă omoare.

CAPITOLUL 24

DISPERARE

Vrăjitoarea mă urmărea prin pădurea întunecată, apropiindu-se din ce în ce mai mult, cu fiece secundă.

Alergam cât puteam de repede, înnebunit să scap, croindu-mi drum disperat printre crengile care mă biciuiau peste faţă şi mărăcinii care mi se agăţau de picioarele obosite. De două ori m-am ferit într-o parte, în timp ce degete reci ca de mort îmi treceau peste frunte. Degetele spectrelor. Degetele spânzuraţilor.

Spectrele erau mai mult nişte năluci – imagini fără consistenţă. Dar frica le dădea tărie şi materialitate, iar eu eram îngrozit: îngrozit de ucigaşă, îngrozit de moartea care mă vâna prin pădure. Iar groaza mea hrănea Întunericul.

Eram obosit şi puterile începuseră să mă lase, dar am continuat să alerg, din ce în ce mai greu, spre culmea Dealului Spânzuraţilor. Odată ce-am ajuns acolo, o rază de speranţă a pâlpâit în inima mea. La vale avea să fie mai uşor. Dincolo de copaci era gardul care hotărnicea la nord păşunea fermei. Dacă săream gardul acela, nu mai aveam decât vreo jumătate de milă până la curtea fermei şi la uşa din spate a casei. Apoi, de urcat scările. De învârtit cheia în uşa de la odaia mamei. De intrat înăuntru. De încuiat în urma mea. Asta trebuia să fac şi eram salvat! Însă mai aveam timp pentru a face măcar unul dintre lucrurile acestea?

Grimalkin m-ar fi putut trage înapoi când aş fi sărit gardul. M-ar fi putut prinde când aş fi străbătut păşunea. Sau curtea. Apoi ar fi trebuit să stau pe loc până descuiam uşa. Îmi închipuiam degetele tremurânde încercând să vâre cheia în broască, în timp ce ea ar fi urcat în fugă scările după mine.

Dar aveam să ajung măcar până la gard? Ea se apropiase mai mult acum. Mult mai mult. Îi puteam auzi picioarele tropăind pe pantă în jos, spre mine. *Mai bine te întorci şi lupţi,* a zis o voce în capul meu. *Mai bine o înfrunţi acum, decât să fii lovit din spate.* Dar ce şanse aş fi avut împotriva unei ucigaşe puternice şi cu experienţă? Ce speranţă împotriva forţei şi vitezei unei vrăjitoare al cărei talent era uciderea?

În mâna dreaptă strângeam toiagul Vraciului; pe mâna stângă aveam lanţul meu de argint, înfăşurat la încheietură,

gata pentru aruncare. Am fugit mai departe, luna sângerie fulgerându-şi lumina sinistră prin frunzişul copacilor din stânga mea. Aproape că ajunsesem la marginea Pădurii Spânzuraţilor, dar vrăjitoarea ucigaşă era chiar în spatele meu. Îi puteam auzi tropotul picioarelor şi gâfâitul ritmic.

Când să trec de ultimul copac, cu gardul fermei chiar în faţa mea, vrăjitoarea se repezi la mine din partea dreaptă, cu câte un pumnal în fiecare mână, sclipind în lumina roşie a lunii. M-am împleticit, cârmind la stânga, am zvâcnit din încheietura mâinii şi-am aruncat lanţul spre ea. Dar toată practica mea se dovedi zadarnică. Eram sleit de puteri, îngrozit şi pe muchia disperării. Lanţul a căzut, fără să-i facă niciun rău, în iarbă. Atunci, epuizat, m-am întors în cele din urmă să înfrunt vrăjitoarea.

Se sfârşise şi o ştiam. Tot ce mai aveam acum era toiagul Vraciului, dar abia de-am mai găsit în mine forţa să-l ridic. Inima îmi bătea nebuneşte în piept, mai mult horcăiam decât respiram, şi mi se părea că se învârte pământul cu mine.

Acum o vedeam pe Grimalkin pentru prima oară. Purta o cămaşă scurtă, neagră, înnodată în talie, dar fusta îi era tăiată în două şi legată strâns cu sfoară de fiecare coapsă, ca să n-o împiedice la alergat. Pe tot corpul i se încrucişau curele înguste de piele de care erau prinse teci, fiecare cu câte o armă: cuţite de diferite lungimi, căngi ascuţite, mici unelte tăioase cu urechi în loc de mânere…

Deodată mi-am amintit ce îmi arătase Vraciul scrijelit în scoarţa stejarului, de îndată ce intrasem în Pendle. Nu erau unelte. Erau foarfeci ascuţite, făcute să taie carnea şi osul! Iar la gâtul vrăjitoarei era un colier de oase. Pe unele le-am recunoscut a fi de om – degete de la mâini şi de la picioare – şi o pereche de falange de degete mari de la mână îi atârnau de urechi: trofee de la cei pe care-i spintecase.

Era puternică şi deopotrivă frumoasă, în felul ei, iar când am privit-o au început să-mi clănţăne dinţii în gură. Dar buzele ei erau vopsite cu negru, iar când deschise gura într-o imitaţie de zâmbet, i-am văzut dinţii, piliţi şi ascuţiţi ca nişte ace. În clipa aceea mi-am amintit cuvintele lui Tibb…

Mă uitam în gura morţii.

— Eşti o mare dezamăgire, zise Grimalkin, sprijinindu-şi spatele de trunchiul ultimului copac şi lăsându-şi pumnalele în

jos, încrucişând lamele în dreptul genunchilor ei. Am auzit atât de multe despre tine încât, în pofida tinereţii tale, mă aşteptam la mai mult din partea ta. Acuma văd că nu eşti decât un copil şi cu greu meriţi dibăcia mea. Ce păcat că nu pot aştepta până ajungi bărbat în toată firea.

— Atunci lasă-mă să plec, te rog, m-am milogit eu, întrezărind o palidă speranţă în cuvintele ei. Mi s-a spus că îţi place să întâmpini greutăţi când ucizi. Atunci, de ce nu aştepţi? Când o să fiu mai mare, o să ne întâlnim din nou. Atunci voi fi în stare să mă împotrivesc cum trebuie. Lasă-mă să trăiesc!

— Eu fac ce trebuie făcut, zise ea, clătinând din cap, cu o tristeţe sinceră în ochi. Mi-ar fi plăcut să fie altfel, dar…

Ridică din umeri şi lăsă cuţitul din mâna dreaptă să cadă şi să se înfigă în pământul moale de la picioarele ei. Apoi îşi deschise braţul drept în lături, de parcă-mi oferea o îmbrăţişare.

— Vino aici, copile. Sprijină-ţi capul de pieptul meu şi închide ochii. Am s-o fac iute. Ai să simţi doar o scurtă durere – ceva mai mult decât o sărutare de-a mamei pe gâtul tău – şi apoi lupta ta cu viaţa asta se va încheia. Ai încredere în mine. Eu îţi voi da în sfârşit pacea…

Am dat din cap, mi-am plecat fruntea şi m-am apropiat de ea, cu inima bătându-mi nebuneşte. Când am făcut al doilea pas spre îmbrăţişarea care mă aştepta, lacrimile mi-au inundat deodată obrajii şi-am auzit-o scoţând un suspin adânc. Dar la capătul pasului aceluia, mi-am trecut fulgerător toiagul Vraciului din mâna dreaptă în mâna stângă. Şi cu toată viteza şi puterea pe care le-am mai putut aduna l-am înfipt în ea, astfel încât lama i-a străpuns umărul drept, pironind-o de trunchiul copacului.

N-a scos niciun sunet. Durerea trebuie să fi fost cumplită, dar singura ei reacţie a fost o uşoară ţuguiere a buzelor. Am dat drumul toiagului, lăsându-l încă zbârnâind în lemn, şi m-am întors să fug. Lama pătrunsese adânc în copac, iar toiagul era din scoruş. Avea să fie greu şi dureros pentru ea să se elibereze. Acum aveam o şansă să ajung în siguranţa din odaia mamei.

N-am făcut decât doi paşi când ceva m-a făcut să mă întorc şi

să mă uit înapoi, spre vrăjitoare. Întinsese mâna dreaptă şi-şi luase pumnalul din stânga, iar acum, cu o incredibilă viteză şi forţă, aruncă pumnalul drept spre capul meu.

L-am privit venind rostogolindu-se spre mine, lama reflectând lumina sângerie a lunii. Venea dându-se peste cap. Aş fi putut încerca să mă aplec sau chiar să fac un pas într-o parte, dar niciuna dintre aceste mişcări nu m-ar fi salvat de viteza şi forţa acelui pumnal.

Ceea ce am făcut n-a fost gândit. N-am avut timp să gândesc. N-am luat nicio hotărâre. O altă parte din mine a acţionat. Eu doar m-am concentrat, cu toată fiinţa mea, asupra acelei lame care se învârtea, până ce timpul a părut că încetineşte.

Am întins mâna şi l-am prins din zbor, degetele închizându-se singure pe mânerul de lemn. Apoi l-am aruncat departe de mine, în iarbă. Câteva clipe mai târziu săream gardul şi alergam peste pajişte, către fermă.

Curtea fermei era încremenită şi mută. Dar asta nu mă îngrijoră, căci ştiam că animalele erau în grija vecinului nostru, domnul Wilkinson. Numai că mă simţeam foarte neliniştit. Un gând înspăimântător îşi făcu deodată loc în mintea mea.

Dacă Diavolul era deja aici? Dacă mă aştepta deja în întunericul casei? Stând la pândă într-una din odăile de la parter, gata să mă urmărească pe scară şi să se năpustească asupra mea când voi încerca să descui uşa de la odaia mamei?

Dând deoparte gândul acesta, am fugit pe lângă temelia hambarului ars şi-am străbătut curtea, către casă. Am aruncat o privire spre zid, care ar fi trebuit să fie acoperit cu o puzderie de trandafiri roşii. Trandafirii mamei. Acum erau uscaţi, mucegăiţi şi ofiliţi pe tulpinile lor. Şi nu era nici mama care să mă întâmpine înăuntru. Nici tata. Acesta fusese căminul meu, dar acum arăta mai mult ca o casă de coşmar.

La uşa din dos m-am oprit o clipă, ciulind urechea. Linişte. Atunci am intrat şi-am urcat în goană scara, sărind câte două trepte o dată, pân-am ajuns în faţa uşii de la odaia mamei. Mi-am scos cheile de la gât şi, cu degete tremurânde, am vârât-o pe cea mai mare dintre ele în broască. Odată intrat, am încuiat uşa în urma mea şi m-am sprijinit cu spatele de ea,

respirând adânc. Am privit în jur la odaia goală, cu duşumeaua la vedere. Aerul era mult mai cald decât cel de afară. Am simţit căldura unei nopţi de vară. Eram în siguranţă. Sau nu?

Oare putea chiar şi odaia mamei să mă apere de Diavolul însuşi? Nici nu începusem bine să mă întreb şi mi-am amintit din nou ce-mi spusese mama:

Dacă eşti curajos şi sufletul tău este curat şi bun, camera asta este o redută, o fortăreaţă împotriva Întunericului...

Ei bine, fusesem cât de curajos izbutisem în împrejurările date. Îmi fusese frică, e adevărat, dar cui nu i-ar fi fost? Nu asta, ci partea despre curăţenia şi bunătatea sufletului meu mă îngrijora acum. Simţeam că mă schimbasem în rău. Încetul cu încetul, nevoia de supravieţuire mă făcuse să trădez felul în care fusesem crescut. Tata mă învăţase că trebuie să-mi ţin cuvântul dat, dar nicio clipă nu mă gândisem să mi-l ţin în târgul încheiat cu Mab. Poate c-o făcusem dintr-un motiv întemeiat, cu toate acestea o înşelasem. Iar cel mai ciudat era că Mab, o vrăjitoare care aparţinea Întunericului, se ţinuse mereu de cuvânt.

Apoi fusese Grimalkin. Ea avea un cod al onoarei, dar eu o învinsesem printr-un şiretlic; amăgind-o cu viclenie. Oare de aceea lacrimile îmi şiroiseră din ochi când mă prefăceam că fac pasul spre îmbrăţişarea ei ucigătoare? Lacrimile acelea mă luaseră complet pe nepregătite. O emoţie se stârnise în mine şi n-am avut niciun fel de control asupra ei. Lacrimile acelea îi abătuseră probabil atenţia lui Grimalkin: bănuise că plâng de frică.

Oare fuseseră, de fapt, lacrimi de ruşine? Lacrimi fiindcă ştiam că m-am îndepărtat atât de mult într-un timp atât de scurt de cum mă învăţase tata să mă port? Dacă sufletul meu nu mai era curat şi bun, atunci poate că nici odaia nu avea să mă mai apere, iar minciunile mele nu făcuseră altceva decât să-mi amâne clipa nimicirii.

M-am dus până la fereastră şi am aruncat o privire afară. Mi-am plimbat ochii peste curtea fermei, iar în lumina lunii de sânge am zărit temeliile înnegrite ale hambarului, cocinele porcilor goale şi grajdurile pustii ale vitelor, apoi păşunea de la nord, care se desfăşura până la poalele Dealului Spânzuraţilor. Nimic nu se mişca.

M-am întors în mijlocul odăii, devenind din ce în ce mai

neliniştit. Aveam să-l văd pe Diavol apropiindu-se? Şi dacă da, ce formă avea să ia? Ori se va întrupa pur şi simplu din aer? Îndată ce gândul înfricoşător îşi făcu loc în mintea mea, am auzit nişte zgomote înspăimântătoare venind de afară – puternice bubuituri şi izbituri, bufnete în pereţi – şi toată casa începu să tremure de-a dreptul. Era Diavolul? Încerca oare să între cu forţa în casă? S-o zdrobească sub pietre?

Cu siguranţă suna de parcă izbea cineva în pereţi. Apoi, bufnituri ritmice şi puternice se auziră de deasupra. Ceva greu lovea în acoperiş şi i-am auzit ţiglele căzând în curte. Mai erau şi nişte îngrozitoare mugete şi pufneli ca ale unui taur furios. Dar când am dat iar fuga la fereastră, nu era nimic de văzut. Absolut nimic.

La fel de brusc cum porniseră, zgomotele încetară şi, în liniştea profundă care se lăsă, casa însăşi părea că-şi ţine răsuflarea. Apoi a urmat o serie de zgomote, dar de sub casă, de jos, din bucătărie. Pahare şi farfurii aruncate şi sparte. Zăngănitul tacâmurilor pe dalele de piatră ale podelei. Cineva trântea vesela de podea, golind sertarele de ustensilele de bucătărie. Câteva clipe mai târziu înceta şi asta, dar în scurta linişte de după se strecură un nou zgomot – al unui balansoar. Puteam să-l aud limpede, scârţâind când şinele sale de lemn apăsau ritmic pe dalele pardoselii.

Pentru o clipă, mi-a stat inima în loc. Auzisem zgomotul ăsta de atâtea ori în copilărie: obişnuitul legănat al mamei în balansoarul ei. Se întorsese! Mama venise înapoi să mă salveze şi de acum totul avea să fie din nou în ordine!

Ar fi trebuit să am mai multă încredere, să-mi fi dat seama că ea nu m-ar fi lăsat să înfrunt grozăvia asta singur. Am întins mâna după cheie, hotărât să descui uşa şi să cobor. Dar mi-am amintit în ultima fracţiune de secundă că balansoarul mamei fusese făcut fărâme de vrăjitoarele care prădaseră casa. Şi vesela fusese deja spartă, şi cuţitele şi furculiţele împrăştiate pe podea. Erau doar zgomote, reînviate ca să mă ademenească să ies din adăpostul oferit de odaie.

Legănatul acela sinistru se stinse şi încetă. Următorul zgomot fu mult mai aproape. Ceva urca scările. Nu era bufnetul unor ghete butucănoase. Suna mai mult ca paşii unui animal foarte mare. I-am putut auzi respiraţia gâfâită, zgomotul de labe grele pe treptele de lemn şi apoi un răget lung, furios.

Peste alte câteva clipe, nişte gheare râcâiau la baza uşii. La început erau cercetătoare şi nu foarte hotărâte, ca un câine de-ai fermei atras de mirosul îmbietor de mâncare gătită, dar amintindu-şi de locul lui în gospodărie şi încercând să între în bucătărie fără să facă prea multe stricăciuni. Dar apoi râcâitul deveni mai rapid şi înnebunit, de parcă lemnul era rupt aşchii-aşchii.

Apoi am avut senzaţia unei creaturi imense, cu mult mai mare decât un câine. O subită duhoare de moarte şi putreziciune mi-a asaltat nările şi, cuprins de panică, m-am tras înapoi de lângă uşă, tocmai în clipa în care ceva s-a izbit greu de ea. Uşa începu să geamă şi să se curbeze de parcă o apăsa o imensă greutate. Pentru o clipă, am crezut că se va sparge sau se va deschide de perete, dar apoi apăsarea încetă şi tot ce-am mai putut auzi a fost respiraţia gâfâită.

După o vreme, chiar şi aceasta s-a stins şi am început să am mai multă încredere în odaie şi în ceea ce făcuse mama ca să mă apere. Încetul cu încetul, mi s-a părut că eram în siguranţă şi nici măcar Diavolul în persoană nu mă putea atinge aici. În cele din urmă, frica mea dispăru, fiind înlocuită de oboseală.

Eram gata să cad din picioare epuizat şi abia de-mi mai ţineam ochii deschişi, aşa că m-am întins pe jos, direct pe scândurile goale ale duşumelei. În ciuda faptului că era un culcuş tare, am fost furat aproape imediat de un somn foarte, foarte adânc. Cât am dormit aşa mi-e cu neputinţă să spun, dar când m-am trezit, nimic nu se schimbase. M-am dus până la fereastră şi am privit aceeaşi scenă mohorâtă. Nimic nu se mişcase. Era o privelişte de coşmar a timpului încremenit. Dar apoi mi-am dat seama că m-am înşelat. Exista o singură schimbare. Pământul era încă şi mai albit, stratul de brumă mai gros şi mai uniform. Oare luna sângerie avea să mai apună vreodată? Oare avea să mai strălucească vreodată soarele?

În odaie era încă acea căldură blândă a unei nopţi de vară din Comitat, dar treptat, sub ochii mei, flori de gheaţă începură să se formeze pe partea cealaltă a geamului, până ce acesta deveni alb şi opac.

M-am apropiat şi mi-am lipit palma de el. Aerul din jurul meu era înmiresmat, dar răceala geamului mi-a ars pielea instantaneu. Am suflat din răsputeri pe geam, până se formă

un mic cerculeţ transparent, îngăduindu-mi să văd un fragment din aceeaşi scenă exterioară lugubră.

Oare eram prizonier într-un soi de iad pământesc? Oare sosirea Celui Rău făcuse mai mult rău decât se aşteptase Vraciul, creând un domeniu al îngheţului veşnic, peste care el avea să domnească de-a pururi? Oare voi mai putea părăsi vreodată în siguranţă odaia mamei?

Mă simţeam descurajat şi slăbit, iar gura mi-era uscată ca iasca, fiindcă nu-mi luasem niciun strop de apă la mine! Ce neghiob fusesem! Ar fi trebuit să mă gândesc la asta şi să mă pregătesc mai bine. Ca să stau în odaia mamei pentru o vreme mai îndelungată, aş fi avut nevoie de apă şi provizii. Lucrurile se petrecuseră totuşi atât de repede. Din momentul în care intrasem în Pendle cu Vraciul, o dusesem doar din ameninţare în ameninţare, din pericol în pericol. Ce şansă avusesem?

Pentru o vreme, am măsurat odaia în lung şi-n lat. Înainte şi-napoi, de la un perete la altul. Nu aveam nimic altceva de făcut. Înainte şi înapoi, ghetele mele bătând pasul egal pe duşumea. În timp ce mă plimbam astfel, a început să mă doară foarte tare capul. De obicei nu sufăr de dureri de cap, dar asta de acum era cu adevărat copleşitoare. Parcă o imensă greutate mă apăsa în creştet şi pulsa la fiecare bătaie înnebunită a inimii mele.

Cât o puteam duce aşa? Chiar dacă timpul trecea cu adevărat, nimic de acum nu era comparabil cu ce mai simţisem vreodată. Şi, deodată, un gând întunecat m-a străfulgerat...

Mama protejase odaia şi Cel Rău nu putea intra. Dar asta nu oprea ceea ce putea face el în afara odăii. Schimbase lumea – sau cel puţin schimbase lumea pe care o puteam vedea eu pe fereastră. Tot ce era dincolo de această odaie – ferma, casa, copacii, oamenii şi animalele – se afla în ghearele sale. Oare voi mai putea să părăsesc vreodată odaia aceasta? Poate că lumea se va întoarce pur şi simplu la normal odată ce voi ieşi.

Gânduri întunecate începură să-mi treacă repede prin minte, în pofida eforturilor mele de a le ţine la distanţă. Ce rost aveau toate acestea? Ne năşteam, trăiam vreo câţiva ani, îmbătrâneam şi muream. Ce sens avea totul? Toţi oamenii din Comitat şi din lumea largă, trăindu-şi scurtele lor vieţi înainte

de a se duce în mormânt. Ce scop aveau toate acestea? Tatăl meu murise. Muncise din greu toată viaţa lui, dar călătoria vieţii sale avusese o singură destinaţie: mormântul. Către acolo ne îndreptam cu toţii. Către o groapă. În pământ, să fim mâncaţi de viermi. Bietul Billy Bradley fusese ucenicul Vraciului înaintea mea. Un duh rău îi mâncase degetele şi băiatul murise din pricina şocului şi a pierderii de sânge. Şi unde era el acum? Într-o groapă. Nici măcar într-un cimitir. Era îngropat în afara cimitirului, pentru că Biserica îl socotise cu nimic mai breaz decât o vrăjitoare malefică. Asta avea să fie şi soarta mea. O groapă în pământ nesfinţit.

Iar bietul Părinte Stocks nici măcar nu fusese îngropat. Încă mai zăcea mort în pat, la Conacul Read, cu trupul putrezindu-i pe cearşafuri. Toată viaţa lui se străduise să facă bine, întocmai ca tata. Mai bine aş pune punct acum, am gândit eu. Mai bine aş ieşi din odaia mamei. Odată ce aş muri, s-ar termina cu toate. N-aş mai avea nimic de care să-mi fac griji. Nu tu suferinţă, nu tu durere de cap.

Orice era mai bine decât să rămân prizonier în această odaie până când aveam să mor de sete sau de foame. Mai bine ieşeam afară acum şi sfârşeam cu asta…

Chiar mă îndreptasem către uşă şi întinsesem mâna spre cheie, când am simţit deodată o răceală; un avertisment: ceva care nu aparţinea acestei lumi era pe aproape. În colţul camerei cel mai îndepărtat de uşă şi de fereastră, o coloană tremurătoare de lumină începu să se ivească.

M-am dat înapoi. Să fi fost o stafie sau vreo altă creatură de-a Întunericului? Am văzut apărând mai întâi ghetele, apoi o sutană neagră. Era un preot! Capul se formă repede, faţa uitându-se spre mine, şovăielnică. Era stafia Părintelui Stocks!

Sau nu era? M-am cutremurat din nou. Întâlnisem lucruri care-şi puteau schimba forma. Dacă acesta era Diavolul care împrumutase înfăţişarea Părintelui Stocks pentru a mă trage pe sfoară? M-am luptat din greu să-mi potolesc respiraţia. Mama spusese că nimic rău n-avea să între aici. Trebuia să cred asta. Era tot ce-mi mai rămăsese. Aşadar, indiferent cine era vedenia, trebuia să fie bună, nu rea.

— Îmi pare rău, Părinte! Am strigat eu. Îmi pare rău că nu m-am întors la timp să te salvez. Am făcut tot ce-am putut şi m-am întors înainte de căderea nopţii, dar era deja prea târziu…

Părintele Stocks dădu din cap cu tristeţe.

— Ai făcut tot ce-ai putut, Tom. Tot ce-ţi stătea în puteri. Dar acum m-am rătăcit şi mi-e frică. Am mers printr-o ceaţă cenuşie o vreme care mi s-a părut o veşnicie. O dată am crezut că văd un licăr de lumină înainte, dar s-a stins şi a dispărut. Şi tot aud voci, Tom. Glasurile unor copii care mă strigă pe nume. Oh, Tom! Cred că sunt glasurile copiilor pe care nu i-am avut niciodată, copiii mei nenăscuţi, strigând după mine. Ar fi trebuit să fiu un părinte adevărat, Tom. Nu un preot. Iar acum e prea târziu.

— Dar de ce eşti aici, Părinte? De ce ai venit să mă vizitezi? Eşti aici să mă ajuţi?

Stafia clătină din cap şi păru buimăcită.

— Pur şi simplu mă aflu aici, Tom, atâta tot. Şi n-am ales eu să vin. Probabil că m-a trimis cineva. Dar de ce – nu ştiu.

— Ai dus o viaţă curată, Părinte, i-am spus eu, făcând un pas mai aproape şi începând să simt că-mi pare rău pentru el. Ai fost un model pentru o mulţime de oameni şi ai luptat împotriva Întunericului. Ce ai fi putut face mai mult? Aşa că du-te înapoi. Du-te şi ai grijă de dumneata şi uită-mă pe mine! Lasă-mă – Întoarce-te şi caută Lumina.

— Nu pot, Tom. Nu ştiu cum. Am încercat să mă rog, dar acum mintea mea e plină de întuneric şi de disperare. Am încercat să mă lupt cu Întunericul, dar n-am făcut-o prea bine. Ar fi trebuit să văd de mult cine era Wurmalde. M-am lăsat orbit de seducţia şi de farmecul ei. Nowell a suferit aceeaşi soartă. Dar eu ar fi trebuit să-mi dau seama. Am dat greş ca preot, iar toată pregătirea mea ca vraci n-a folosit la nimic. Viaţa mea a fost risipită degeaba. Totul a fost în zadar!

Zbuciumul bietului Părinte Stocks m-a făcut să uit de spaimele mele. Suferea şi eu trebuia să-l ajut. Mi-am amintit cum rezolva de obicei Vraciul problema sufletelor tulburate care nu se puteau desprinde să-şi vadă de drum. Dacă vorbindu-le îndelung nu obţinea niciun rezultat, atunci le cerea să se gândească la propriile lor vieţi. Să se concentreze asupra vreunei amintiri fericite. O amintire care, de obicei, le elibera de lanţurile care le ţinea legate de lumea asta.

— Ascultă-mă, Părinte. Ai fost deopotrivă un vraci şi un preot. Acum adu-ţi aminte ce te-a învăţat domnul Gregory. Tot ce trebuie să faci este să te gândeşti la o amintire fericită şi să te

concentrezi asupra ei. Aşa că, ia gândeşte-te! Gândeşte-te cu grijă. Concentrează-te! Care a fost cel mai fericit moment al dumitale pe acest pământ?

Chipul îndurerat al preotului mort tremură şi aproape că se şterse, dar reveni mai puternic conturat şi păru foarte gânditor.

— Într-o dimineaţă, m-am trezit şi m-am uitat în jur. Stăteam întins într-un pat, iar soarele strălucea pe fereastră şi fluturi de noapte grei de polen dansau în mănunchiul gros al razelor de soare, sclipind ca o mie de îngeri. Dar pentru moment n-am putut să-mi aduc aminte de nimic. Nu ştiam cine sunt. Nu ştiam unde mă aflu. Nu-mi aminteam nici măcar cum mă cheamă. N-aveam nici griji, nici treburi. Eram doar un grăunte de conştiinţă. Era de parcă scăpasem de povara vieţii, mă eliberasem de tot ce fusesem şi făcusem până atunci. Eram nimeni şi în acelaşi timp eram toată lumea. Şi eram fericit şi mulţumit.

— Şi exact asta eşti şi acum, i-am spus eu, prinzând ideea pe care tocmai o exprimase. Eşti nimeni şi eşti toată lumea. Şi ai găsit deja Lumina…

Gura Părintelui Stocks se deschise de uluire, apoi un zâmbet începu să se ivească şi să se răspândească treptat pe toată faţa lui, un zâmbet de bucurie, luminat de înţelegere. Stafia lui pieri şi am zâmbit şi eu – primul meu zâmbet după multă vreme. Tocmai trimisesem pentru întâia oară un suflet către Lumină.

Şi, că tot vorbeam despre lumină, odaia mamei se umplu dintr-odată de ea! Când Părintele Stocks se topi, un mănunchi orbitor de lumină pătrunse pe fereastră, şi era plin de polenul fluturilor de noapte, întocmai cum îl descrisese preotul mort.

Am tras adânc aer în piept. Mi se părea că fusesem foarte deprimat. Cel Rău nu fusese în stare să pătrundă în odaie, dar ajunsese cumva în mintea mea şi de aceea fusesem gata să disper, să deschid uşa şi să ies afară, la el. Exact la ţanc apăruse stafia Părintelui Stocks şi uitasem de propria mea durere. Încercarea mea luase sfârşit acum. Ştiam, din instinct, că era în regulă dacă părăseam odaia.

Am mers până la fereastră. Luna sângerie dispăruse. Coşmarul se încheiase. Deodată mi se întoarse şi simţul

trecerii timpului. Două zile trebuie să fi trecut de la sosirea Celui Rău prin portal, aşa că azi trebuia să fie a treia zi din august. Era ziua mea. Aveam paisprezece ani.

Cerul era albastru, iarba verde şi nu se vedea pe nicăieri vreun semn de brumă. Totul fusese o înscenare, o iluzie ca să mă scoată afară din odaie, spre pieirea mea.

Atunci am văzut două persoane coborând, umăr la umăr, panta Dealului Spânzuraţilor şi venind către fermă. Una dintre ele şchiopăta şi, chiar de la distanţă, le-am recunoscut: erau Vraciul şi Alice. Magistrul meu ducea doi saci şi două toiege. Dar atunci am văzut că se schimbase totuşi ceva pe dealul din spatele lor.

O umbră întunecată, verticală, ca o cicatrice, împărţea acum pădurea în două.

CAPITOLUL 25

NOUA ORDINE

AM descuiat uşa, am ieşit din casă şi m-am uitat în jur la dezastru. Hornul şemineului se prăbuşise pe acoperiş şi cele mai multe ferestre fuseseră sparte. Ţiglele erau împrăştiate prin toată curtea, stâlpii gardului fuseseră scoşi din pământ, iar tulpinile trandafirilor mamei fuseseră smulse de pe zid – Diavolul făcuse asta probabil de ciudă că nu era în stare să pătrundă în odaia ei.

Dar distrugerile nu se opreau aici. M-am uitat în sus, spre Dealul Spânzuraţilor şi mi-am dat seama ce era cicatricea neagră. O potecă largă fusese croită prin pădure, iar copacii culcaţi la pământ. Se pare că Diavolul îi doborâse când coborâse să atace casa. Îi doborâse la fel de uşor cum taie coasa o brazdă de iarbă. Ce putere şi ce forţă dovedea! Dar chiar şi aşa, odaia mamei rezistase atacului.

Însă acum se terminase. Aerul era tihnit şi păsărelele ciripeau. Am traversat curtea şi am luat-o spre Dealul Spânzuraţilor, ieşindu-le în întâmpinare Vraciului şi lui Alice la poarta deschisă dinspre păşunea de la nord. Alice se avântă şchiopătând şi îşi petrecu braţele pe după gâtul meu, îmbrăţişându-mă strâns.

— Oh, Tom! Atât mă bucur că te văd. Abia îndrăzneam să

sper că ai rămas în viaţă…

— Îmi pare rău că n-am putut face mai mult, băiete, zise Vraciul. Ai fost pe cont propriu din clipa în care ai luat-o la fugă spre fermă şi nimeni nu putea face nimic să te ajute. Odată ajunşi aici, ne-am uitat de pe deal, dar era prea primejdios să ne apropiem mai mult. Când am sosit noi, Diavolul crease un nor negru pe care-l aşezase chiar deasupra casei şi a curţii, ascunzându-le vederii, dar l-am putut auzi înăuntrul lui, izbind, mugind şi făcându-şi mendrele. Ne-a fost greu să ne ţinem la distanţă şi să nu-ţi sărim cu nimic în ajutor, dar mi-am pus încrederea în mama ta, sperând că i-a făcut ea ceva odăii care să fie de ajuns ca să te apere. Şi după câte văd, încrederea aia a fost întemeiată.

— Dar el e liber prin lume acum, nu-i aşa? Am întrebat, sperând că Vraciul mă va contrazice.

Spulberându-mi ultima speranţă, Vraciul dădu posomorât din cap, într-o încuviinţare mută.

— Da, e aici, într-adevăr. Poţi s-o simţi. Ceva s-a schimbat. E ca prima răcire pe care o simţi în aerul de toamnă. Un semn prevestitor de iarnă. O nouă ordine a lucrurilor a început. După cum a spus odată Părintele Stocks, Diavolul este Întunericul întrupat, dar Wurmalde şi vrăjitoarele nu l-au putut stăpâni decât două zile. L-au trimis după tine, dar acum s-a terminat, iar el îşi face propriile planuri. Nu mai este supus voinţei lor de acum şi, din fericire, o să uite de tine o vreme. Dar acum nimeni din Comitat nu mai e în afara pericolului. Puterea Întunericului va creşte, şi încă repede, iar noi toţi vom avea principala îndatorire să nu-i dăm voie să se desfăşoare. Îndeletnicirea noastră a fost primejdioasă şi înainte, dar la ceea ce ne-aşteaptă de acum încolo nici nu mă pot gândi, băiete!

Am arătat în sus, către cicatricea care împărţea Pădurea Spânzuraţilor.

— Mai există pe undeva o distrugere ca asta? Am întrebat eu.

— Da, băiete, mai există – însă doar în linie dreaptă de la Pendle până aici. Grânele au fost culcate la pământ, deopotrivă cu o mulţime de copaci şi cu una sau două case. Fără îndoială că s-au pierdut şi vieţi, dar odată ajuns aici, Diavolul s-a concentrat să încerce să pătrundă până la tine, iar

Comitatul a fost scutit de ceea ce ar fi putut fi cu mult mai rău.

— Aşadar am dat greş, am zis eu trist. O forţă care poate face aşa ceva e de departe prea puternică pentru oricare om ca s-o înfrunte. Cât de mare e? E un soi de uriaş?

— Potrivit scrierilor vechi, poate lua orice formă doreşte şi să se facă mai mic sau mai mare, după poftă, răspunse Vraciul. Dar de cele mai multe ori arată întocmai ca un om. Cineva care nu-ţi atrage atenţia prin nimic. Şi nu foloseşte mereu forţa brută; adesea îşi atinge scopurile prin viclenie. Cât adevăr stă în asta, numai timpul ne-o va putea spune. Dar, capul sus, băiete! Oriunde există voinţă, se găseşte şi-o cale. O să găsim noi mijloacele de a-l înfrunta, într-o bună zi. Wurmalde e moartă; fără ea, clanurile vrăjitoarelor se vor încăiera curând. Şi noi le-am dat o lovitură puternică Malkinilor. Turnul acela nu mai e al lor. Cele două lamii par să-l fi făcut bârlogul lor. Asta înseamnă că, pe de-o parte, cuierele tale sunt în siguranţă, iar pe de altă parte, că şi noi am obţinut un loc minunat din care să lucrăm când ne vom duce iarăşi în Pendle…

— Ce? Ne ducem iar acolo acum? Am întrebat eu cu lehamite în glas.

Numai gândul la Pendle mi se părea aproape de neîndurat.

— Nu, acum mergem înapoi la Chipenden pentru o binemeritată odihnă. Dar o să ne întoarcem şi acolo, într-o bună zi. Ori la anul, ori peste doi ani. Treaba nu e terminată încă. Şi te mai aşteaptă destulă practică până atunci. Dac-ai fi nimerit-o pe Grimalkin cu lanţul, n-ar fi fost nevoie să te foloseşti de toiagul meu, este?

Eram prea obosit să mă mai apăr, aşa că doar am dat din cap.

— Totuşi ai scăpat cu viaţă, băiete, ceea ce nu-i prea rău, ţinând cont de împrejurări. Când am ajuns noi la copacul acela, care era exact la marginea cărării tăiate de Diavol, ea se eliberase şi plecase de mult, dar sângele ei mai era încă pe toiag. Şi-a smuls toiagul şi l-a aruncat pe jos, iar lanţul nu l-ar fi putut atinge nici dac-ar fi vrut. E aici, în spate, teafăr şi nevătămat, în sacul tău deocamdată. Dar cu Grimalkin ţi-ai făcut încă un duşman personal – un motiv în plus ca să fii pregătit!

Nu mă speria prea tare Grimalkin. Într-o bună zi, aveam să dau din nou ochii cu ea – dar când o să fiu mai mare, iar ea o să aibă mai multă satisfacţie să mă ucidă. Însă gândul la o creatură atât de puternică precum Diavolul mă îngrozea. Mă făcea să mă îngrijorez serios pentru viitor – al meu şi al întregului Comitat.

— Când am stat în odaia mamei, stafia Părintelui Stocks mi-a făcut o vizită, i-am spus eu Vraciului. Am stat de vorbă şi am izbutit să-l trimit către Lumină.

— Bravo, băiete. O să i se ducă dorul Părintelui Stocks în Comitat, iar eu am pierdut un prieten. Faptul că l-ai trimis spre Lumină e ceva de care poţi să fii mândru. Sunt unele lucruri în îndeletnicirea asta care-ţi pot aduce multă satisfacţie, iar redarea liniştii unui suflet tulburat este unul dintre acestea.

— James şi Jack sunt teferi? Am întrebat eu.

— Da, din câte ştim noi, răspunse Vraciul. Am mers întâi cu sătenii în Downham, ajutându-i să-şi care răniţii. Apoi noi ne-am luat bagajele şi am venit direct aici, iar James s-a dus la Turnul Malkin. Urma să-i aducă pe Jack şi pe familia lui aici – asta dacă fratele tău avea să fie destul de întremat cât să călătorească.

— Atunci n-am putea să rămânem toţi trei aici vreo câteva zile, până or să sosească ei? Am întrebat. Am putea să mai curăţăm un pic locul. Să facem şi pentru ei lucrurile mai uşoare puţin.

— Presupun că ai dreptate, băiete. Atunci, fie! O să rămânem aici şi-o să aranjăm lucrurile.

Şi asta am făcut. Toţi trei ne-am vârât în mizerie până la gât, am curăţat dezastrul din camere şi am adus un geamgiu din sat ca să înlocuiască ferestrele. Am urcat pe acoperiş şi am făcut ce m-am priceput cu hornul şemineului, izbutind să-l dreg destul de bine cât să îngăduie fumului să iasă în voie. Avea să meargă, până aduceam un zidar ca să-l repare cum trebuie. După câteva ceasuri de muncă grea, făcuserăm locul curat şi ordonat, iar la căderea serii am mâncat o masă copioasă şi-am avut un bine-venit foc arzând în cămin.

Bineînţeles, lucrurile n-aveau să revină niciodată la normal, dar trebuia măcar să facem cât puteam să le îndreptăm. Şi m-am întrebat dacă Ellie va fi destul de curajoasă ca să mai

locuiască aici, la fermă. Poate că se va hotărî să-şi ducă fetiţa în altă parte, unde să fie mai în siguranţă. La urma urmelor, vrăjitoarele ştiau de-acum locul; într-o bună zi, ar putea veni aici, dornice de răzbunare. Ştiam că va depinde în mare măsură şi de cât de mult îşi va reveni Jack. Dacă James chiar avea să stea şi să muncească aici, asta ar avea darul să-i mai ridice puţin moralul lui Ellie.

Vraciul moţăia la gura focului, iar eu şi Alice am ieşit afară şi ne-am aşezat pe trepte, uitându-ne la stele. O vreme, n-am vorbit. Eu am fost cel care a rupt tăcerea.

— E ziua mea, astăzi, i-am spus eu lui Alice. Am paisprezece ani acum…

— Ca mâine o să fii bărbat, zise ea, cu un zâmbet ironic. Niţel cam pirpiriu totuşi, nu-i aşa? Trebuie să mai mănânci un pic până atunci. Ai nevoie de ceva mai mult în burtă decât de brânza aia veche şi uscată.

I-am zâmbit şi eu, apoi mi-am amintit ce-mi spusese Tibb după ce sângele Părintelui Stocks îi picurase din gură pe cămaşa mea:

Văd o fată, curând va fi femeie. Fata cu care-ţi vei împărţi viaţa. Ea te va iubi, te va trăda şi, în cele din urmă, va muri pentru tine.

Oare se referise la Mab? Ea mă uluise spunând că m-a iubit. Eu o trădasem, dar şi ea mă trădase pe mine, poruncindu-i Diavolului să mă vâneze şi să mă piardă. Sau se referise la Alice? Dacă da, profeţia asta era groaznică. Oare era cu putinţă să se împlinească? Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta şi cu siguranţă nu puteam să-i împărtăşesc lui Alice, care credea că viitorul *putea* fi prezis, temerile mele. Mai bine nu-i spuneam nimic. Ar fi făcut-o nefericită.

Dar mai era ceva care mă făcea să mă simt un pic stingherit. La început, am vrut s-o las să treacă, dar întrebarea îmi tot bâzâia prin cap, până când am simţit că *trebuie* s-o rostesc cu voce tare.

— Când am fost cu Mab şi cu surorile ei, s-a întâmplat ceva care m-a făcut să mă gândesc la ce ai făcut şi tu odată. Mab părea să creadă că m-ar fi putut face al ei, într-un fel – că i-aş fi putut aparţine. Dar când a încercat, am simţit o durere în braţul meu stâng, în locul în care ţi-ai înfipt tu, cândva, unghiile în mine. Ai spus atunci că m-ai însemnat. Asta mă

îngrijorează, Alice. Noi însemnăm vitele şi oile ca să se ştie ale cui sunt. Asta mi-ai făcut şi tu mie? Ai folosit magia neagră ca să mă stăpâneşti în vreun fel?

Alice nu răspunse o vreme îndelungată. Iar când vorbi, îmi puse o întrebare:

— Înainte să ai durerea aia, chiar înainte, ce făcea Mab?

— Mă săruta…

— Şi de ce ai lăsat-o să facă *asta*? Mă întrebă Alice, cu răutate.

— Nu prea aveam de ales, am răspuns eu. Toiagul îmi căzuse din mână şi nu mă puteam mişca.

— Bună treabă că te-am însemnat atunci. Altminteri ai fi fost al ei cu totul. I-ai fi dat cheile fără să clipeşti, asta ai fi făcut.

— Adică n-a putut să mă mai ia în stăpânire, fiindcă mă luaseşi tu înainte?

Alice dădu din cap.

— Nu-i chiar aşa de rău cum o faci tu să pară. Ar trebui să-mi fii recunoscător. Ceea ce am făcut înseamnă că nicio vrăjitoare nu te va putea niciodată stăpâni astfel. Este semnătura mea, vezi tu? Semnul meu. Le avertizează să stea deoparte. În afară de asta, nu înseamnă mare lucru, totuşi. Nu şi dacă nu vrei tu să însemne. Nu trebuie să stai lângă mine. Poţi să pleci, dacă vrei. Vrei să pleci?

Am clătinat din cap.

— Sunt fericit să stau aici, lângă tine.

— Şi eu sunt fericită să stau aici, lângă tine. Aşadar, amândoi suntem fericiţi. Ce poate fi rău în asta?

— Nimic. Dar să nu-i spui vreodată Vraciului, altminteri te trimite iar departe.

N-am mai vorbit o vreme, dar Alice a întins braţul şi m-a luat de mână. Mâna ei stângă o ţinea pe a mea. Nu-mi venea să cred cât de bine era să stau acolo, ţinându-mă de mână cu ea în felul ăla. Era chiar mai bine decât data trecută, pe drumul spre mătuşa ei de la Staumin.

— Ce foloseşti? Am întrebat. Seducţia sau farmecul?

— Amândouă, zise ea, zâmbindu-mi poznaş.

Încă o dată, am scris majoritatea acestor lucruri din amintire, folosindu-mi caietul de notiţe doar când a fost nevoie.

Sunt din nou la Chipenden, cu Alice şi cu Vraciul, şi este din nou toamnă. Frunzele încep să cadă şi nopţile se lungesc.

La fermă, lucrurile merg bine. Jack e în stare să vorbească acum şi, cu toate că încă nu e pe deplin cum a fost, se întremează constant şi ne aşteptăm să-şi revină complet. James s-a ţinut de cuvânt şi locuieşte şi el la fermă, de asemenea. A construit o fierărie lângă noul hambar şi afacerea a început să se pună pe roate. Nu doar atât – chiar are intenţia să meargă mai departe şi să se apuce de făcut şi vândut bere, aşa că ferma o să-şi reînvie numele original.

Ştiu că Ellie nu este pe deplin fericită, totuşi. Se teme că vrăjitoarele i-ar putea face o altă vizită, dar se simte ceva mai bine acum, de când şi Jack şi fratele lui sunt prin preajmă.

Sosirea Diavolului înseamnă că totul se schimbă şi devine mai periculos. În vreo două rânduri, când vorbeam despre asta, mi s-a părut că văd trecând iute pe faţa Vraciului o umbră de spaimă. Lucrurile cu siguranţă vor fi mai întunecate.

Veştile din sud nu sunt bune. Se pare că războiul merge prost şi e nevoie de noi recruţi care să-i înlocuiască pe cei care-au căzut în bătălie. O ceată de recrutare, făcută din soldaţi, bate-n lung şi-n lat Comitatul, silind băieţii să între în armată în pofida voinţei lor. Vraciul îşi face griji că asta mi s-ar putea întâmpla şi mie. Spune că, de obicei, îl trimite pe fiecare ucenic al lui să lucreze cu un alt vraci, pentru vreo şase luni – în felul ăsta, ucenicii au prilejul să vadă şi un alt magistru lucrând şi să câştige experienţă. Prin urmare, la primul semn de necazuri, se gândeşte să mă trimită la vraciul Arkwright, care lucrează dincolo de Caster. Nu crede că ceata de recrutare va ajunge atât de departe în nord.

Necazul e că Alice nu va putea să meargă cu mine. Dar eu o să fac cum mi se spune. El este Vraciul, iar eu sunt numai ucenicul. Şi tot ce face el e ca să fie cel mai bine.

Thomas J. Ward